

[Quyển 3 Hệ Liệt Sở Sở] - Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ

Contents

[Quyển 3 Hệ Liệt Sở Sở] - Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ	1
1. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 1-1: Phiên Ngoại: Sở Sơn Phong Từ Đâu Mà Ra	1
2. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 1-2: Tiết Tử	3
3. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 1-3	5
4. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 2	13
5. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 3	19
6. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 4	27
7. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 5	35
8. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 6	43
9. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 7	50
10. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 8	58
11. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 9	66
12. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 10	73

[Quyển 3 Hệ Liệt Sở Sở] - Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ đại, đoản văn. . . . Là một câu chuyện nhỏ nằm trong hệ liệt của truyện Sở Sở. Kể về quá trình n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-3-he-liet-so-so-tieu-bao-binh-thien-ha>

1. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 1-1: Phiên Ngoại: Sở Sơn Phong Từ Đâu Mà Ra

Phiên ngoại nằm cuối quyển hạ nhưng không liên quan chính văn, nó giải thích vì sao Tiểu Bảo gọi Sở Lam là Sở Sơn Phong nên có thể đọc trước.

Năm đó Tiểu Bảo vẫn còn nhỏ xíu, mới chỉ ba tuổi.

Thế nhưng, tiểu Tiểu Bảo đã sớm bộc lộ tư chất hơn người.

Tiểu Liễu vẫn thường tiếc nuối không thôi bản thân biết chữ quá muộn, lại thấy nhi tử bảo bối của mình thông minh như vậy, liền quyết định sớm cho y đọc sách.

Đương nhiên, ở chốn biên ngoại Mạc Bắc [1], người dạy học tốt nhất lựa hay không lựa cũng chỉ có thể là Sở Lam, nhưng ai bảo tiểu Tiểu Bảo nửa đêm cứ khóc gào quấy rầy thú tính của hắn làm hắn cực kỳ tức tối, bởi thế vẫn chây lười kiểm soát chưa chịu dạy.

Tiểu Liễu có chút tức giận, nhưng cũng bất đắc dĩ chẳng biết làm thế nào.

Sở Lam trộm coi thấy thế, cảm thấy không đành lòng, vừa càu nhàu trong miệng vừa lết đi dạy chữ cho tiểu Tiểu Bảo.

Tiểu Tiểu Bảo con mắt tròn xoe, trên khuôn mặt mềm mềm mịn mịn còn có lúm đồng tiền, tuy mới chỉ ba tuổi nhưng đã lộ ra phần nào khí chất trầm ổn của bậc đại nhân, đương nhiên không tính những lúc ở trước mặt tiểu phụ thân và đại phụ thân –

Ở trước mặt tiểu phụ thân, Tiểu Bảo vĩnh viễn là một tiểu Tiểu Bảo đáng yêu ưa làm nũng.

Ở trước mặt đại phụ thân, Tiểu Bảo vĩnh viễn là một tiểu Tiểu Bảo ham đấu trí đấu dũng.

Sở Lam cầm bút lông, chấm mực, viết một chữ ‘bảo’ (保) thật to, hằm hằm nói: “Đây là bảo trong Tiểu Bảo!”

Tiểu Bảo đứng trên ghế chăm chú nhìn một lúc, cầm lấy chiếc bút lông nho nhỏ của y cũng viết một chữ ‘bảo’, mặc dù là lần đầu tiên viết chữ, nhưng tư thế cầm bút rất chuẩn xác, chữ ‘bảo’ phức tạp như vậy mà y viết cũng không sai.

Sau khi viết xong, Tiểu Bảo buông bút, hai cánh tay ngẩn ngẩn chắp sau lưng, hơi quay đầu đi, biểu tình nhàn nhả thông dong ngắm nhìn con chó nhỏ đang nghịch quả cầu tuyết ngoài sân.

Sở Lam hận tới nghiến răng ken két, mặc dù hắn rất thích hài tử thông minh, nhưng thằng nhãi con chết tiệt này dường như sinh ra là để phá hoại thế giới hai người hắn và lão bà Tiểu Liễu thân yêu của hắn!

Hắn lại cầm bút viết lên giấy một chữ ‘bảo’ theo lối cuồng thảo [2], lạnh lùng nhìn nhi tử.

Tiểu Bảo chăm chú nhìn một lúc, đối với một đứa trẻ mới tiếp xúc với chữ viết, lối viết thảo có chút quá khó, y chép miệng.

Đại phụ thân lại bắt nạt y!

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, bày ra dáng vẻ yếu ớt: “Đại phụ thân, con không viết được”

Sở Lam cực kỳ đắc ý: “Ta nói rồi mà, tên của người khó viết lắm, bỏ đi, đổi sang tên khác, đổi thành một cái tên dễ viết hơn!”

Tiểu Bảo mặc dù có chút nghi ngờ lòng tốt bất thường của Sở Lam, nhưng từ lâu đã cảm thấy tên mình nghe chẳng hay gì cả, lúc này lập tức bám lấy Sở Lam, cầm tay hắn: “Đại phụ thân, đổi cho con cái tên oai oai một chút nha!”

Sở Lam nở nụ cười, cầm bút viết lên giấy chữ ‘khuyến’ (勸).

“Người coi, chữ này hay không, so với chữ ‘bảo’ hay hơn bao nhiêu!”

Tiểu Bảo nhìn nhìn, hỏi: “Đây là chữ gì, có nghĩa là gì?”

“Đây là chữ ‘long’, long, biết không? Long đằng hồ được, long phi phượng vũ, chân long thiên tử, quá hay!” [3]

“Long?” Tiểu Bảo sướng nha, cái này y từng nghe Chu thập thúc nói rồi, rất oai phong! Rất khí thế!

Sở Tiểu Long!

Tiểu Bảo cầm lấy tờ giấy trên bàn, nhảy khỏi ghế, chạy ngay tới phòng bếp.

Trên đường còn la to: “Tiểu phụ thân, tên con là Sở Tiểu Long có hay không a?”

Sở Lam cảm thấy tình hình không xong rồi, đang định chạy theo chặn thẳng nhóc phá bình này lại, ai dè vừa vặn lúc Tiểu Liễu đi ngang qua, đụng mặt ngay tại chỗ.

Tiểu Bảo trông thấy tiểu phụ thân, lập tức nhào tới ôm chân, Tiểu Liễu cầm tờ giấy lên nhìn, bên trên ngoài chữ ‘bảo’, thì là chữ ‘khuyến’, chữ ‘long’ ở đâu ra?

Tiểu Liễu oán hận trừng Sở Lam một cái rồi buông rũ tầm nhìn, không nói một tiếng.

Sở Lam trong lòng phát run, không xong, cực kì không xong rồi, lão bà bực không thềm nói tiếng nào, sợ là vài ngày cũng không đỡ nổi!

Nhãi con chết tiệt, không biết học được ở đâu, bé tí đã học đòi làm kẻ xấu đi hót lẻo!

Nhất định là do lão hồ ly Âu Dương dạy!

Tiểu Liễu không thèm nhìn đến Sở Lam, chỉ xoa đầu Tiểu Bảo: “Người thực sự không thích cái tên Tiểu Bảo sao, ta thấy tên này hay mà”

Tiểu Bảo ngửi ngửi mùi hương đặc biệt dễ chịu trên người Tiểu Liễu, cảm thấy tên là Tiểu Cẩu cũng không vấn đề.

Tiểu phụ thân thích cái tên Tiểu Bảo, vậy không cần đổi nữa.

Y quay đầu lại nói với Sở Lam: “Con vẫn sẽ tên là Tiểu Bảo!”

Sở Lam đứng cạnh đã sớm ghen ngút trời, vươn tay túm áo Tiểu Bảo lẳng y sang một bên, kéo lão bà lại ôm vào lòng.

Tiểu Liễu quay mặt đi, Sở Lam vẫn ôm lấy lão bà của hắn, nói ngọt dễ dàng bên tai: “Ta đùa với nhi tử một chút thôi mà, ta hảo hảo dạy y là được chứ gì?”

Chưa tới vài ngày Tiểu Bảo đã học được mấy trăm chữ, cũng đã hiểu được trò chơi xấu của Sở Lam, trong lòng âm thầm ghi lại món nợ ngày đó.

Một hôm, học tới chữ ‘lam’ trong Sở Lam.

Sở Lam đối với chữ ‘lam’ này rất đặc ý, viết thuần thực sinh động như mây bay nước chảy.

Tiểu Bảo lẩm nhẩm: “Sở – Sơn – Phong?”

“Lam (), trên là bộ sơn () dưới là bộ phong (), chữ ‘lam’ ”

Tiểu Bảo cười ngặt nghẽo, má lúm đồng tiền phúng phính cũng móp cả vào, nhảy xuống khỏi ghế, vừa chạy một mạch tới phòng bếp tìm tiểu phụ thân vừa la to: “Sở Sơn Phong, Sở Sơn Phong, haha haha...”

Từ đó, Sở Lam có thêm một biệt hiệu – Sở Sơn Phong.

*Về tên của Sở Lam, chữ ‘lam’ nghĩa là sương mờ bao phủ ngọn núi, ghép từ hai bộ sơn và phong, ‘sơn phong’ nghĩa là gió núi, nghe tầm thường hơn tên Lam

Chú thích:

[1] Mạc Bắc: trong lịch sử là vùng đất sinh sống chủ yếu của các dân tộc Hung Nô, Đột Quyết, Mông Cổ, là căn cứ địa các dân tộc du mục phương Bắc phát động xâm lược dân tộc Hán ở vùng Trung Nguyên. Ngày nay đại bộ phận Mạc Bắc là cao nguyên Mông Cổ.

[2] cuồng thảo: thảo là một kiểu chữ Hán viết thẩu, cuồng thảo là lối chữ thảo viết phóng túng nhất. Thể bút liên miên uốn lượn, hình chữ biến hóa phong phú. (hình bên)

[3]

- long đằng hổ đực: rồng cuộn hổ vồ ~ khí thế mạnh mẽ.
- long phi phượng vũ: rồng bay phượng múa ~ bay bướm uyển chuyển.
- chân long thiên tử: rồng trời hạ phàm ~ ám chỉ hoàng đế

2. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 1-2: Tiết Tử

Ở một nơi xa xôi nào đó, đêm khuya ngày mười lăm tháng ba, đương gia hiệu buôn Sở Sở là Sở Liễu và lão công đang ở trên giường làm chuyện ‘ấy ấy’.

Hai người mệnh khổ mà, hàng tháng chỉ có thể giao hoan hai ngày, mừng một và mười lăm, cơ hội hiếm có, phu phụ hai người liều mạng xuất trận.

Thế nhưng thân thể Sở Liễu không tốt, Sở Lam còn muốn khoái hoạt, phải làm xác nhận trước: “Còn được chứ?”

Tiểu Liễu khe khẽ rên rỉ, tiếng đáp trả nhỏ tới gần như không nghe thấy được “Ừ —”, đôi chân thon dài quần lấy thắt lưng hần càng thêm chặt, tỏ ý khích lệ.

Sở Lam nhiệt huyết bừng bừng, đang chuẩn bị thể hiện khí thế cuồng phong bão táp —

Ngoài sân, tiếng gọi sát phong cảnh âm ỹ: “Sở lão bản, Sở lão đại, xảy ra chuyện, Tiểu Bảo lại trốn rồi!”

Đây là lần thứ hai Tiểu Bảo trốn đi, lần đầu là tám năm trước, làm hại Tiểu Liễu bị cảm lạnh.

Sở Lam vừa mặc y phục cho lão bà đang nóng ruột như lửa đốt vừa mắng thăm trong lòng: “Tiểu hỗn đản, phá hư chuyện tốt của lão tử, chạy hay lắm, chạy giỏi lắm! Có ngon thì đừng về nữa!”

Tiểu Liễu mặc xong xuôi y phục liền nhảy xuống giường, gọi Chu lão thập đã đợi sẵn ở đại sảnh.

“Tiểu Bảo muốn đi vận chuyển hàng hóa với mọi người mà, sao lại trốn mất?” Tiểu Liễu vội hỏi.

“Nó để lại thư —” Chu lão thập đưa cho Tiểu Liễu lá thư nhẵn nhúm.

Chữ viết trong tờ giấy cũng không đến nỗi quá khó coi: Tiểu phụ thân, nhi tử không muốn tiếp tục phí hoài năm tháng nữa, con sẽ tới Trung Thổ [1], nhất định sẽ ôm về một mỹ nhân, tiểu phụ thân chớ nên lo lắng.

Người nhất định phải bảo trọng thân thể, ngoại trừ mừng một mười lăm chớ nên lại gần đại phụ thân, trăm triệu lần không được mềm lòng...

Mắt Sở Lam rất tốt, thoáng nhìn đã xem rõ rõ ràng nội dung bức thư, phía sau đều là dặn dò lão bà thân yêu của hần đi đề phòng lão công này, lửa giận bốc tới tận đầu: “Cái đồ hỗn tiểu tử này, Sở Lam ta là loại người như vậy sao, hả? Nó coi lão tử của nó là cái hạng gì?”

Tiểu Liễu trừng mắt hần, oán giận mọi người: “Ai cho các người dạy y võ công!” Nếu không phải có một thân công phu, y cũng sẽ không thời thời khắc khắc đều nghĩ tới chuyện đi Trung Nguyên.

Sở Lam vừa định chối tội, Tiểu Liễu đã nhanh chân làm khó hần trước: “Lẽ nào y không phải nhi tử người? Người không hề lo lắng một chút nào thế?”

Sở Lam cứng họng. Chỉ có thể thầm nói trong lòng, tiểu hỗn đản kia cũng đâu phải có võ công muốn bước vào giang hồ chứ, rõ ràng là ghen tị Chu lão thập cưới nhiều lão bà, hừ, tiểu sắc quỷ, cũng không biết giống ai... Nam nhân không tốt sao, việc gì phải lấy nữ nhân về!

Ngược lại mấy vị ma tướng sống trong an nhàn sung sướng dưỡng thành một đoàn bụng phệ lại lầm bầm: “Sở lão bản, võ công đâu phải do chúng ta dạy, là lão yêu với nhân tình nhân nghĩa của hần đấy chứ...”

Sở Lam cũng ôm lấy lão bà khuyên giải: “Đi thì cũng đi rồi, lo lắng cũng vô dụng, may là có võ công, ra ngoài sẽ không bị người ta bắt nạt!”

Ai, thằng tiểu vô lại kia ra ngoài, chẳng bắt nạt người ta thì thôi.

Tiểu Liễu vẫn lo lắng không yên, mặc dù quá khứ đã qua, nhưng Sở Tiểu Bảo dù sao cũng là huyết mạch duy nhất của Hạo Thiên giáo, mà Trung Thổ, cũng chẳng phải vùng đất tốt lành gì.

“Nếu không — chúng ta... trở về đi...” Tiểu Liễu nắm chặt tay Sở Lam.

Sở Lam mím môi.

E rằng thực sự đã đến lúc trở về.

Chú thích:

[1] Trung Thổ: cũng chính là Trung Nguyên – vùng trung hạ du sông Hoàng Hà.

3. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 1-3

Chu châu, bên trong một tiệm cơm không quá lớn, một thiếu niên vận thanh y ngồi rất nghiêm chỉnh, bên hông đeo bảo kiếm, đầu đội mũ sa [1], y phục thực giản dị, hắn ngồi đã lâu lắm, tiểu nhị đứng bên cạnh chờ gọi món đã cạo sạch kiên nhẫn, bắt đầu ngo đồng ngo tây. Nếu không phải lúc này trong tiệm chẳng có mấy khách nhân, ai thèm để ý tới người này chứ!

Mà không phải chứ, hảo hảo một thiếu niên, vào quán ăn cơm còn bày đặt che mặt, bắt quá hãn đeo bảo kiếm, ắt hẳn có võ công, vẫn cứ nên nhìn thì hơn!

“Tiểu nhị, ở đây các người có món gì ngon, báo danh nghe thử” Thiếu niên trầm ngâm một lúc lâu mới nói.

Tiểu nhị trợn mắt trắng dã, tiểu gia à, đây không phải quán ăn lớn Túy Xuân lâu gì đâu, quán nhỏ thường dân báo cái gì tên?

Chưởng quỹ nháy mắt ra hiệu với tiểu nhị, ý bảo là một con gà mới chân ướt chân ráo vào giang hồ đây mà, tiểu nhị bĩu môi, cau có nói: “Vị đại gia này, ngài nghe cho rõ, thịt bò kho, thịt gà luộc, lạc rang, lạp xường, dưa chuột dầm ...”

Toàn là mấy món có sẵn không cần chuẩn bị, cũng rất tầm thường thôi, vậy mà người thiếu niên nghe rất chăm chú lại còn liên tục gật đầu, phân phó: “Mỗi món một phần, với một cái bát”

“Rồi!”

Tiểu nhị vui vui vẻ vẻ chạy đi, lập tức mang đồ ăn lên.

Người thiếu niên nhìn một bàn đồ ăn, còn ra vẻ vô cùng thích thú, trước tiên cởi mũ sa đặt lên bàn, sau đó cầm đũa bắt đầu ăn.

Hắn vừa bỏ mũ, chưởng quỹ cùng tiểu nhị đều ngây người!

Này là đại mỹ nhân a!

So với tất cả mỹ nhân đã từng gặp qua đều đẹp hơn!

Người thiếu niên lao vào ăn như lang thôn hồ yết, hoàn toàn không chú ý gì tới người bên cạnh.

Sớm biết mỹ nhân này đẹp như vậy, mới nãy đã khách khí một chút rồi, tiểu nhị gãi đầu. Hắn nhìn mỹ thiếu niên không thèm chớp mắt, ngay cả có khách nhân vào cũng không để ý.

Y bước vào, thấy trong quán vắng vẻ, vốn định ly khai, vô tình nhìn lướt qua thấy một mỹ thiếu niên mặc thanh y đang ăn uống ngấu nghiến, vừa nhìn thấy dung mạo hãn, lập tức nhú mày, mắt cũng phát sáng luôn, quyết định không đi nữa, tới ngồi xuống chiếc bàn cạnh mỹ thiếu niên.

Huyền y thiếu niên bên này ho mấy tiếng, tiểu nhị mới buồn phản ứng, rất miễn cưỡng đi sang, nói cho có lệ: “Vị khách quan này muốn dùng gì?” Lúc nói con mắt vẫn dán vào mỹ thiếu niên ngồi bên kia, chỉ mong sao khách nhân mới tới này sớm dứt đi.

Huyền y thiếu niên nhòm sang bàn bên cạnh, tất cả đều là món ăn tầm thường, thế mà người nọ còn có thể ăn ngon như vậy, không khỏi nhú mày, sau đó thần nhiên nói với tiểu nhị: “Quán này tuy nhỏ, nhưng cũng là ở Chu châu... Có thể làm được mấy món Hồ Nam chứ?”

[Chu châu thuộc tỉnh Hồ Nam]

Chưởng quỹ nghe được, thầm nghĩ tiểu tử này cũng quá khinh người, quán của hãn tuy nhỏ, nhưng cũng mở ra mười năm rồi, sở trường không ít món địa phương đâu.

Tiểu nhị trông sắc mặt chưởng quỹ không tốt, vội trả lời: “Đương nhiên, đương nhiên, quán của chúng ta...”

Huyền y thiếu niên cắt ngang lời tiểu nhị, trên môi thoáng dẫn theo ý cười, càng hiện rõ má lúm đồng tiền, trong nét dễ thương lại mang theo chút vẻ xinh đẹp: “Vậy mang lên một vài món đi, nguyên liệu đều rất

đơn giản thôi, ớt ngọt nhồi thịt, gà hấp ống tre, thịt khô xào đậu đũa, ngó sen nhồi nấm hương, gừng thái sợi xào”. Gọi món xong lại mỉm cười, xác nhận lại, “Được chứ?”

Tiểu nhị biết đã gặp phải người trong nghề rồi, những món ăn này mặc dù rất phổ thông, quán nhỏ cũng có thể làm, nhưng lại cần chiên, hầm, sấy, chưng, hấp, xào, tất cả các phương pháp cơ bản trong món ăn Hồ Nam, rõ ràng muốn khảo cứu trù nghệ. Hắn không dám chậm trễ, bất chấp cả ngắc nhìn mỹ nhân, lập tức chạy đi báo món ăn cho nhà bếp.

Lúc này, mỹ thiếu niên cuối cùng cũng có ý định ngừng đũa, đương nhiên hắn nghe được khách nhân ở bên cạnh gọi đồ, tất cả đều là những món hắn chưa từng nghe qua, hình như đều có vẻ ngon lắm, sao mới này tiểu nhị không nói cho hắn hay chứ?

Hắn lại nhìn thiếu niên mặc huyền y ngồi ở bàn bên cạnh, mi thanh mục tú, tướng mạo đường hoàng, hơn nữa —

Mỹ thiếu niên áp dụng phương pháp quan sát lão quản gia trong nhà dạy cho hắn chăm chú nhìn người kia, hai mắt hữu thần, không nhìn ngang liếc dọc, nét mặt chính trực, trung hậu thành thực... Mặc dù không mang theo binh khí, khả năng là không có võ công, nhưng thân thể cường tráng, quan trọng nhất chính là gọi đồ ăn tuyệt như vậy!

Mỹ thiếu niên lặng lẽ nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ thầm, bản thân rời nhà vì muốn làm đại sự, chỉ khổ nổi trên đường đi chưa từng kết giao bằng hữu.

Chọn y đi?

Người trẻ, tuổi tác không cách biệt lắm.

Huyền y thiếu niên trên mặt không làm ra bất cứ biểu tình nào, nhưng vẻ mặt nhú mày suy nghĩ, đưa ra một lô quyết định của người bên cạnh, tất cả y đều thu vào mắt, trong lòng muốn bò ra cười lăn lộn, thú vị, quá thú vị. Tiểu hai lúa này giống hệt tên kia, cuối cùng cũng có ngày thực sự nhìn thấy cái mặt tên gia hỏa kia làm ra cái vẻ lỗ đến như vậy.

Mỹ thiếu niên hơi nghiêng người về phía huyền y thiếu niên, rất hữu lễ ôm quyền nói: “Vị huynh đài này, tiểu đệ họ Tề, tên Thiêm Hạ, người Sơn Đông, năm nay mười bảy tuổi, xin hỏi huynh đài...”

Huyền y thiếu niên trong lòng cười vang, thật đúng là muốn bao nhiêu trực tiếp thành thực thì có đủ bấy nhiêu luôn! Cái gì cũng khai tuốt tuột tuột!

Họ Tề, Sơn Đông, vậy là Duyệt châu rồi?

Tề Thiên Hạ, cái tên này so với Sở Sơn Phong còn tục khí hơn nữa. Bất quá trong lòng nói vậy, ngoài mặt vẫn đáp lễ nói: “Ta họ Sở, Sở Kháng Thiên, người Nam Hải, năm nay hai mươi”

Mỹ thiếu niên tên Tề Thiêm Hạ vừa nghe thấy vậy, hai mắt sáng ngời, buột miệng thốt lên: “Sở huynh, tên của người thật có khí phách a!”

Thiếu niên họ Sở nghe thấy thế đắc ý ra mặt, đây là cái tên y cân nhắc dữ lắm suốt một thời gian dài mới chọn được, so với cái tên cũ quả là hãnh diện.

“Cái này Tề huynh đệ quá khách khí rồi, tên của người cũng rất khí phách a, hảo nam nhi chí tại thiên hạ!”

Ai dè mỹ thiếu niên nghe được những lời này, trên mặt lại hiện vẻ ủ ê: “Sở huynh, người cười chê ta rồi, tên ta là Thiêm Hạ, không phải chữ Thiên Hạ kia, là thiêm trong tăng thêm, hạ trong mùa hạ, gia mẫu sinh ta vào mùa hè, bởi vậy mới đặt tên là Thiêm Hạ”. Rõ ràng là thiếu niên này rất không hài lòng với cái tên mình.

Sở Kháng Thiên trong lòng càng tức cười, nhưng ngoài miệng vẫn chân thành an ủi: “Đây là một cái tên hay a, Tề huynh đệ, mẫu thân sinh thành nuôi dưỡng chúng ta rất vất vả, chẳng qua... Nếu như người có huynh đệ tỷ muội...” Chẳng nhẽ sẽ là Thiêm Xuân, Thiêm Đông? Y không nén nổi tò mò.

“Huynh trưởng ta sinh vào mùa xuân, Tề Thiêm Xuân, muội muội sinh vào mùa thu, Tề Thiêm Thu”

Ặc! Đây đỡ mất công chọn tên quá đi, thời gian sinh cũng thật chuẩn!

Bất quá y vẫn tiếp tục nói mấy câu ăn ử: “Vây là Tề huynh đệ thật có phúc đấy, có huynh có muội, ta là con một, đơn độc lắm!”

Tề Thiêm Hạ buông rú hàng lông mi dài, khê thở đánh sượt, lẩm bẩm trong miệng: “Có huynh muội cũng không khác mấy...” Giọng nói trầm thấp, nhĩ lực không tốt sẽ không nghe thấy rõ.

Sở Kháng Thiên nghe được, con người lóe lên một tia sáng dị thường, nhưng cũng không nói gì.

Hai người cứ im lặng lạnh nhạt như thế, đồ ăn Sở Kháng Thiên gọi đã lên rồi.

Trước tiên là hai món thịt khô xào đậu đũa và gừng thái sợi xào, quán ăn nhỏ này thế mà cũng có chút tay nghề, hai món đều rất có hương vị, nhất là vị cay, mặc dù nồng tới ngạt mũi, nhưng lại vô cùng kích động dạ dày nha.

Sở Kháng Thiên cố tình không nhìn vị mỹ thiếu niên đang nuốt nước miếng ngồi cạnh đấy, cầm đôi đũa đã được lau sạch sẽ gấp lên một khúc đậu đũa xào, bỏ vào miệng ung dung nhai, sau đó quay sang nói với tên tiểu nhị đang đứng chờ: “Mùi vị tạm được, chẳng qua lửa hơi thiếu một chút, đậu đũa cũng chưa đủ giòn, chưa ngấm hết, bất quá cũng coi như không tệ”

Tiểu nhị lè lưỡi, đây là món ăn sở trường của đầu bếp quán họ rồi đó.

Tề Thiêm Hạ ngồi một bên nhìn, mặc dù mới nãy đã ăn không ít thứ này nọ, nhưng món ngon liền sát, chỉ cảm thấy hương khí cứ quẩn quanh bên mũi, thật lâu thật lâu cũng không tiêu tan, nuốt bao nhiêu ngụm nước bọt cũng chẳng thấm vào đâu.

Thế nhưng từ bé hần đã chịu gia giáo nghiêm khắc, sẽ không bắt chấp mặt mũi đi xin một miếng ăn, đành lòng nhịn thèm, quyết định tối nay sẽ bắt chước gọi mấy món này, còn lẩm nhẩm lại tên mấy món trong đầu cho nhớ.

“Sở huynh, tiểu đệ không quấy rầy nữa, đêm nay ta ngủ lại nhà trọ này, chi bằng huynh đài cũng nghỉ lại đi, chúng ta đốt đuốc nói chuyện thâm đêm...”

Sở Kháng Thiên nhìn nhìn mặt tiền quán, nơi này người ở được?

Y quay qua mỉm cười nói: “Tề huynh đệ, không cần phải ban đêm, người nếu không chê, không bằng qua đây ngồi dùng chút đồ ăn thức nhắm, cùng bàn trò chuyện cũng tiện hơn a!”

Tề Thiêm Hạ mừng muốn điên: “Không chê không chê” Vừa nói vừa nhảy sang ngồi đối diện Sở Kháng Thiên, cầm đũa lên, vội vội vàng vàng nói một tiếng “Từ từ ăn, từ từ ăn!” liền nhanh tay gấp luôn một đũa lớn thịt khô cùng đậu đũa nhét vào miệng.

Ai dè đậu đũa xào có ớt đỏ đặc chế, cực cay, Sở Kháng Thiên từ bé đã ăn biết bao mỹ thực, sớm có chuẩn bị, chỉ thương thay Tề Thiêm Hạ, thức ăn vừa vào miệng đã cay tới phát sặc, ho tới đỏ hồng khuôn mặt, lại mang theo một vẻ đẹp khác.

Sở Kháng Thiên cũng không ngờ hần lại ăn cay kém vậy, cố nén cười, vội đứng lên vỗ lưng cho hần, ôn nhu nói: “Hóa ra người không ăn được cay a, đồ ăn Hồ Nam rất cay, người chờ chút, ăn gà hấp ống tre, không cay đâu” Nói xong còn đưa chén trà trên bàn cho hần.

Tề Thiêm Hạ uống xong chén trà, vẫn còn ho một hồi, cuối cùng cũng dừng lại, quay sang cười với Sở Kháng Thiên ý cảm kích, nhưng chớp mắt một cái đã lại chọc đũa vào đĩa, gấp đậu đũa bỏ vào miệng.

“Ồi!” Sở Kháng Thiên không khỏi kêu lên một tiếng khe khẽ.

Tề Thiêm Hạ lại cười với y, lúc này hần đã khôn ra, vừa ăn vừa uống nước, miệng vẫn còn mở lớn hà hơi.

“Hảo cay nga, nhưng mà ngon quá!” Nói rồi, một đũa lại một đũa nhét thức ăn vào miệng, bất quá ham ăn vẫn không đến nỗi quên chủ nhân thực sự của đồ ăn: “Sở huynh, ăn rất ngon, người cũng ăn đi chứ!”

Sở Kháng Thiên nhìn hần, gật đầu, trong lòng thầm nói, tiểu hai lú này sao mà thăm ăn vậy hả trời? Không phải chỉ là đậu đũa xào thôi sao, chiếu theo xuất thân của hần, không cần phải tỏ ra đến mức này a!

Tiếp theo, một loạt đồ ăn lần lượt được đưa lên, Tề Thiêm Hạ rõ ràng mới ăn một bụng lớn, vẫn chưa chịu dừng lại, tiếp tục càn quét, còn xử nốt một chén cơm. Bất quá, Sở Kháng Thiên hỏi hắn có muốn uống rượu không, thật bất ngờ hắn sáng khoái từ chối.

“Tề huynh đệ, nhìn người gầy như vậy, nhưng sức ăn không nhỏ a!”

“Ta, cũng bình thường...”

Tề Thiêm Hạ khẽ nắc một tiếng, khuôn mặt nhuốm sắc hồng nhàn nhạt, ăn no rồi mới bắt đầu cảm thấy ngưỡng ngừng. Hình như ăn còn nhiều hơn cả chủ nhân đồ ăn nga. Bất quá ăn rất ngon, còn hận không thể lấy bánh bao lau sạch đĩa tiếp tục ăn. Hắn tiếc nước dùng còn thừa ở mấy cái đĩa đồ ăn.

Vị Sở huynh này quả là tri kỷ, nhất định phải kết giao.

“Trước đây người chưa từng ăn đồ ăn Hồ Nam?”

Tề Thiêm Hạ lắc đầu.

“Vậy Sơn Đông, đồ ăn Sơn Đông thì sao, thịt dê rán Tế Nam, thịt kho tộ, gà hầm rút xương, vịt hầm rán, lợn sữa quay ...” Sở Kháng Thiên rành như nhà mình, Tề Thiêm Hạ lại vẻ mặt mờ mịt.

“Người chưa từng nghe qua?”

Tề Thiêm Hạ gật đầu, còn nhin không được liếm môi, nghe có vẻ ngon ghê, thực sự đều là món ăn Sơn Đông?

Sở Kháng Thiên nhìn thiếu niên trước mặt hơi liếm môi, không hiểu sao thấy toàn thân đều nóng ran, vô thức cũng nhấp môi, nói: “Vậy Tề huynh đệ... Nhà người ngày thường ăn cái gì?”

Nếu không phải giống y đúc tên kia, thực hoài nghi không biết có thật hắn đến từ Sở gia Duyên châu không nữa?

“Ách, bánh nướng [2], bánh bao, mì, bánh không nhân, hành, tương”

“Không còn gì khác sao?”

“Năm mới sẽ nhiều hơn một chút, phụ thân nói bách tính bên ngoài khổ cực, chúng ta là hiệp nghĩa... chi gia càng phải giản dị”. Nói đến hiệp nghĩa Tề Thiêm Hạ có chút do dự, có nên nói cho đối phương hay gia thế của mình không?

Vẫn là không nên đi, muốn tự mình làm thành đại sự, không thể dựa vào tên tuổi phụ thân được.

Sở Kháng Thiên dờ mắt, nhất thời vô cùng thương cảm cho Tề Thiêm Hạ.

Vẫn còn may, tên kia mặc dù suốt ngày tranh giành tiểu phụ thân với y, nhưng là người cực kỳ thích hưởng thụ, thích phô trương, đi theo hắn, có cái gì chưa từng ăn, chưa từng xem, chưa từng chơi qua a! Tề Thiêm Hạ này thực đáng thương nga!

Bất quá, Sở Kháng Thiên vẫn gật đầu tán thành: “Lệnh tôn nhất định là một nhân vật không tầm thường!”

Tề Thiêm Hạ lập tức gật đầu, vẻ mặt sùng kính, nhìn một cái là biết phụ thân trong lòng hắn đã leo lên vị trí thần tiên sống rồi.

“Tiểu nhị, tính tiền!” Sở Kháng Thiên cho gọi tiểu nhị, lấy ra từ trong ngực một chiếu túi thêu đựng bạc vụn, móc ra ba lượng bạc đặt lên bàn.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy, chân mày cũng muốn hiện chữ hỉ luôn, vội nói: “Gia, không cần nhiều như vậy”

“Còn lại thưởng cho người”. Sở Kháng Thiên hơi nhíu mày hỏi, “Thu dọn hai gian phòng tốt nhất của các người, ta cùng vị công tử này muốn ở lại”. Chỉ mong nơi này có thể ở được, chỗ khác tốt hơn thì sợ Tề Thiêm Hạ không kham nổi mất.

“Có ngay!” Tiểu nhị càng thêm vui mừng, vừa kiếm được tiền, lại vừa có người đẹp để ngắm, còn gì hơn.

Sở Kháng Thiên đang định cất túi tiền đi, chợt nghe mỹ thiếu niên đối diện khẽ gọi một tiếng: “Tiểu Bảo

“A?” Sở Kháng Thiên kinh hãi, ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn, tại sao hấn biết ta là Tiểu Bảo?

Tề Thiêm Hạ nhìn túi tiền trong tay y, nói: “Sở huynh, túi tiền này của người thực tình xảo, bên trên thêu hai chữ Tiểu Bảo, có phải tên gọi thân mật của người không a?”

Sở Kháng Thiên lập tức xì mặt, y đương nhiên nhớ rõ, hai chữ ‘Tiểu Bảo’ trên túi chính là tiểu phụ thân đặc biệt thêu cho y.

Y có phần rầu rĩ nói: “Không phải tên gọi thân mật”

Tề Thiêm Hạ cho rằng mình đã nói sai, nhìn thấy sắc mặt y không được tốt lắm, tưởng đã đắc tội với người bằng hữu mới quen, đang định xin lỗi, lại nghe được đối phương nói: “Đấy mới đúng là tên của ta, Kháng Thiên là tên tự”

“Nga!” Tề Thiêm Hạ mỉm cười, Tiểu Bảo cái tên này thực hay, Sở huynh vốn khả ái thanh nhã như vậy, rất xứng với cái tên a.

Sở Tiểu Bảo thích có một cái tên hoành hoành tráng tráng, bởi thế vội cắt túi tiền, nói với thiếu niên đối diện: “Chúng ta lên lầu thôi!”

“Ừ, Tiểu Bảo huynh!”

Trời ạ!

Sở Tiểu Bảo oán hận nhìn Tề Thiêm Hạ bị mất dây thần kinh cảm giác kia.

Huyền y thiếu niên này đích thị là Sở Tiểu Bảo dạt nhà nửa năm trước!

Năm hai mươi tuổi, y bị đả kích, liền chạy thẳng đi Trung Nguyên tìm ý trung nhân, rong ruổi khắp phương bắc, tay trắng vẫn hoàn tay trắng.

Y muốn tìm một nữ tử giống với tiểu phụ thân vậy, một nữ tử đặc biệt tốt, đặc biệt chăm sóc, đặc biệt thiện lương a!

Một người cũng không có!

Cũng khó trách hài tử đáng thương này, mặc dù từ nhỏ được Tiểu Liễu bế ẵm, nhưng lớn hơn một chút, Sở Lam liền trăm phương nghìn kế chia cắt phụ tử hai người, đại đa số thời gian đều là y ở chung với các ma tướng thúc thúc.

Bởi vậy Tiểu Bảo và đại phụ thân từ trước đến nay luôn là tình trạng mắt to trừng mắt nhỏ, hai bên đều xem nhau không vừa mắt.

Năm mười hai tuổi, lúc đó còn ở tại cực bắc lạnh lẽo, đại phụ thân từ sáng đến tối đều quần lấy tiểu phụ thân, hại y ngay cả mặt tiểu phụ thân cũng không thấy nổi, quá giận, y liền lén lút trốn theo lục thúc Thân lão yêu cùng nam nhân của hấn là Âu Dương Trường Thiên, dạt đến Âu Dương gia ở Nam Hải một thời gian dài, còn học Âu Dương Quân rất nhiều thứ.

Ngay cả Âu Dương thúc thúc cũng nói đại phụ thân là kẻ thói tha nhất trên đời!

Cùng y tranh phụ thân chứ.

Ngày còn bé y vẫn tưởng trên đời này nam nhân đều giống tiểu phụ thân và Âu Dương thúc thúc, đều chỉ thân mật với nam nhân, nhưng mấy năm trước trở lại đảo, chứng kiến Chu thập thúc cưới một lão bà xinh đẹp, sinh một lốc búp bê mũm mĩm, y lập tức hiểu ra, trên đời này, tiểu phụ thân chỉ có một mà thôi, nhưng hấn có thể thú một nữ tử giống tiểu phụ thân. Còn có thể sinh một hài tử cũng giống tiểu phụ thân a.

Nhưng biên ngoại nữ tử tính tình phóng khoáng nồng nhiệt, nhất là khí hậu hải đảo nóng bức, nhìn đâu cũng là đàn bà con gái phanh ngực hở lưng, Tiểu Bảo chỉ thấy chướng mắt, tâm nói quả nhiên chỉ có vùng Trung Nguyên mới có nữ tử giống phụ thân.

Y chưa từng một lần nghĩ tới, vào Trung Nguyên rồi, đập vào mắt không phải là phong trần nữ tử thì lại là giang hồ nữ hiệp, cả đám đều rõ chưa ngoa danh giá, so với cộp cái còn hung dữ hơn, căn bản không hề tốt đẹp như trong tưởng tượng của y, thiếu niên mới hai mươi mùa xuân thực phiền muộn u sầu làm sao.

Y lớn lên giữa các cao thủ, từ bé lại được các ma tướng tặng cho không biết bao nhiêu là diệu dược thần đan, võ công đã sớm đạt hạng thượng thừa, thế nhưng đối với giang hồ phân tranh tuyệt không có chút xú hứng thú nào.

Tiểu Liễu mặc dù không muốn nói cho y biết thân thế, nhưng Âu Dương Quân đã phun ra tất cả từ năm y mười hai tuổi, cho y tự quyết định tương lai sau này.

Tiểu Bảo đối với chuyện năm đó đương nhiên rất căm ghét, nhưng y hiểu tâm ý của tiểu phụ thân, bởi thế cứ luôn giả vờ không hay biết chuyện xưa.

Thế nhưng, y chỉ là muốn đi thú một lão bà thôi a! Vì sao lại khó như vậy?

Vì sao Sở Lam có thể có tiểu phụ thân, Sở Tiểu Bảo y, không, Sở Kháng Thiên y, lại không có.

Tiểu nhị dẫn Sở Tiểu Bảo tới hai gian phòng tốt nhất trong điểm, quét tước sạch sẽ, chỉ có điều chăn mền toàn bộ đều là chất vải bông cực kỳ tầm thường.

Tề Thiêm Hạ đi sau y hỏi tiểu nhị: “Gian phòng này bao nhiêu tiền một đêm?”

“Không nhiều, không nhiều, chỉ cần một lượng bạc là đủ”

Tề Thiêm Hạ trên mặt lộ vẻ khó xử, lộ phí hẳn mang theo đều do mười tám thiết vệ thúc thúc góp cho, bởi vì thực sự thèm ăn quá mới gọi nhiều một chút, thế nhưng cả một bàn ăn lớn mới này cũng chỉ có một lượng thôi a.

Tiểu Bảo nhìn hẩn một lúc, lập tức hiểu trong túi tiểu hai lúa này không có bao nhiêu.

Nói đến tiền, thứ mà Sở Tiểu Bảo y không thiếu nhất, chính là tiền.

Hơn nữa, cái nơi mục nát này là cực hạn chịu đựng của y rồi.

“Tề huynh đệ, nếu như ngươi còn nể mặt vị ca ca này, tiền phòng tính cho ta đi, hai ta nhất kiến như cố, tiền tài chỉ là vật ngoài thân!”

Tề Thiêm Hạ nhìn người bằng hữu mới quen, trong lòng cảm kích rồi rít, nhưng phụ thân từng nói, không thể vô cớ nhận tiền của người ta, hẩn cắn răng, thầm nghĩ nếu không ham ăn mấy thứ kia thì có thể ở gian phòng này rồi.

“Tiểu Bảo huynh, đa tạ, ta vẫn còn đủ dùng”

Thật không vậy? Sở Tiểu Bảo nhìn nhìn Thiêm Hạ một thân y phục sơ sài, cũng không nói thêm gì.

Lần đầu tiên nhìn thấy mỹ thiếu niên này, trong lòng y đã chắc chắn đây là tiểu hài tử của Tề Gia Nghĩa Tề đại hiệp danh chấn thiên hạ.

Trên đời này làm gì còn có ai có thể giống Sở Sơn Phong đến thế, chẳng qua thấp hơn một tí, tuổi trẻ hơn một tí.

Sở Lam ra ngoài làm bậy, không đời nào lại có loại chuyện như vậy.

Như vậy cũng chỉ có cháu trai giống cậu, loại giải thích này còn được.

Bất quá y không ngờ tới, Tề Gia Nghĩa thân là đương gia Sở gia, nhân tài xuất chúng của võ lâm bạch đạo, trong nhà lại bản hàn thế, đối xử thực quá nghiêm khắc với nhi tử.

Tề Gia Nghĩa? Tiểu Bảo trong lòng lạnh lùng nghĩ, nếu như không phải vì hẩn, y đâu phải vừa sinh ra đã không còn cha mẹ.

Y mím chặt môi, y đã có tiểu phụ thân và đại phụ thân rồi.

Bất quá, Tiểu Bảo lại nhìn nhìn Thiêm Hạ, tên tiểu hai lúa giống hệt Sở Sơn Phong, vừa nhìn đã biết là cái đầu gỗ chưa thấy qua sự đời, ngược lại rất thú vị a.

Tề Thiêm Hạ trong lòng cũng cực kỳ cao hứng, suốt đường đi, bởi vì dung mạo quá mức xinh đẹp, buộc phải theo lời dặn của các thiết vệ thúc thúc ngày ngày đều phải đeo mạng che, khó chịu buồn bực muốn phát điên; thế nhưng cởi mạng che, kẻ khác liền dán mắt vào dòm hân, hân cũng khó chịu buồn bực. Bởi vậy mặc dù muốn kết giao bằng hữu, cùng nhau hành hiệp giang hồ, nhưng đến giờ nữa người bằng hữu cũng chưa thấy tăm hơi.

May sao, gặp được Sở Tiểu Bảo, Thiêm Hạ cảm thấy Tiểu Bảo biểu hiện chính trực (tự hân cho là thế), kiến thức rộng rãi (trong việc gọi đồ ăn), hơn nữa nhìn thấy khuôn mặt mình cũng không có phản ứng bất thường, thực sự là một thiếu niên anh tuấn tài trí xứng đáng để kết giao.

Quả đúng như Tiểu Bảo suy đoán, Thiêm Hạ chính là thứ tử của đương gia Sở gia Tề Gia Nghĩa danh chấn thiên hạ.

Trưởng tử của Tề Gia Nghĩa Thiêm Xuân diện mạo giống phụ thân, ấu nữ Thiêm Thu lại giống mẫu thân Sở Vân, chỉ riêng đứa con này sinh ra chẳng giống cha chẳng giống mẹ, lại y hệt người cậu Sở Lam, xinh đẹp dị thường.

Sở Lam từ nhỏ kiên cường ngạo mạn, sau này lớn lên vì tình yêu của bản thân bỏ trốn khỏi hôn sự gia đình sắp đặt cùng với tiểu quan Sở Liễu, sau đó còn gia nhập ma giáo, đối địch với toàn bạch đạo, Tề Gia Nghĩa vì vậy đoạn bào đoạn nghĩa, cắt đứt tình nghĩa sư huynh đệ hai mươi năm.

[đoạn bào: cắt một mảnh áo, ở phần Sở Sở]

Tề Gia Nghĩa lo sợ đứa con có bề ngoài giống hệt Sở Lam này cũng sẽ lầm đường lạc lối, bởi thế ngày thường đối xử với hân đặc biệt nghiêm khắc, cũng không bao giờ nói năng tùy tiện.

Nhưng Thiêm Hạ bản tính có phần lười nhác, bị phụ thân quản giáo nhiều năm như vậy, mặc dù rất sùng bái phụ thân, nửa lời oán thán trách giận cũng không có, nhưng ngày thường cũng không thực thoải mái. Hơn nữa hân thiên tư tầm thường, võ công luyện tới luyện lui cũng chỉ tầm tạm, đừng nói so với huynh trưởng vực so với trời, ngay cả ấu muội cũng hơn hân một bậc. Bởi vậy, ở nhà, Tề Thiêm Hạ hoàn toàn là một hài tử không ai coi trọng.

Vất vất vả vả chịu đựng cho tới năm mười bảy tuổi, Tề Gia Nghĩa quyết định ném hân xuất môn đi một ngày đàng học một sàng khôn, mười tám thiết vệ Sở gia đối với hân tốt lắm, ngoại trừ chút xíu lộ phí Tề Gia Nghĩa cấp cho, còn len lén góp thêm cho hân một ít.

Không nhờ vậy sợ rằng Thiêm Hạ dọc đường đi chỉ có thể gặm lương khô còm cõi qua ngày.

Tiểu Bảo và Thiêm Hạ ngồi xuống nghỉ ngơi nói chuyện, Tiểu Bảo phân phó tiểu nhị đi pha một ấm trà ngon, mang lên một ít điểm tâm.

Thiêm Hạ nghe thấy Tiểu Bảo nói tới điểm tâm các loại, cảm thấy trong miệng toàn là nước miếng mất rồi, hân nhin không được nói: “Tiểu Bảo huynh —”

Tiểu Bảo vội chặn lời hân: “Tề huynh đệ, không cần phải khách khí như vậy, người đã gọi ta là... huynh” Trên mặt hơi sượng.

Thiêm Hạ gật đầu: “Ừm, người nói phải, hảo huynh đệ là người trong nhà, nếu không sau này ta gọi Sở huynh người là Tiểu Bảo, người gọi ta Tiểu Hạ là được rồi”

Tiểu Bảo cười gượng hai tiếng, nhìn thấy Thiêm Hạ biểu tình nghiêm túc như vậy, lại chẳng biết phải nói gì, vẻ mặt hắc tuyến.

“Tiểu Bảo, sao người biết nhiều vậy, có phải ở trên giang hồ trải nhiều lắm rồi không? Người có võ công không?” Thiêm Hạ rất muốn biết nhiều hơn một chút chuyện tình về vị bằng hữu mới quen biết này, kỳ thực trong lòng hân nghĩ nếu như Tiểu Bảo nói không biết võ công, y chí ít cũng phải có sở trường nào đó.

Tiểu Bảo nghĩ thầm, giang hồ này có gì chưa trải, bản thiếu gia nam đến Nam Hải, bắc đến cực Bắc, có nơi nào chưa từng đặt chân!

“Ta a, ta ở nhà học được mấy chiêu mèo cào thôi, không đáng nói tới a! Không giống Tề huynh đệ người, vừa nhìn đã biết một thân tuyệt kỹ!”

Thiêm Hạ nghe xong vội lắc đầu, sau tai còn hơi nóng lên, trong lòng sưng râm ran, này là lần đầu có người khen hắn võ công hảo nha! Bất quá tự hắn cũng biết nói mình thân mang tuyệt kỹ quả là chuyện hoang đường.

“Người gọi ta Tiểu Hạ là được rồi! Đều là người trong nhà cả!” Sau này ta sẽ bảo vệ người.

Thiêm Hạ nghĩ, đối với người khác phải khiêm tốn một chút, cũng không muốn thể hiện võ công trước mặt bằng hữu mới quen, liền đổi đề tài câu chuyện.

Tiểu Bảo nhìn nhìn thiếu niên trước mặt, người này vận khí cũng thật tốt, gốc đầu gốc não, vậy mà dọc đường đi không ném chút vị đẳng nào, họ Tề kia dạy con cái kiểu gì a?

Y chớp chớp mắt hỏi: “Vậy Tiểu Hạ, huynh muội trong nhà người cũng đẹp giống người chứ?” Hai chữ Tiểu Hạ thốt ra không gượng gạo như ý tưởng, trái lại còn rất tự nhiên.

Thiêm Hạ nghe xong, đôi mắt đẹp hút hồn cũng nhiễm ý cười cong cong, Tiểu Bảo đã nhìn quen khuôn mặt xinh đẹp của Sở Lam, cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Sở Lam kia có cười đến rục rở trong sáng vậy không?

“Tiểu Bảo, người cảm thấy ta đẹp lắm à?”

“Đương nhiên a, người không thấy mấy tên tiểu nhị dưới lầu thấy người đều...”

Thiêm Hạ hơi buông rũ lông mi: “Nương ta bảo ca ca rất đẹp”

“Ca người giống phụ thân?”

Thiêm Hạ gật đầu.

Tiểu Bảo thực sự bắt đầu thấy thương cho người này. Xem ra muội tử của Sở Phong Sơn cũng chỉ là thích tướng mạo Tề Gia Nghĩa mà thôi, bất quá Tề Gia Nghĩa cho dù có đẹp thế nào, cũng không thể sánh được với Sở Sơn Phong!

Thế nhưng tính nết Sở Lam thì không mê được, nếu người ta dám nhìn hắn quá một cái liếc, nhất định sẽ đánh người ta bầm dập cha mẹ khỏi nhận ra luôn, đâu có như người này ngồi đây mà ủ ê?

Có chắc là người một nhà không thế?

Hai thiếu niên nhẩn nha ngồi nói chuyện, Thiêm Hạ là lần đầu tiên thân thiết như vậy với bạn đồng trang lứa, mà Tiểu Bảo lời qua lời lại với hắn một lúc, cũng cảm thấy người trước mặt chẳng chút tâm cơ, không cần phải nhọc công che giấu nhiều, vô cùng thoải mái.

Cuối cùng, Thiêm Hạ nói về dự tính sau này của hắn, bởi vì sợ người nhà chê cười, bình thường hắn chưa bao giờ dám hé răng.

“Tiểu Bảo, kỳ thực, kỳ thực, ta muốn làm đại hiệp giống cha ta!” Khi nói những lời này, hai con mắt Thiêm Hạ đặc biệt sáng ngời, nghiêm túc nhìn vị bằng hữu nhất như kiến mà như cố.

Tiểu Bảo không nói gì.

Thiêm Hạ tưởng võ công y kém cỏi nên xấu hổ không biết tiếp lời thế nào, bèn nói tiếp: “Tiểu Bảo, cha ta nói làm đại hiệp không cần phải võ công thật cao, quan trọng nhất là có tấm lòng nghĩa hiệp, chúng ta cùng nhau hành hiệp giang hồ, làm một đại hiệp đầu đội trời chân đạp đất có được hay không?”

A! Sở Tiểu Bảo ta đây làm đại hiệp?

Sở Tiểu Bảo vò đầu.

Thế nhưng ta đây là muốn thú lão bà a.

Chú thích:

[1] mũ sa: là mũ đội của quan lại, nhưng ở đây là mũ đội có có vải rủ che mặt.

[2] bánh nướng: là một món ăn bình dân rất được yêu thích, có thể kết hợp với thịt, trứng, rau.

Tên của Thiêm Hạ: như đã chú thích Thiêm Hạ và Thiên Hạ phát âm giống nhau nên Tiểu Bảo hiểu nhầm. Thiêm Hạ () cũng đã giải thích, thiêm là tăng thêm/sinh, hạ là mùa hạ, Thiêm Hạ nghĩa là sinh vào mùa hạ.

Tên của Tiểu Bảo: Tiểu Bảo (), tiểu là nhỏ, bảo là báu vật, có lẽ tên này hơi tục khí nên Tiểu Bảo không thích. Kháng Thiên (), kháng là chống đối, thiên là trời, Kháng Thiên ý là chống lại trời (hoành tráng thôi rồi ha)

4. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 2

“Vậy người định hành hiệp thế nào?” Tiểu Bảo hỏi.

Thiêm Hạ nghe thấy thế, tưởng rằng bằng hữu mới quen cùng mình tư tưởng nhón gập nhau, lập tức hưng trí bừng bừng, cẩn cẩn thận thận rút ra từ trong ngực một phong thư, mở phong thư, lại lấy ra một tờ giấy gấp năm gấp sáu.

Bảo bối gì vậy ta?

Bản đồ kho báu.

Tiểu Bảo cũng không khỏi có chút tò mò.

Chỉ thấy Thiêm Hạ mở tờ giấy ra, trải phẳng lên mặt bàn, Tiểu Bảo vội phóng tới chụm đầu vào xem, hóa ra là một lệnh truy nã tội phạm nhàu nhĩ.

Bên trên vẽ một đại hán râu ria xồm xoàm.

Bên dưới bức họa đề: Hái hoa tặc Chu châu Hồ Đại Sơn, phần thưởng cho người truy bắt tội phạm quy án một trăm lượng bạc.

Hức! Tiểu Bảo suy sụp.

“Người muốn bắt tên hái hoa tặc này? Chỉ có một trăm lượng bạc!” Còn không bằng ta cho người luôn!

Thiêm Hạ vội lắc đầu: “Tiểu Bảo, ta không phải vì phần thưởng, loại hái hoa đại tặc này là đáng căm giận nhất, cô nương nhà người ta trong trắng, hấn lại làm nhục các nàng, không những không gả vào nhà tử tế được nữa, còn có cô nương tử hổ tự sát, ta nhất định phải bắt được hấn!”

“Nhìn không ra nha, người cũng thương hoa tiếc ngọc quá à!” Tiểu Bảo nhếch môi cười.

Thiêm Hạ liền đỏ mặt: “Đâu có, ta làm gì có a...”

Lại không biết khuôn mặt phiếm hồng của hấn đẹp tới nỗi người ta muốn ngắm rớt tròng mắt.

Tiểu Bảo thầm than, hơi hạ tầm nhìn, chăm chú nhìn lệnh truy nã, nghĩ, phần thưởng có một trăm lượng bọ, miêu tả cũng qua loa sơ sài, còn chẳng thèm nhắc tới tên đạo tặc kia, trên đời này có lẽ cũng chỉ có đầu gối này mới nghĩa tới!

Y nói với Thiêm Hạ: “Cho dù người muốn bắt hấn, nhưng tranh vẽ chỉ thấy toàn râu là râu, ngũ quan không rõ ràng, vẽ thế này chi bằng đừng vẽ tốn mực, lại cũng không nói người này rốt cuộc là phạm phải án gì, một cái đầu mỗi cũng không có, người làm thế nào bắt người ta...”

Không đợi nói xong, Thiêm Hạ đã chụp lấy vai y, vẻ mặt mừng rỡ: “Tiểu Bảo, người thực sự rất giỏi, lại thận trọng, cha nói không sai, không biết võ công cũng có thể hành hiệp trượng nghĩa! Người có mưu trí, ta có võ công, chúng ta rất có tiền đồ đó!”

Tiểu Bảo ngáo mặt, chính mình còn chưa có nói cái gì a, có cần đến như vậy không?

Bất quá có người khen, không khỏi sướng thắm.

Thiêm Hạ nhìn y cười thần thần bí bí, tiến đến bên tai y, khẽ giọng nói: “Kỳ thực, ta đã tìm ra hắc rồi. Ta quần quanh ở chỗ này suốt ba đêm, hôm qua rốt cuộc cũng phát hiện ra!”

Hắc thì thâm bên tai y, nhiệt khí vẫn vít bên tai ngựa ngựa, chớp mũi cũng tràn ngập vị đạo của thiếu niên, thật không giống với vị đạo tiểu thiếu niên bình thường, vị đạo trên người Thiêm Hạ rất dễ chịu, trong trẻo, cũng không phải mùi hương yên chi thủy phần [1].

Tiểu Bảo bất giác hơi ngửa về sau, găng cách xa hắc ra một chút, lại nhìn thấy vẻ mặt Thiêm Hạ hào hứng phấn khích, đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh chăm chú nhìn y, hiển nhiên là đang đợi được khen ngợi, liền bật thốt: “Người cũng khá phết nha”

Tức thì, Thiêm Hạ vui sướng tới lông mày cũng nhướng cả lên, rồi lập tức vội cúi đầu, bộ dạng rõ ràng là vui lắm nhưng không biết phải làm sao.

Xem ra đứa nhỏ ngốc nghếch này chưa từng được ai khen bao giờ.

Tiểu Bảo khê ho một tiếng, không tiếp tục nhìn hắc nữa, quay đi nhìn lảng sang chỗ khác.

Mặc dù lớn lên giống y hệt Sở Lam, nhưng thần tình này cử chỉ này, tất cả đều khác xa nhau một trời một vực.

Bất quá, thực sự là một tuyệt thế mỹ nhân a!

Còn đòi cái gì mà đi bắt hái hoa tặc, có mà bị hái hoa tặc nhanh tay hái mất không biết chừng?

Y liền hỏi: “Vậy người định làm sao bắt hắc?”

“Tiểu Bảo, ngay đêm nay, chúng ta cùng nhau đi bắt tên hái hoa tặc này!”

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Thiêm Hạ, Tiểu Bảo nói: “Võ công ta rất tệ, không có bằng tường vượt mái gì đó được đâu...”

“Không sao!” Thiêm Hạ nắm lấy tay Tiểu Bảo, “Chúng ta cùng đi bắt đạo tặc có được không?”

Tiểu Bảo không giãy khỏi cái nắm tay, cảm thấy bàn tay đối phương cũng giống những người học võ có vết chai hơi nham nhám, nhưng trắng mịn không lời nào tả hết, căn bản không hề giống tay nam nhân!

Y đáp: “Người không chê ta võ công kém là được!”

Thiêm Hạ cực kỳ cao hứng!

Lần đầu tiên có bằng hữu, bằng hữu có thể bang trợ hắc, lại thường khích lệ hắc!

Lần đầu tiên hành hiệp bắt đạo tặc, nếu như tóm được tên kia, nói không chừng cha cũng sẽ khen hắc đi?

Hắc cũng chưa chịu buông tay Tiểu Bảo, trái lại còn cầm tay y lắc lắc, nói: “Còn lâu mới tới ban đêm, buổi tối chúng ta ăn gì?”

Tiểu Bảo ôm đầu.

Để thuận tiện bàn bạc kế hoạch lớn bắt đạo tặc, buổi tối hai người không xuống sảnh ăn mà gọi đồ vào phòng.

Thiêm Hạ cầm đầu ăn, Tiểu Bảo từ nhỏ đã đi theo Sở Lam, rất có ý tứ, chỉ ăn vừa phải rồi thôi, nhìn sang thiếu niên đối diện, ăn như gió cuốn bão đổ, không biết khái niệm ngừng là gì.

Nhân bữa ăn, y đã hỏi rõ ràng ngọn nguồn mọi việc.

Nguyên lai, vị Tề nhị thiếu gia này rời Duyên châu, theo an bài trong nhà, đi cùng Tề Lỗ và tiêu đội của tiêu cục Uy Phong, âm thầm bảo vệ tiêu đội ở phía sau, đến Kinh châu mới bắt đầu đơn độc hành động.

Có điều, gần hai mươi năm nay, võ lâm sóng êm gió lặng, các môn phái đều yên ổn vô sự, còn nói là bảo vệ tiêu đội, thực chất là tiêu đội mở đường cho hắc mới phải, xem ra Tề Gia Nghĩa này đối với nhi tử của mình cũng coi như tận tâm, bằng không với cá tính của Thiêm Hạ, nắm mơ bình an được đến bây giờ!

Mà cũng bởi vậy, Tề nhị công tử dọc đường chuyên tâm bảo vệ tiêu đội, căn bản không có cơ hội hành hiệp trượng nghĩa, buồn bực muốn chết.

Hắn trèo đèo lội suối vượt Trường Giang, tới phủ Nhạc châu, nhìn thấy tờ lệnh truy nã này, làm như bắt được vàng, chạy thẳng một mạch tới Chu châu.

Vận khí của hắn cũng quá tốt, ba đêm trấn thủ ở Chu châu, đã phát hiện được tung tích của đám tặc.

Có điều, Tiểu Bảo vẫn có chút hoài nghi, còn hắn thì rất muốn đi, nhưng cứ chờ ăn xong rồi tính.

Cuối cùng, sau khi Thiêm Hạ ăn hết ba chén cơm, hai bát mì, tiêu diệt tổng cộng tám đạo quân đồ ăn, hài lòng bụng dạ.

“Tiểu Bảo, ngươi cũng không ăn nữa nga”. Hơn nửa lúc này hắn vừa định trả tiền, tiểu nhị nói Tiểu Bảo đã thanh toán rồi, không được ý tứ cho lắm.

Nhìn hắn ăn no quay rồi lại có vẻ mặt ngượng ngùng, Tiểu Bảo buồn cười lẫn lộn, nhưng vẫn rất nghiêm túc mà nói với hắn: “Nếu chúng ta đã là bằng hữu, từ này về sau đừng nói chuyện tiền bạc với ta”

Thiêm Hạ mím môi, vươn tay nắm lấy tay Tiểu Bảo: “Hảo! Chúng ta là bằng hữu!” Còn thực sự rất có khí phách.

Buổi đêm còn phải hành động, hai người liền chia tay ai ở phòng người ấy ngủ sớm.

Giờ tỵ, Tiểu Bảo đứng giờ tĩnh lại, người luyện võ cho dù thiên phú cao tới đâu, cũng chỉ có con đường siêng năng rèn luyện mới tới được đỉnh cao võ học.

Tiểu Bảo về phương diện võ học được trời phú cho tư chất rất cao, từ nhỏ lại ngón không biết bao nhiêu thần đan diệu dược, hơn nữa bên cạnh phụ thân và các thúc thúc đều là cao thủ nhất nhì, sống giữa bầy cao thủ ấy, tuổi còn nhỏ, tu vi từ lâu đã là nhân vật hàng đầu võ lâm.

Năm mười sáu tuổi, các ma tướng đã không còn là đối thủ, ngay cả Sở Lam cũng không thể không thừa nhận, khi ở tuổi Tiểu Bảo, võ công hắn cũng không bằng.

Y trầm mặc luyện công, một lúc lâu sau, trầm mặc thở ra một hơi, thu công.

Ai!

Trong lúc luyện công y có dò xét Thiêm Hạ ở phòng bên cạnh, ngoại trừ tiếng hô hấp nhịp nhàng khi ngủ say, cũng không còn tiếng gì khác.

Thế này mà hảo công phu nổi gì? Sao ngủ cũng tham quá vậy trời!

Chẳng nhẽ ở nhà Tề Gia Nghĩa cứ mặc kệ hắn vậy sao?

Y không biết ở nhà luyện công giờ Ngọ làm hắn lao đao không ít, hắn thích nhất là đi ngủ, thế mà giờ Tỵ đương ngủ ngon nhất lại bị lôi dậy luyện công, khổ sở không thể kể hết.

Khó khăn lắm mới được rời nhà, không còn ai đốc thúc hắn, hắn kiên trì được hai tháng rồi cũng mệt, nghĩ thâm, không có võ công cũng có thể làm đại hiệp, bản thân mình tốt xấu gì cũng biết tương đối võ công, đương nhiên càng có thể làm đại hiệp.

Vì thế liền an tâm nường cả đêm.

Tiểu Bảo vốn chẳng muốn quản hắn, nhưng rõ ràng trước đó đã hẹn giờ Sữu xuất phát đi bắt đạo tặc, sao giờ này hắn vẫn còn ham ngủ?

Chờ thêm một lúc, y chuẩn bị hành trang rồi sang phòng Thiêm Hạ ở bên cạnh.

Trên chiếc giường nhỏ, thiếu niên ngủ say sưa, cũng không biết đang mộng đẹp chuyện gì, khóe miệng hơi nhếch, hàng lông mi khẽ lay động, Tiểu Bảo thực không muốn đánh thức hắn dậy.

Ngay từ đầu, đi bắt cái loại tiểu tặc này có cái gì hay đâu?

Nhưng y lại không muốn rời khỏi phòng, người này y mới nhận biết còn chưa tới một ngày, nhưng Tề Thiêm Hạ rõ ràng là một đứa trẻ trong sáng, hỉ nộ ái ố tất cả đều hiện trên mặt, rất đơn thuần thiện lương.

Rõ ràng ngoại hình giống Sở Lam đến vậy, tính tình lại khác nhau một trời một vực.

Suy nghĩ của người này, tùy tiện ai cũng có thể nhìn ra đi!

Tiểu Bảo nhìn thiếu niên đang say ngủ trên giường, thầm nói, nếu như không phải gặp được bản thiếu gia, lại gặp một tên phôi đản nào đó, người tha hồ thăm rồi, sao lại tùy tiện tiện kết bằng hữu với người khác như vậy?

Nghĩ vậy, trong lòng không hiểu sao lại có tư vị khác thường.

Mảng hai tiếng đầu gối, muốn ra ngoài.

Ai ngờ đúng lúc đó, Thiêm Hạ đột nhiên ú ớ tiếng gì đó trong miệng, còn tỉnh dậy, dụi dụi đôi mắt lơ mơ, liền trông thấy trước giường có bóng người ngồi.

Hắn ngồi bật dậy, mò mẫm tìm kiếm, nhưng vừa động tay đã nhận ra, liền thở phào.

“Tiểu Bảo, là người nga”

Thanh âm dẫn theo ý nũng nịu, quả nhiên là còn chưa tỉnh hẳn.

Tiểu Bảo cũng không nói gì, thầm nghĩ nhân thần cũng không đến nỗi tệ, có thể nhìn ra là ta.

“Ai nha, hiện tại là giờ nào rồi?” Cuối cùng cũng nhớ ra, hắn xốc chăn, nhảy xuống giường, bắt đầu mặc quần áo. Vừa mặc vừa lầu bầu: “Tiểu Bảo, sao người không gọi ta a. Nga, sao ta lại ngủ như chết vậy, nhờ tên ác tặc kia đã làm ra chuyện xấu gì rồi thì làm sao bây giờ... Đều tại ta... Tiểu Bảo, sau này người phải gọi ta...”

Tiểu Bảo thầm nghĩ, ta gọi người á, là người muốn bắt đạo tặc, hay là ta muốn bắt a!

Nhưng khi nhìn nhìn đôi chân thon dài trắng mịn của thiếu niên, dưới ánh trăng mờ nhạt, sáng như bạch ngọc, cảm thấy có chút chói mắt. Cũng không phải cô nương, lớn lên xinh đẹp vậy làm gì chứ?

Thiêm Hạ cuống cuống mặc y phục dạ hành, dắt bảo kiếm cẩn thận, toàn thân tỉnh táo, tinh thần cũng không tệ, nói với Tiểu Bảo: “Chúng ta đi thôi!”

Hai người lần theo lối cửa sau ra khỏi quán, dọc đường đi, Thiêm Hạ sợ Tiểu Bảo võ công kém không theo kịp, liền nắm tay Tiểu Bảo kéo chạy.

Tiểu Bảo bị hắn kéo chạy, ở đằng sau khí định thần nhàn, còn tỉ mỉ quan sát bộ pháp thiếu niên, khinh công cũng rất thượng thừa, chỉ có điều công lực không đủ, có vài chỗ còn chưa thấu hiểu, bởi vậy hơi thở có chút không được tự nhiên.

Quả nhiên không được thông minh cho lắm, công phu đơn giản như vậy mà học cũng không xong.

Hai người chạy đến con hẻm Trường Xuân nơi cư ngụ của những người giàu có mới dừng lại, Thiêm Hạ nói nhỏ với Tiểu Bảo: “Hôm qua ta thấy người kia ở đây, cũng khoảng thời gian này, chúng ta lên mái chờ xem!”

Tiểu Bảo rất muốn nói, cho dù hôm qua thấy, không nhất định là hôm nay lại gặp, ôm cây đợi thỏ có điên mới làm, không lẽ không ai dạy tiểu hai lú điều này sao? Nhưng nghĩ lại nói không chừng người này vận khí tốt, hưởng hồ bất được tên hái hoa tặc chết dẫm ấy hay không, liên quan gì đến y.

“Ta không lên được” Lúc Thiêm Hạ nhảy lên, Tiểu Bảo ở dưới vẻ mặt vô tội nói.

Thiêm Hạ lập tức nhảy xuống: “Ta công người lên!”

Tiểu Bảo lắc đầu.

“Người yên tâm, trăm cân [2] không thành vấn đề” Thiêm Hạ làm ra tư thế công Tiểu Bảo.

Trong bóng tối, Tiểu Bảo nhìn thiếu niên thành thành thực thực xoay lưng, cúi người, rõ ràng gầy như vậy, vòng eo nhỏ nhắn, lưng cũng không rộng, còn muốn công thiếu gia ta?

“Tiểu Bảo, người đừng sợ a, mau lên a!” Thiêm Hạ quay đầu khê gọi.

Rõ ràng không có ý gì khác, chẳng hiểu sao Tiểu Bảo nghe được lại thấy nóng nóng bên tai, hấp tấp nói: “Người giúp ta một tay là được rồi”. Nói xong, đặt tay lên vai Thiêm Hạ mượn lực nhảy lên, xoay người đã ở trên mái, thân hình nhìn cũng khá nhẹ nhàng.

Thiêm Hạ cũng nhảy lên, nằm yên trên mái với Tiểu Bảo, khe khẽ thì thầm: “Tiểu Bảo, thân thủ người rất linh hoạt a, nếu để cha ta dạy người võ công, chắc chắn người sẽ rất lợi hại a! Sau này ta sẽ bảo cha truyền võ công cho người, hoặc là ta dạy người khinh công a...”

Tiểu Bảo nghe xong, trong lòng nói, đầu gối, lão cha người còn chưa chắc đánh thắng được ta đâu!

Bất quá nghe những lời này y lại cảm thấy thực cao hứng, giữa các phái trong võ lâm có rất nhiều kiêng kỵ, các tuyệt kỹ bí truyền đều là truyền nam không truyền nữ, sao có thể tùy ý dạy võ công cho ngoại nhân chứ, người này thực là...

Thiêm Hạ thấy Tiểu Bảo không nói năng gì, lại tưởng y cảm kích không nói nên lời, mới vỗ nhẹ vai y: “Tiểu Bảo, người là bằng hữu của ta a!”

Tiểu Bảo lần đầu tiên cảm thấy có chút bất an, mặc dù bản thân không muốn phô diễn tài năng quá mức, nhưng có nên lừa gạt hắn như vậy không?

Y chuyển chủ đề: “Khê chút, nói không chừng tên đạo tặc kia sắp tới”

Thiêm Hạ vội bật mồm, không nói thêm tiếng nào, đôi mắt tựa làn xuân thủy kia chớp cũng không dám chớp, nhìn chằm chằm về phía trước.

Canh chừng một hồi lâu, không bắt gặp một bóng người nào, Thiêm Hạ có chút sốt ruột, rồi lại không dám nhiều lời, hai tay hết chống cằm lại sờ sờ bội kiếm, không biết mệt mỏi.

Tiểu Bảo thấy thế rất muốn phá ra cười, đang định nói với hắn, chợt thấy xa xa có một bóng đen lén vào trong sân.

Thiêm Hạ cũng nhìn thấy, lập tức bật dậy, bị Tiểu Bảo đè lại.

“Chờ chút, nhìn rõ hơn rồi tính”. Loại chuyện này không thích hợp đánh rắn động cỏ, bằng không cho dù cô nương nhà người không bị làm nhục cũng bị điều tiếng.

Nhưng Thiêm Hạ lại nôn nóng: “Người nọ muốn làm chuyện xấu, chúng ta...” Vừa nói vừa nhanh nhẩu rút kiếm muốn xông lên.

“Nghe lời!” Tiểu Bảo không kịp giải thích, thấp giọng quát.

Thiêm Hạ ngơ người, người bằng hữu mới quen này vẫn luôn ôn hòa hiền lành thành thực, thế mà cũng có uy ghê, giống với phụ thân nga! Vì thế hắn liền ngoan ngoãn vâng lời, không dám ngo ngoe nữa.

Tiểu Bảo cũng nhận ra khẩu khí của mình có phần thô lỗ, vội hạ giọng: “Chúng ta trước tiên qua đó trộm coi đã, nếu người đó thực sự là hái hoa đạo tặc, người muốn một cú thành công, cũng không thể gây ra tiếng động quá lớn”

Thiêm Hạ nghe xong liền tục gạt đầu, cũng hơi hơi hiểu được lo lắng của Tiểu Bảo, lập tức càng thêm bội phục vị bằng hữu mới quen.

Hai người lặng lẽ di chuyển, hoàn hảo bóng đen lén vào viện lạc trong cùm, cũng không phải loại băng tường vượt mái gì ghê gớm, Tiểu Bảo mượn lực cùng Thiêm Hạ nhảy qua tường, tới nấp sau cửa sổ.

Bên trong có tiếng nam nữ râm rì.

Tiểu Bảo cảm thấy hơi kì quái, hái hoa tặc thì phải hạ thuốc mê rồi giả trò đồi bại mới đúng a, sao lại có tiếng nói chuyện?

Thiêm Hạ thì lại vui mừng, vậy là kẻ xấu còn chưa làm ác.

Tiểu Bảo đã sớm cảnh giác, túm chặt Thiêm Hạ không để hắn kích động làm bừa.

Cách một cánh cửa sổ, mơ hồ nghe được thanh âm ân ân ư ư trong phòng truyền ra, xen lẫn còn có tiếng rên rĩ rất khẽ của người con gái.

Thiêm Hạ nghe được thanh âm kia, trên mặt đỏ bừng, muốn giãy khỏi Tiểu Bảo xông vào tóm tên khốn.

Nhưng Tiểu Bảo càng nghe lại càng cảm thấy không đúng, mặc dù y chưa khai huân, thế nhưng hai sắc lão đầu ở bên cạnh từ sáng đến tối liếc mắt đưa tình, chuyện giường chiếu y không muốn biết cũng không được.

Nữ tử kia mặc dù rên rỉ thống khổ, nhưng cũng không thực sự là thống khổ, giống như lục thúc và tiểu phụ thân của y, nói không chừng còn rất thống khoái ấy!

Y kết luận, không phải là dâm tặc, mà là vụng trộm.

Vì vậy y buộc phải lấy tay bịt miệng Thiêm Hạ lại, liều mạng mà ôm lấy hân từ phía sau.

Thiêm Hạ tức giận, còn chờ cái gì mà chờ, hân liều mạng giãy dụa, lại phát hiện căn bản giãy không nổi, liền đập vào chân ở phía sau, Tiểu Bảo cũng không sử dụng lực lĩnh cú đá của hân, ăn một đòn đau, dứt khoát áp hân xuống đất, tay đè tay, chân đè chân, xem người giãy nữa thôi.

Tên gia hỏa tiểu hai lúa này, chắc chắn là không hiểu mấy chuyện phong nguyệt rồi.

Tiểu Bảo cười thầm trong bụng, khẽ nói bên tai thiếu niên: “Tiểu Hạ, nàng ta rất khoái hoạt a, người không thể vào, sẽ đau mất đấy”

Thiêm Hạ càng hồ đồ, cái gì mà rất khoái hoạt chứ, chẳng lẽ Tiểu Bảo cũng là dâm tặc, nói cái gì nói cái gì mà kỳ quái thế!

Tiểu Bảo bắt đắc dĩ buộc lòng phải nói: “Nàng ta là tự nguyện”

Vì sao, Thiêm Hạ gấp muốn chết, rõ ràng võ công mình cao hơn, vì sao giãy không ra a! Cô nương nhà người bị làm nhục, sao có thể buông tha cho ác tặc. Tiểu Bảo không phải muốn cùng mình làm đại hiệp sao?

Tiểu Bảo đè chặt Thiêm Hạ, cảm giác thiếu niên bên dưới thở hổn hển, cơ thể hơi run lên, cuối cùng vẫn là không đành lòng, một tay ôm lấy thiếu niên, một lần nữa nép bên cửa sổ, dùng một ngón tay chọc thủng giấy bao cửa sổ, sau đó để Thiêm Hạ nhòm qua khe hở.

Mặc dù ôm lấy một nam hài, nhưng Tiểu Bảo lại có cảm giác rất kỳ quái, nhưng kỳ quái ở chỗ nào thì nhất thời y cũng không nói được, chỉ cảm thấy trong lòng có chút nhuyến.

Thiêm Hạ ban đầu còn tức giận không chịu nhìn, nhưng lại nhịn không được nhìn thoáng qua, kết quả chứng kiến một cảnh tượng khiến cho mặt đỏ tai đỏ, tim đập bình bịch.

Bọn họ, bọn họ, tăng tị với nhau?

Không biết xấu hổ! Nhưng... Còn muốn nhìn thêm một chút. Dù sao cũng là bị bức phải nhìn.

Mơ hồ có thể thấy được trên giường một đại hán râu ria xồm xoàm, nữ tử bị hân áp bên dưới nhìn không rõ lắm, hai người xích lõa ** còn không tính, đại hán kia còn không ngừng dùng hạ thân đâm vào bên trong nữ tử, nữ tử bị đau, mắt nhắm nghiền, khẽ rên rỉ, chân còn quắn trên lưng nam nhân, tay loạn cào trên lưng hân.

Lại nghe tiếng rên, dường như quả thực không phải thống khổ, trong miệng còn lẩm rầm cái gì mà đừng, thế nhưng động tác ngược lại muốn...

Cảnh tượng này giống như nện một cú mạnh vào đầu Thiêm Hạ.

Hân dù sao cũng đã mười bảy tuổi, mặc dù cho đến giờ chưa từng có cơ hội tiếp xúc những chuyện như thế này, nhưng vừa nhìn, ít nhiều vẫn hiểu được, rồi lại thấy như không hiểu, còn cảm thấy bên dưới của mình dường như có phản ứng.

Hân liều mạng kẹp chặt hai chân, nhắm nghiền mắt.

Chính mình đang làm chuyện xấu.

Nữ tử bên trong dường như thực sự không phải không tình nguyện, vậy đại hán không phải là dâm tặc, vậy chính mình không phải đã làm chuyện ngu xuẩn rồi sao, còn bị bằng hữu mới kết giao thấy rõ ràng ràng.

Còn muốn cùng Tiểu Bảo làm đại hiệp gì chứ, ngay cả sự tình đơn giản như vậy cũng nhầm, rõ là ê mặt, y thông minh giỏi giang như vậy, liệu có ghét bỏ mình không a!

Tiểu Bảo ở sau hần quan sát thấy tất cả, ngay cả biến đổi nhỏ dưới thân hần cũng không thoát khỏi con mắt y.

Đột nhiên lại nổi hứng thú muốn chơi xấu thiếu niên, giả bộ không cẩn thận, nhấc chân, đầu gối vừa vặn chạm phải đùi của thiếu niên, còn xấu tính nhẹ nhàng ma sát một chút, quả nhiên cảm nhận được toàn thân Thiêm Hạ đều run lên, đầu ra sức cúi gằm, hai chân kẹp càng chặt, dường như ngay cả cần cổ cũng đỏ ửng.

Thế rồi Tiểu Bảo lại cảm thấy không đành lòng.

“Tiểu Hạ, mọi người đều sẽ như vậy mà”

Thiêm Hạ càng xấu hổ, đều bị đối phương thấy hết rồi.

“Chúng ta quay về đi”

Thiếu niên chỉ hơi cử động gật đầu, gần như không thể thấy rõ.

Tiểu Bảo buông hần ra, chuyển qua cầm tay hần, nhưng lại nắm được một tay đầy mồ hôi. Cảm thấy vừa buồn cười lại có chút thương, dụng lực nắm thật chặt, biết hần da mặt mỏng, nhưng cũng không biết pha trò thế nào, chỉ âm thầm tính toán trong lòng, ngày nào đó sẽ mang đầu gối này đi khai huân.

Còn không ngẫm lại, chính y cũng chưa có khai huân đâu!

Y nghiêng đầu nhìn thiếu niên, bên dưới ánh trăng, khuôn mặt thẹn thùng đỏ bừng, hàng lông mi cong dài khe khẽ lay động, cánh mũi phấp phồng cũng hơi run run, đôi môi đỏ ửng mờ mờ dấu răng, mỹ lệ không gì sánh được.

Tiểu Bảo cảm thấy tim đập thành thịch, so với vừa nãy chứng kiến một màn a bờ cờ sống, tim còn muốn nhảy chộn rộn gấp mấy lần.

Chú thích:

[1] yên chi thủy phần: son phấn.

[2] cân: 1 cân = 0.5 kg, tức Thiêm Hạ có thể tải tối đa 50 kg. Đơn vị cân của TQ đồng âm với từ cân bên ta nhưng so với đơn vị chuẩn quốc tế nó chỉ bằng một nửa.

5. Tiểu Bảo Bình Thiêm Hạ - Chương 3

Hai người nắm tay rời đi, còn chưa ra khỏi viện lạc, Tiểu Bảo liền nghe được tiếng quần áo loạt xoạt, có người!

Y vội kéo Thiêm Hạ nằm úp xuống, Thiêm Hạ vẫn còn lơ mơ, cú trời giáng mới nãy thực sự khiến hần ngớ luôn rồi, sau khi bị kéo sắp xuống mới tỉnh táo lại một chút, cũng phát hiện ra có một nhóm người khác tới viện lạc này.

Hai người núp trong lùm cây ở một góc tối, vô cùng kín đáo. Vừa núp vào, đã thấy người tới là một vài đại hán cao lớn, nhìn kỹ, hóa ra đều mặc trang phục bộ khoái.

Quan phủ cũng phái người đi bắt bắt dân tặc kia.

Hai người quay sang nhìn nhau, sự tình đã âm ỹ lớn đến như vậy.

Mấy người bộ khoái chia nhau ra vây quanh phòng ngủ của đôi nam nữ, liền đó đốt đuốc, rút đao khỏi vỏ, sau cùng nhao nhao quát lớn: “Dân tặc to gan! Còn không ngoan ngoãn thú thủ chịu trời!”

Cùng lúc đó, bên ngoài sân truyền đến tiếng bước chân huyền ảo, xem ra lần này xuất động rất nhiều nhân thủ.

Thiêm Hạ bây giờ đã khôn ra một chút, khe khẽ hỏi Tiểu Bảo: “Có phải bọn họ cũng hiểu nhầm... người bên trong là dâm tặc?”

Tiểu Bảo khe gật đầu, y mơ hồ cảm thấy sự việc có phần kỳ quái.

“Nhưng người kia không phải dâm tặc a, bọn họ hàm oan người tốt!”

Tiểu Bảo nhìn thiếu niên giờ lại bắt đầu lo lắng không yên, đột nhiên nở nụ cười xấu xa nói: “Người giờ đã biết hẳn không phải là hái hoa tặc cường bức con gái nhà lành?”

Thiêm Hạ nghe thấy vậy, khuôn mặt vừa mới phai hồng sắc đã lại bắt đầu nóng phừng.

Trong khi hai người còn đang thì thầm to nhỏ, đại hán mặt đầy râu trong phòng đột nhiên phá cửa sổ lao ra ngoài, trên người chỉ khoác qua loa một chiếc áo ngoài, lập tức lao vào nhóm bộ khoái canh giữ ngoài phòng quần áo.

Đại hán mặt đầy râu hóa ra võ công cũng không nát lắm, nhưng chung quy lực đơn thế nhược, xem ra chẳng chống đỡ được bao lâu nữa.

Lúc này, các hộ gia đình vốn đang ngủ say trong con hẻm Trường Xuân đã sớm tỉnh giấc, một vài người gan to mật lớn cũng đã mở cửa sổ nhìn xem bên ngoài, nhưng thấy cảnh bộ khoái bắt người, lại lập tức đóng chặt cửa sổ.

Hai người núp trong bụi cây mơ hồ nghe được mấy bộ khoái chạy tới hỗ trợ nhỏ giọng nghị luận: “Dâm tặc kia, quả là to gan, ngay cả quả phụ tẩu tử của Hoàng bổ đầu cũng dám giở trò...”

“Nháo thế này, thanh danh trinh phụ của Tôn thị kia tan thành mây khói rồi còn gì...”

“Ai, lúc trước người nhà họ Hoàng vì thanh danh không cho phép nàng tái giá, Tôn thị kia tuổi còn trẻ lại xinh đẹp, sao có thể chịu được, nay chuyện thành ra thế này, nhà họ Hoàng giờ chỉ sợ lại ước gì nàng sớm gả ra ngoài cho rồi!”

“Nghe nói Hoàng bổ đầu đối với Tôn thị cũng có ý tứ, chỉ bằng thu vào phòng mình...”

“Nhưng mà này, cứ như hắn biết được ngày hôm nay dâm tặc sẽ giở trò với quả tẩu tử của hắn...”

“Cũng không nghe nói hái hoa tặc này từng dâm nhục khuê nữ nhà ai a!”

“Này, mấy người các ngươi cẩn thận họa từ miệng mà ra!”

Nghe được mấy lời bàn ra tán vào này, Tiểu Bảo đã sớm hiểu được tám chín phần sự việc.

Tôn thị bởi vì áp lực từ nhà chồng không thể tái giá, chỉ có thể vụng trộm với tình nhân, em chồng nàng là Hoàng bổ đầu vẫn luôn có ý với nàng, nhưng e rằng nàng không thềm để mắt tới, bởi thế mục đầu liên vu cho đại hán mặt đầy râu là hái hoa đạo tặc.

Chiêu này thật độc, phụ nhân nếu biện hộ cho người kia, nói rằng hắn không phải hái hoa tặc, như vậy chính mình sẽ trở thành dâm phụ thông dâm; nếu thừa nhận tình nhân là hái hoa tặc, mình bị ép buộc, danh tiết vẫn bị tổn hại, vậy Hoàng đầu mục có cơ đục nước béo cò rồi.

Bất quá, Thiêm Hạ ở bên cạnh thì không thông minh như thế, hắn vốn không quá hiểu nhân tình thế thái, đến giờ vẫn cứ u u mê mê.

Nhìn thấy đại hán mặt đầy râu sắp không còn chống đỡ nổi, Thiêm Hạ trong lòng có phần mâu thuẫn, theo lý mà nói, đầu mục coi như là bạch đạo, cha từng nói không nên nhúng tay vào chuyện của quan phủ, thế nhưng rõ ràng các đầu mục này hàm oan người tốt a. Người họ đâu tính là hái hoa tặc.

Bất quá, hắn và phụ nhân kia lại làm ra chuyện này, vì sao phải lén lút lút lút, thực sự có ý thì có thể cười người ta mà!

Có nên giúp hắn một tay không?

Thiêm Hạ cắn răng, dù không hiểu rõ, nhưng thâm nghĩ làm đại hiệp chính là để diệt trừ những chuyện bất bình, việc này nhất định phải quản!

Ngay lúc hấn định xông ra ngoài, lại nghe được thanh âm nữ tử yêu kiều vang lên, dẫn theo nước nở nhưng vô cùng kiên định ——

“Các người dừng tay lại! Tiểu thúc, người này không phải hái hoa tặc, thiếp thân với hấn là người tình ta nguyện, cũng không phải bị hấn cưỡng bức!”

Ra là quả phụ Tôn thị kia bước ra ngoài bảo hộ cho tình nhân.

Đại hán mặt râu kêu to: “Tiểu Thúy, nàng thật hồ đồ!”

Thiêm Hạ trong lòng thả lỏng, tốt rồi, nữ tử kia tự mình ra ngoài làm sáng tỏ. Chiếu theo suy nghĩ của hấn, chuyện này dễ giải quyết thôi, nữ tử vốn là quả phụ, cùng đại hán kia người tình ta nguyện, chỉ cần thành thân, thế là cả làng đều vui.

Nữ tử từ trong phòng đi ra, dung mạo thanh tú mỹ lệ, quần áo cũng không chỉnh tề, tóc vẫn còn buông xõa, bước đi loạng choạng, muốn nhào lên trước ngăn cản bổ đầu bắt người.

Thế nhưng đại hán mặt râu kia kêu to một tiếng, vừa mới hơi phân tâm đã bị bộ khoái bắt được, lưỡi dao sắc lẹm kề sát cổ.

Một bộ đầu khuôn mặt anh tuấn nhưng âm trầm liếc mắt ra hiệu, mấy bộ khoái khác lập tức ngăn nữ tử, bịt mồm nàng lại.

“Dâm tặc, người làm trò, mê hoặc tẩu tẩu ta, nói, có phải người ép buộc nàng?” Bộ đầu anh tuấn kia gần giọng hỏi.

Đại hán mặt râu cảm phần cười lớn, rồi lại thê lương nói: “Phải, là ta dâm nhục nàng, từ đầu đến cuối đều là ta ép buộc nàng”. Nói xong lại nhìn về phía phụ nhân, ánh mắt ngập tràn tình ý dịu dàng.

Phụ nhân đã rơi lệ ướt nhoe khuôn mặt, nhưng không nói được tiếng nào.

Thiêm Hạ chứng kiến cảnh ấy con mắt cay cay, nghĩ thâm, hai người này thật giống đôi tình nhân trong hí kịch! Những quan sai này vì sao lại không cho phụ nhân nói? Đại hán kia vì sao lại nhận tội mình không làm?

Bất quá mặc dù hấn không hiểu hết, nhưng hấn xác nhận những bộ khoái này không phải người tốt.

Nói gì đi nữa hấn cũng muốn người hữu tình được ở bên nhau.

Mặc dù gia giáo nghiêm khắc, nhưng mấy lần xem hí kịch, Thiêm Hạ vẫn luôn thâm thương cảm cho xà yêu Bạch nương tử [1], căm ghét Pháp Hải, chỉ có điều chưa bao giờ dám nói ra.

Tiểu Bảo trong lòng cũng thâm thở dài, để bản thiếu gia thấy cảnh này, cho dù ta không cứu thì kiểu gì tiểu hai lú cũng đòi cứu, ai, cái việc dớ dẩn này nhất định là phải quản rồi.

Y nói nhỏ vào tai Thiêm Hạ: “Chúng ta cứu bọn họ, đợi lát nữa người cứu phụ nhân kia”

“Không, Tiểu Bảo người cứu nữ tử ấy, ta đi cứu người nam, người ra ngoài trước chờ ta”. Tiểu Bảo vô công không tốt, những bổ đầu này sẽ không để yên cho y.

Tiểu Bảo hơi nhếch môi cười, bên má phải hiện ra lúm đồng tiền, vốn không định giấu tiểu đầu gối này, thế nhưng nếu tự mình xuất thủ nhất định sẽ làm hấn hoảng sợ, phải từ từ vậy.

Y nhìn Thiêm Hạ vẻ mặt lo lắng con mắt lại trông mong, trong lòng có cảm giác dịu dàng khó nói nên lời, không hiểu sao vô duyên vô cớ vươn tay, nhéo một bên má trắng trắng mịn mịn của thiếu niên.

Vừa chạm vào, lập tức cảm giác, thật thích.

Thiêm Hạ bị y nhéo, liền đỡ người.

Đúng lúc đó, đột nhiên, đuốc trong viện lác đác tắt, xung quanh rơi vào bóng đêm dày đặc.

Đám bộ khoái nháo nhác, tiếng người hỗn loạn.

Tiểu Bảo lợi dụng bóng tối, thi triển thân pháp linh hoạt, xuyên qua đám bộ khoái, thần không biết quỷ không hay cứu phụ nhân ra, kẹp dưới cánh tay. Lại xuất chỉ như gió, điểm huyết đạo tất cả đám bộ khoái, cho bọn chúng đứng như trời trồng tại chỗ, ngược lại trong bóng tối cũng không ai biết bọn họ đã bị điểm huyết.

Thiên Hạ cũng lập tức rút kiếm vọt tới chỗ đại hán, các bổ đầu phản ứng cũng coi như lạnh lẽo, gương kiếm cản hẳn lại.

Thiên Hạ lần đầu tiên trong đời tác chiến đối địch, tâm tình vừa khấn trương lại vừa hưng phấn, khi đánh nhau với đại ca và tiểu muội trong nhà, từ trước tới giờ hắn chỉ có chân ăn đòn, các thiết vệ thì đều nhường hắn, ngày hôm nay là chân chính đao thật kiếm thật cứu người a!

Bất quá dựa vào võ công của hắn, mặc dù có thể đối phó với mấy bổ đầu này, nhưng muốn cứu người đương nhiên không dễ dàng, thế nhưng khoảnh khắc ấy như có thần Phật trợ giúp, mấy bổ đầu chỉ ra mấy chiêu ngớ ngẩn lặp đi lặp lại, kiếm Thiên Hạ đâm tới đâu, bọn họ liền ngênh tới đó, không mấy người chống đỡ được, trên mặt đất la liệt một đồng bộ khoái, chỉ có điều đều là đâm trúng huyết đạo, trên da vài ba vết thương nhẹ.

Thiên Hạ ngơ ngác nhìn thành quả chiến đấu của mình trên mặt đất, chẳng lẽ võ công phụ thân lợi hại như vậy sao?

Ở Tề gia hắn đội sổ, nhưng ra ngoài lại có thể triển lộ thần khí ghê hồn như vậy.

Hắn nhin không được toét miệng cười.

Tiểu Bảo ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt hắn, trong lòng cũng rất thỏa mãn, mới nãy phí mấy viên bùn đất điểm huyết đạo đám bộ khoái cũng coi như không vô ích! Dễ tiểu hai lúa vui vẻ đến vậy!

Bất quá, y biết cứu người gây thương tích cho bộ khoái đối với đôi nam nữ này sẽ không phải chuyện nhỏ, cần phải xử lý ổn thỏa.

Đại hán mặt râu quá bất ngờ trước thay đổi chóng vánh, lúc này mới phục hồi phản ứng, vừa định bái lạy ân nhân, Tiểu Bảo liền nhét phụ nhân vào ngực hắn.

Nữ tử nức nở thút thít, đại hán ôn nhu dỗ dành.

Thiên Hạ đột nhiên nhớ tới mới nãy mình còn nhìn trộm hai người làm chuyện đó, trên mặt lại sôi sùng sục.

Tiểu Bảo lên tiếng giục, hắn mới hồi tỉnh, hai người cùng đại hán ôm theo nữ tử nhanh chóng rời khỏi viện lạc, chạy băng băng như bay.

Làm chuyện tốt không lưu lại danh tính, tiền Phật tiền tận trời [2].

Hai người đưa đại hán và nữ tử tới tận cổng thành mới dừng lại.

Tiểu Bảo nhìn đại hán này võ công không tồi, lại thấy đồng râu với hai tay đều được chăm lo tử tế, thậm chí nghĩ chỉ sợ cũng không phải hạng ắt ơ, nói không chừng còn là trong giới hắc đạo!

Đại hán mặt râu và quả phụ kia nhất tề quỳ xuống bái tạ.

Đại hán mặt râu vừa định giải thích gì đó, Thiên Hạ liền nói trước: “Hai người chúng ta chỉ là thấy chuyện bất bình, mặc dù người không phải dân tộc, nhưng ban đêm lên vào phòng ngủ nữ tử, chung quy vẫn không phải chuyện tốt, sau hôm nay, nhất định phải thành thân với nữ tử này, đại trượng phu hành sự phải quang minh chính đại”

Nghe được mấy lời này Tiểu Bảo vừa ngạc nhiên vừa thấy rất thú vị, thậm chí tiểu hai lúa quả là có thiên phú làm đại hiệp quá đi!

Đại hán liên tục gật đầu nói phải, nữ tử lại mắc cỡ cúi gằm.

Tiểu Bảo thấy hai người vội vàng bỏ chạy, chẳng mang theo lấy một xu, hướng hồ sau này còn phải trốn trốn tránh tránh một đoạn thời gian, liền kín đáo đưa ngân phiếu cho nữ tử.

Cũng không chờ hai người kia đáp tạ, liền cùng Thiêm Hạ nhanh chóng rời đi.

Trên đời này quả không có gì thoát được mồm mép thiên hạ, buổi trưa ngày hôm sau, ngay cả Tiểu Bảo và Thiêm Hạ ở tại một nhà trọ nhỏ, những khách nhân ở đây cũng đang hăng say nghị luận về chuyện xảy ra đêm hôm qua ở con hẻm Trường Xuân.

Dù sao ngày nay thế đạo yên ổn, Chu châu gần mười năm chưa từng xảy ra chuyện lớn gì.

Thiêm Hạ và Tiểu Bảo trở về quán trọ, ngủ bù một giấc, lúc này mới thức dậy, Thiêm Hạ vì tránh ánh mắt soi mói, đội mũ sa, cùng Tiểu Bảo ngồi ở trong góc nghe mọi người bàn tán.

“Có người nói hái hoa đạo tặc kia võ công rất cao, Hoàng bổ đầu với hơn mười bộ khoái đều bị đánh cho chổng vó!”

“Lão huynh người tin tức không linh thông gì cả, anh em đồng hao với anh vợ ta làm trong nha môn, hái hoa tặc cái quái gì chứ, căn bản là nhân tình của quả phụ Tôn thị”. Người nói giả bộ thần bí, thanh âm hạ thấp, khiến cho người bên cạnh phải nghiêng cổ qua nghe. “Nghe nói chính là nhị đương gia trên núi Thanh Phong”

“A! Trên núi Thanh Phong đều là hảo hán đấy!”

“Không chỉ có vậy, hơn mười bộ khoái, không một ai kịp nhìn thấy người kia sử loại công phu gì, tất cả đều ngã lăn quay, nhưng không có lấy một người mất mạng! Thật sự là hảo hán!”

“Lợi hại a! Kỳ thực nhà họ Hoàng cũng không ra gì, nàng dâu mới hai mươi tuổi, có phải trẻ nhất gì đâu, bắt người ta cả đời thủ tiết, thất đức!”

Thiêm Hạ nghe xong đoạn nói chuyện, vô cùng đắc ý, lại có chút uể oải không biết nói thế nào.

Đắc ý là vì tất cả mọi người đều khen đánh bộ khoái là hảo hán, võ công cao cường, mà tối hôm qua đánh bộ khoái còn không phải là hán Tề nhị công tử Tề Thiêm Hạ sao, bởi vậy tâm trạng có chút hả hê.

Nhưng nghĩ lại, người khác đâu biết hảo hán kia là hán, còn tưởng rằng đó là đại hán mặt râu. Mặc dù làm đại hiệp không lưu lại danh tính, nhưng vốn định bắt tên tội phạm trong lệnh truy nã, tiền thưởng có thể không cần, nhưng có thể gây dựng một cái hiệp danh, cha nường, đại ca, tiểu muội sẽ nhìn tới hán một lần, bây giờ thì hết rồi.

Cách tẩm vải che mặt, Tiểu Bảo vẫn có thể nhìn thấy thiếu niên đang dấu môi, trong lòng bật cười.

Y nhỏ giọng nói: “Tề đại hiệp, bản lĩnh cao cường, Sở mỗ này thực bội phục!”

Thiêm Hạ nghe vậy, liền lập tức vui vẻ, không có hiệp danh thì sao, mình đã làm được một việc tốt, còn kết giao được một bằng hữu thông minh, rất đáng để vui mừng.

Hán người này tâm tình vốn đến rất nhanh, mà đi cũng nhanh chẳng kém, chẳng bao lâu sau đã hào hứng nói: “Tiểu Bảo, trưa nay chúng ta ăn gì?”

Tiểu Bảo tay chống cằm, nghiêng đầu liếc y, thực là con heo con, chỉ biết có ăn.

Mấy ngày tiếp theo, hai người ở lại Chu châu ăn chơi tới bời, bất quá bọn họ đều còn tâm tính thiếu niên, cái gì làm được đều đã làm, chơi mãi cũng hơi chán, nghĩ muốn đi chỗ khác.

Tiểu Bảo vốn là tới Hồ Quảng [3] để tìm người trong mộng, bây giờ bên người có thêm một cái đầu gối, trái lại rất thú vị, nhất thời cũng không muốn phải chia tay Thiêm Hạ.

Buổi tối lúc đang ăn, y liền hỏi: “Tiểu Hạ, tiếp theo đi đâu hành hiệp a?”

Thiêm Hạ ngậm một mồm đầy cơm, lẩm bẩm: “Còn chưa biết”

Mấy ngày nay từ sáng tới tối hai người đều ở cạnh nhau, cảm tình càng thêm gắn bó, hai bên đều rất thân thiết.

Tiểu Bảo ném một viên lạc vào miệng, chớp chớp mắt nói: “Nếu không chúng ta cứ đi du ngoạn khắp nơi, người cũng nên mở mang tri thức”

“Hảo”. Thiêm Hạ gật đầu.

Hắn càng ngày càng yêu mến người bằng hữu mới quen Tiểu Bảo này, mặc dù Tiểu Bảo không giỏi võ, nhưng kiến thức rộng rãi, ăn nhiều món, đi nhiều nơi, vừa tài giỏi vừa lợi hại, còn đối rất tốt với hắn.

Quan trọng nhất là, Tiểu Bảo chung chí hướng với mình, đều muốn cùng nhau hành hiệp trượng nghĩa.

Vì thế, ngày hôm sau hai người rời Chu châu, đi về hướng đông, trước tới hồ Phần Dương [4].

Dọc đường, gặp cảnh đẹp thì dừng lại thăm thú, đi mệt thì tìm lữ điểm trọ lại, đói bụng càng đầy rẫy lựa chọn ăn uống, đây tuyệt đối là những tháng ngày tuổi mười bảy tươi đẹp nhất của Thiêm Hạ.

Không ai thúc giục hắn luyện công, không ai quát gọi hắn rời giường, không ai chê cười hắn võ công không tiến bộ, càng không ai coi thường hắn.

Bất quá, vui chơi không quên nhiệm vụ, Thiêm Hạ rất kiên trì muốn dạy Tiểu Bảo võ công, Tiểu Bảo cũng không từ chối, hai người liền tìm một chỗ vắng vẻ để luyện công.

Kỳ thực Thiêm Hạ cũng không biết phải dạy thế nào, chỉ có thể chiếu theo phương pháp Tề Gia Nghĩa dạy hắn để dạy cho Tiểu Bảo.

Trước tiên hắn bảo Tiểu Bảo ngồi xuống, Tiểu Bảo rất nghe lời ngoan ngoãn ngồi xuống đất, muốn xem xem đầu gối này dạy mình thế nào.

Sau khi Tiểu Bảo ngồi xuống, Thiêm Hạ chỉnh lại áo ngoài, trịnh trọng ngồi xuống, trầm ngâm một lúc, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Võ công bản môn bác đại tinh thâm, cần phải trau dồi theo tuần tự, khổ công rèn luyện, thiên phú cao hai mươi năm có thể thành tài. Học võ công không phải để lấy mạnh hiếp yếu, phải thận trọng lời nói việc làm, lấy chiêu kỹ nông cạn hành hiệp trượng nghĩa, tạo phúc cho bách tính. Nhớ kỹ!”

Nói xong ông cụ non Thiêm Hạ liền thở phào nhẹ nhõm, lấy tay nhẹ nhàng quạt đi mồ hôi trên trán.

“Tiểu Bảo ngươi nhớ chưa?”

Tiểu Bảo ngồi nghe đã sớm ngáo mặt, đây nhất định không phải tự hai lúa này nói được, e là nhại theo lão tử hắn đi?

Y trong lòng thầm nói, học võ công bản môn có lắm lời vậy sao? Năm đó Sở Lam dạy ta không nói thế a, chỉ kêu ta đừng có làm mất mặt hắn!

Hơn nữa chiếu theo tình hình hiện tại, lẽ nào muốn ta làm đồ nhi của tiểu hai lúa sao? Trên lý thuyết, Sở Lam là sư đệ của Tề Gia Nghĩa, vậy tiểu hai lúa phải gọi ta một tiếng sư huynh mới phải đạo nga!

“Này, ta không bái sư đâu!” Tiểu Bảo bĩu môi.

Thiêm Hạ vội nói: “Không cần, cha ta nói, chỉ cần là nhân sĩ chính phái nguyện ý hành hiệp theo chính đạo, đều có thể học võ công bản môn! Không cần phải bái sư, Tề gia chúng ta cũng không phải một bang phái nào”

Thật không vậy trời? Tiểu Bảo kinh ngạc. Thiên hạ này, có ai là không chăm chăm giữ tuyệt kỹ của mình, bái sư cũng phải suy xét chán chê kiêng cử đủ điều, ở đâu có chuyện khỏi cần bái sư nhập phái tùy tiện như thế.

Tề Gia Nghĩa này! Mặc dù hại mình sinh ra làm đứa trẻ không cha không mẹ, thế nhưng Tiểu Bảo nhận không được cũng có phần nhìn hắn bằng con mắt khác.

Thiêm Hạ thấy Tiểu Bảo không có ý kiến gì khác, liền bắt đầu dạy y đọc thuộc khẩu quyết nội công, đây là thành quả những năm tháng thơ ấu nhai đi nhai lại không biết bao lần, thuộc lâu lâu như cháo chảy, hắn có thể quên tên mình là gì cũng không thể quên khẩu quyết này.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, mới đọc thuộc xong khẩu quyết.

“Tiến hành tuần tự, chúng ta được đoạn nào hay đoạn đấy”. Thiêm Hạ liền giục Tiểu Bảo đọc thuộc khẩu quyết đoạn thứ nhất.

Tiểu Bảo hỏi: “Thuộc hết rồi làm gì hỉ?”

“Thuộc hết thì bắt đầu tập luyện a”

“Ta không hiểu thì làm sao, người không giảng lại một chút cho ta a”

“Đọc sách nghìn lần, khắc tự thấu hiểu”

Khăng định lại là Tề Gia Nghĩa nói!

Tiểu Bảo thầm than, trách không được đầu gối võ công nát vậy, vốn nào đã hơi giống hạt nho, lại không ai giảng khẩu quyết cho hắn, có thể luyện thành như vậy thực ra cũng không tồi a!

Tiểu Bảo giả vờ học thuộc khẩu quyết, đương nhiên không lập tức thuộc ngay, còn không ngừng hỏi chỗ này chỗ kia, hỏi tới khi Thiêm Hạ cứng lưỡi, mặt đỏ tai đỏ.

“Này, này... Ta cũng không rõ lắm a...” Thiêm Hạ vò đầu bứt tai, hận không thể kiếm một cái lỗ chui ngay vào.

Tiểu Bảo thực sự rất thông minh, mình lặn tẩn suốt hai năm mới hiểu ra vấn đề, y chỉ nửa ngày đã hiểu được, còn thông minh hơn đại ca gấp chục lần trăm lần a! Nhất định phải mang về cho cha xem.

Sau một thời gian, chắc chắn Tiểu Bảo sẽ là đệ nhất nhân của võ công bản môn.

“Tiểu Bảo, người để ta nghĩ thêm chút nữa, người đừng vội, người cũng nghỉ đi, người thông minh hơn ta”

Tiểu Bảo ngây người nhìn thiếu niên vẫn còn xấu hổ nghiêm túc suy nghĩ, còn thành thành thực thực nhắc lại một lần “không rõ”. Mặc dù bị hỏi tới mức có phần quẫn bách, nhưng không hề cáu giận.

Có nên nói cho hắn biết không, kỳ thực cái gì mình cũng hiểu, còn có thể làm sư phụ hắn, dạy hắn võ công ấy chứ!

Ngộ nhỡ sau này hắn biết võ công mình hơn hắn không biết bao nhiêu lần, liệu hắn có tức giận hay không?

Tiểu Bảo lần đầu tiên lo sợ, nhưng vẫn nói: “Tiểu Hạ, ta hiểu vấn đề lúc này có ý tứ gì rồi nga...” Y bắt đầu giải thích tỉ mỉ cho Thiêm Hạ.

Cứ như vậy, một lúc lâu sau, Tiểu Bảo đã giải thích tất cả yếu lĩnh võ công bấy lâu nay Thiêm Hạ vẫn mơ màng màng. Không chỉ giải thích bằng lời, còn động thủ cùng hắn thực hành.

Thiêm Hạ lần đầu tiên cảm thấy mình cũng không đến nỗi khó đào tạo, lúc trước phụ thân, đại ca nói thế nào hắn cũng không hiểu, nhưng Tiểu Bảo vừa nói liền hiểu ngay.

Hơn nữa còn là lần đầu tiên thực sự cảm thấy học võ công không phải nỗi thống khổ trên đời.

Hai người nghiên cứu suốt mấy canh giờ, mãi đến khi Thiêm Hạ bụng đói kêu ừng ực mới ngừng.

Tiểu Bảo cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, không ngờ mình lại kiên nhẫn đến vậy, giải thích từng chút từng chút một cho đầu gối, thấy hắn mỗi lần hiểu thêm được một ít, trong lòng vậy mà cũng vui vẻ với hắn.

“Này, còn không cảm ơn ta”. Tiểu Bảo nằm bẹp trên mặt đất.

Thiêm Hạ lại gần, cũng nằm xuống: “Tiểu Bảo, ta rất vui. Người thật tốt”

Tiểu Bảo nghiêng đầu qua nhìn hắn, khuôn mặt thiếu niên mềm mềm mịn mịn, nhìn gần còn phát hiện trên da có một lớp lông tơ cực mịn, thực sự rất rất đẹp.

“Dậy, đi ăn cơm thôi, bụng người cũng réo âm ỹ rồi!” Thanh âm cực kỳ dịu dàng.

Thiêm Hạ lập tức ngồi dậy: “Được được! Đi thôi!” Liền chìa tay kéo y dậy.

Hai người tay trong tay tìm quán ăn cơm.

“Người biết bơi không?”

“Không”

“Lần sau dạy người”

“Được! Ta dạy người võ công, người dạy ta bơi ngà!”

Thiêm Hạ được Tiểu Bảo nắm tay, trong lòng thực êm ái, hẳn cảm thấy nếu có thể luôn cùng Tiểu Bảo một chỗ như thế này thì tốt biết bao.

“Tiểu Bảo, vốn ban đầu người rời nhà định làm cái gì a?”

“Đương nhiên là cưới vợ!” Tiểu Bảo buột miệng nói ra.

“Nga”. Đúng thôi, Tiểu Bảo đã hai mươi tuổi, hẳn là phải thành thân rồi.

Thiêm Hạ đột nhiên nảy ra một ý, nếu hẳn muốn cùng Tiểu Bảo một chỗ ——

“Nếu không, người, người lấy tiểu muội ta đi!” Thiêm Hạ đối với ý tưởng này cực kỳ đặc ý, đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh.

Tiểu Bảo xụ mặt, hừ! Lấy nữ nhi của Tề Gia Nghĩa á?

Y chun mũi, bĩu môi: “Tiểu muội người?”

Thiêm Hạ gật đầu.

“Có đẹp như người không?”

Thiêm Hạ nghiêng đầu: “Tiểu muội ta giống mẫu thân, rất xinh đẹp, có rất nhiều con nhà thế gia đều tới cửa cầu thân”

Quả nhiên không đẹp bằng đầu gỗ.

“Vậy so với người... có thông minh hơn người không?”

“Nàng lợi hại hơn ta, võ công cũng rất giỏi”. Thiêm Hạ nói cường điệu.

Quả nhiên không ngổ như đầu gỗ.

Hừ! Lấy một nữ nhân như vậy á!

Tiểu Bảo xoay đầu qua, Thiêm Hạ liền nín lấy tay y lắc lắc lắc để: “Người hảo hảo suy nghĩ một chút, tiểu muội ta rất tốt đó”

“Ta không muốn, ta muốn một người con gái...” giống với tiểu phụ thân, ai, sợ là trên đời này không thể có mất.

Thiêm Hạ còn muốn nói tiếp, Tiểu Bảo đã cười xấu xa: “Ta nói người vì sao lại quan tâm ta vậy, nói, có phải cũng muốn thú lão bà rồi không?”

Lão bà?

Thiêm Hạ lập tức nghĩ tới khi đại hán mặt râu xâm phạm quả phụ xinh đẹp kia, trong lòng chộn rộn, trên mặt cũng nhanh nóng bừng. Rõ là chuyện xấu, có cái gì hay ho đâu?

Tiểu hai lúa xấu hổ... Tiểu Bảo kè sát tai hẳn ranh ma nói: “Nghĩ cái gì thế? Không ngờ người lại là một tiểu tử hư hỏng đấy! Lần sau ca ca dẫn người đi tìm hiểu một cô vợ nhé!” Nói xong còn chọc lét hẳn.

“Còn lâu, người bỏ tay ra a, Tiểu Bảo, ta...” Thiêm Hạ từ nhỏ đã rất miễn cưỡng, bị Tiểu Bảo chạm vào, liền nhột nhạt co rúm người lại, vừa trốn vừa la, “Người dừng lại a, Tiểu Bảo, haha...” Hẳn cũng chọc lét lại Tiểu Bảo, ai dè người ta hoàn toàn không sợ.

“Tiểu Bảo người bỏ tay ra đi, nếu không bỏ... Haha... Ta giận đó...”

Hắn càng phản ứng, Tiểu Bảo lại càng thích chí, hai người cứ giỡn nhau suốt quãng đường, không để vào mắt người đi đường nhìn cả hai như hai thằng mất mát!

Tiểu Bảo chọc lét thất lưng hẳn, sờ sờ, nắm nắm, chỉ cảm thấy vòng eo thiếu niên bên dưới tay rất nhỏ, tựa như chỉ một nắm là ôm trọn, nhưng thực tế không yếu ớt như của nữ tử, mà có cả sự mềm dẻo của nam tử.

Y lại nhìn tới cổ thiếu niên cũng đã đỏ lên, sau tai cũng đỏ, cười tới mức thở không ra hơi, ngực khê phập phồng.

Thậm chí thiếu niên đứng cũng không vững, ngã tựa lên người y, cơ thể rất nóng, vị đạo thực dễ chịu...

Tiểu Bảo đột nhiên cảm thấy miệng khô khốc.

Y bất ngờ rút tay về, buồng Thiêm Hạ ra, thở dốc, lắc đầu nguầy nguậy.

Mình sao thế này?

Thiêm Hạ nghỉ một lúc mới khôi phục lại, hung hăng dẫm bép lên chân Tiểu Bảo, lớn giọng: “Sở Tiểu Bảo, dám khi dễ bản đại hiệp!” Kỳ thực đây là lần đầu tiên hắn đùa giỡn thân mật như vậy với một người, cảm thấy rất thú vị, ở nhà, hắn và đại ca không hề thân thiết, những người khác nào có gan dám?

Tiểu Bảo nghe hắn tự xưng là đại hiệp, lại bị chọc cho cười, cảm giác kỳ quái vừa rồi cũng dần vút khỏi đầu.

Chú thích:

[1] Cổ sự xà yêu Bạch nương tử: đại khái là Bạch Tố Trinh (Bạch nương tử) là một con bạch xà tu thành hình người, kết duyên cùng Hứa Tiên. Sau khi thành thân Bạch nương tử có nhiều biểu hiện kỳ quái khiến Hứa Tiên nghi ngờ. Cao tăng Pháp Hải ở Kim Sơn tự đã lừa nàng hiện nguyên hình xà yêu. Hứa Tiên bỏ đi, Bạch nương tử đi tìm và bị Pháp Hải nhốt dưới Lôi Phong tháp.

Trong câu chuyện này thì Bạch nương tử không phải yêu quái xấu, nhà sư Pháp Hải lại luôn cho rằng yêu quái chỉ hại người.

[2] tiền Phật tiền tận trời: giúp người giúp cho trót.

[3] Hồ Quảng: địa phận hai tỉnh Hồ Bắc và Hồ Nam.

[4] hồ Phàn Dương: là hồ nước ngọt lớn nhất, cũng là hồ lớn thứ hai của Trung Quốc. Nằm ở phía bắc tỉnh Giang Tây, bờ nam Trường Giang. Hồ Phàn Dương nổi tiếng là nơi cư ngụ của rất đông bạch hạc.

6. Tiểu Bảo Bình Thiêm Hạ - Chương 4

Hai người la cà dọc đường, đến hồ Phàn Dương mất trọn một tháng.

Buổi chiều hôm đó, hai người ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ du hồ, người quen nhìn thấy biển lớn như Tiểu Bảo còn cảm thấy phong cảnh thật mê người, Thiêm Hạ thì khỏi phải bàn.

Thiêm Hạ nhìn cảnh hồ sắc núi bên cạnh, cảm thấy lòng trải rộng thư thái không ít, bất tri bất giác khê đọc: “Hong tiêu vũ tể, hải triệt vân cù. Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc. Ngưu chu xướng văn, hưởng cùng Bành Lễ chi tân...” [1]

Tiểu Bảo nhìn dáng vẻ mê mang ấy, liền củng trán hắn: “Nhìn không ra ngươi còn là một tiểu phu tử a?”

“Ta cũng chỉ là đọc thuộc lòng thôi mà...” Xem ra cha bắt mình đọc sách cũng thật có lợi, hắn gãi gãi đầu.

Hai người lưu luyến cảnh đẹp, mãi tới khi mặt trời khuất sau rặng núi mới chịu lên bờ.

Thiêm Hạ giạt nhẹ cánh tay Tiểu Bảo: “Lúc nào dạy ta bơi a?” Mới nãy ở trên thuyền, sóng chỉ hơi lớn một chút, thuyền đã lắc lư rất dữ, hắn nhìn hồ nước sâu thăm thẳm, có hơi hoảng, thầm nghĩ nhất định phải kêu Tiểu Bảo dạy hắn bơi thật tốt mới được.

“Hà?”

Tiểu Bảo nhớ mình đã từng đồng ý với hắn, nhưng bơi thì phải cởi quần áo, mà từ sau lần chọc lét hắn lần trước, Tiểu Bảo luôn vô thức tránh né các hành vi quá mức thân mật, ai bảo tiểu hai lúa còn xinh đẹp hơn cả cô nương, mềm mềm mịn mịn, tưởng chừng bóp ra nước được.

Bản thiếu gia chạm vào hắn nhiều một chút liền cảm thấy không thoải mái.

Lúc này thế nào y lại hoàn toàn không hề nghĩ tới Thiêm Hạ có khuôn mặt giống hệt Sở Lam.

“Người đã đồng ý rồi nga, Tiểu Bảo!” Thiêm Hạ túm tay y lắc lắc.

“Ta có nói không dạy đâu, đợi lát nữa...”

“Vậy ngày mai đi, ngày mai người dạy ta! Tiểu Bảo, Tiểu Bảo!” Gần như dính chặt trên người Tiểu Bảo.

Không ngờ tiểu hai lúa này cũng biết chơi xấu làm nũng, bị quần lầy không còn cách nào khác, Tiểu Bảo ôm đầu: “Được được được, ngày mai sẽ dạy người!”

Thiêm Hạ mừng rỡ cứ cười mãi.

Đúng lúc này, xa xa trước mặt có mấy nam tử trẻ tuổi quần áo gọn gàng đi tới, người nào cũng đeo bảo kiếm, dường như là đệ tử võ lâm thế gia.

Thiêm Hạ trước đó vẫn còn toét miệng cười đột nhiên nín thính, mím chặt môi, cánh tay đang cầm tay Tiểu Bảo cứng đờ.

Chẳng lẽ tiểu hai lúa biết bọn họ?

Tiểu Bảo nhú mày, y tự mình đến Trung Thổ, luôn hết sức che giấu võ công, ngoại trừ hai lúa đơn thuần Thiêm Hạ này, đối với các võ lâm nhân sĩ khác y đều bảo trì khoảng cách.

Bất quá dù sao cũng không kịp che mặt rồi, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, y nhỏ giọng nói với Thiêm Hạ: “Đợi đã, gọi ta là Sở Kháng Thiên”

Thiêm Hạ gật đầu.

Trong đám đệ tử thế gia kia, người đi đầu rất anh tuấn, còn chưa tới gần, đã hô hô vừa cười vừa nói: “Ta nói là ai, khuôn mặt xinh đẹp như vậy, nguyên lai là nhị công tử của Tề đại hiệp a!” Ngôn từ có phần lỗ mãng.

Thiêm Hạ biết người này, đó là ấu đệ của tân nhậm chủ môn phái Lục Hợp Sa Lĩnh Tây tên là Sa Lĩnh Nam, trước đây từng đến nhà báỉ kiến Tề Gia Nghĩ.

Nhìn đằng sau gã, người có làn da sạm màu khỏe khoắn chính là thiếu chủ môn phái Hoa Sơn Huống Vân Phong, người cao gầy trắng trẻo là thiếu trang chủ Giang Nam Bình Yên trang Tiết Hoành Chi, cũng đều từng tới nhà, chỉ duy nhất thân ảnh thanh tú mặc áo khoác sắc xanh ngọc ở sau cùng là chưa từng gặp mặt lần nào.

Sa Lĩnh Nam, Huống Vân Phong, Tiết Hoành Chi, ba người này đều là những kẻ có máu mặt trong giới bạch đạo võ lâm trẻ tuổi.

“Ái chà, nhị công tử cũng vân du giang hồ sao, còn vị thiếu hiệp đây là ai thế? Có vẻ rất thân mật với nhị công tử nha!” Sa Lĩnh Nam tiếp tục nói, liếc xéo Tiểu Bảo, rõ ràng có ý khinh miệt.

Tiểu Bảo trong lòng hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn tĩnh bơ như không.

Thiêm Hạ trái lại sắc mặt rất khó coi, ba tên gia hỏa này đều không phải người tốt.

Căn cứ nhận định của hắn cực kỳ đơn giản, thứ nhất, hai mắt vô thần, nhìn lảo liên khắp nơi. Thứ hai, không trung hậu thành thực.

Ngày trước bọn họ tới nhà, đối với phụ thân thì đặc biệt cung kính, đối với đại ca và tiểu muội cũng rất thân thiện, chỉ có đối với mình, bọn họ luôn khinh mạn coi thường, còn luôn nhìn chòng chọc vào mặt hắn.

Điều khiến người ta không thể nuốt trôi nhất là, bọn họ tới phụ thân đặc biệt thêm đồ ăn khoản đãi, vậy mà còn không vui lòng ăn, có biết hắn chỉ có thể nhìn đám đồ ăn đó bằng con mắt trông chờ thôi không.

Thiêm Hạ trong lòng căm giận, nhưng hắn vẫn nhớ lời phụ thân không phát sinh tranh cãi với người đồng đạo, chỉ có thể quay đầu kéo Tiểu Bảo đi.

“Ồ, không hổ là công tử của Tề đại hiệp a, cũng kiêu căng gồm đây!”

“Người sợ cái gì a, chúng ta có đấu võ với người đâu, người sợ phải xấu hổ, đúng là một con thỏ chết nhát!”

“Ta thấy hắn cùng tình lang bí mật gặp gỡ bị chúng ta bắt gặp, sợ truyền ra ngoài thì thật không dễ nghe thì có!”

Tiểu Bảo thầm nghĩ rằng, ánh mắt hơi tối lại, đều là loại hỗn trưởng không ra gì, Lục thúc nói không sai, đứa nào cũng đáng chết. Bất quá, tiểu phụ thân luôn nói không cho phép y gây chuyện thị phi. Hơn nữa, mấy tên gia hỏa này... động thủ cũng sợ bản tay!

Thiêm Hạ tức giận mặt đỏ bừng, bất quá câu cuối cùng kia nói cái gì mà tình lang bí mật gặp gỡ, hắn cũng không rõ lắm, chỉ có điều bên cạnh là bằng hữu tốt nhất, sao có thể để y thấy mình bị người ta khinh thường như vậy, thực quá mất mặt!

Tiểu Bảo vươn tay sang nhẹ vỗ lưng hắn, nháy mắt, rồi xoay người lại, nhìn mặt mấy tên gia hỏa vừa buông lời châm chọc kia, cố tình hỏi Thiêm Hạ: “Tề hiền đệ, người biết những người này sao?”

Thiêm Hạ trong lòng khấn nguyện, không muốn Tiểu Bảo bị liên lụy, lại kéo y đi tiếp.

“Các vị đây sao vậy, chúng ta chẳng phải đều là đồng đạo võ lâm sao, tương ngộ tức là hữu duyên, chỉ bằng nỗ lực tiểu đệ, tìm một chỗ ngồi xuống nhẹ nhàng đàm đạo”. Người nói là thiếu niên thanh tú đứng cuối cùng, sau khi nói liền liếc mắt nhìn Thiêm Hạ, lập tức buông rũ tầm nhìn, dường như muốn che giấu điều gì đó.

Bất quá dễ nhận thấy thiếu niên thanh tú này có địa vị khá cao trong số bốn người, ba người kia nghe thấy hắn nói vậy, không nói thêm tiếng nào, thiếu niên lại hỏi Thiêm Hạ và Tiểu Bảo: “Chẳng hay ý hai vị thế nào?”

Thiêm Hạ không buồn để ý muốn đi, lại bị Tiểu Bảo kéo lại, Tiểu Bảo cười nói: “Được, hẹn gặp sao bằng ngẫu nhiên!”

Đoàn người chọn ngồi ở tửu lâu nổi danh nhất ven hồ Phàn Dương.

Thiếu niên thanh tú tự mình giới thiệu trước: “Tề huynh đệ, tại hạ là Khanh Mẫn Triện đứng hàng thứ chín ở Ly Ngọc đường, cứ gọi ta là Khanh Cửu”

Tiểu Bảo giật mình, té ra là người của Ly Ngọc đường! Hai mươi năm trước giữa hồi đại chiến với ác ma Ly Ngọc đường đã rút khỏi giang hồ, tại sao đệ tử vẫn còn hành tẩu trên giang hồ?

Hơn nữa mới này ánh mắt người này nhìn tiểu hai lúa có chút không bình thường a!

Y cao giọng nói: “Tại hạ đến từ Nam Hải, Sở Kháng Thiên”

Khanh Cửu nhíu mày: “Vậy Sở huynh và Sở gia ở Duyên châu là thân thích?”

“Cùng họ mà thôi, gia đình tại hạ mấy đời đều làm ăn buôn bán, không hề biết võ công, chuyện tình trong võ lâm càng không hay, cũng chỉ mới gặp Tề huynh đệ mấy ngày trước”

Mấy người Sa Linh Nam vừa nghe Tiểu Bảo không biết võ công, vẻ mặt càng thêm khinh thường, chỉ báo danh tính gia môn qua loa cho có.

Trái lại thiếu trang chủ Bình Yên trang kêu tiểu nhị tới gọi món ăn, còn châm chọc nói: “Tề nhị công tử, gia phong giản dị của lệnh tôn thực khiến hàng tiểu bối ta đây vạn phần thẹn thùng. Bất quá, người yên tâm, cứ thả sức mà ăn, không bắt người phải tốn tiền”

Thiêm Hạ bực mình, lại muốn đứng dậy, liền bị Tiểu Bảo ấn xuống, khẽ cười nói: “Lần đầu gặp mặt, cứ để tại hạ mời các vị đi”. Nói xong đọc tên món ăn như điểm danh đồ vật quý báu ở nhà, tiểu nhị của tửu lâu nổi danh mà còn toát hết mồ hôi.

“Vị đại gia này, ngài thật đúng là thông thạo”

Tiểu Bảo ra về nhà giàu mới nổi, phẩy tay nói: “Này có đáng gì!”

Lại lấy ra từ trong ngực một viên đá màu trắng hơi đục, dặn dò: “Lúc hâm rượu bỏ viên du châu này vào”
Du châu?!

Mấy người Sa Linh Nam vừa nghe, một đồng con mắt đều tròn tròn, tương truyền bất kể rượu nhạt đến đâu chỉ cần bỏ ‘du châu’ này vào thì đều trở thành mỹ tửu. Quan trọng hơn, có người nói người tập võ nếu dùng bột du châu tán nhuyễn, có thể tăng hơn mười năm công lực!

Thế nhưng du châu này mới chỉ được nghe, không ai biết mặt mũi nó ra sao, lẽ nào Sở Kháng Thiên bề ngoài tầm thường lại có được món đồ quý hiếm này?

Khanh Cửu cũng khó nén được kích động, chỉ vào viên đá kia nói: “Sở huynh, đây là du châu trong truyền thuyết”

“A, đúng, du châu này có thể biến mực nát thành thần kỳ”. Nói xong, lại tùy tiện quăng viên đá cho tiểu nhị.

Sa Linh Nam cướp lấy, lẩn qua lẩn lại nhìn một lúc lâu, Khanh Cửu không động đậy, hai người kia lại cuống quýt lao đến chụm đầu vào ngó.

“Là giả!” Sa Linh Nam kết luận, không khác gì viên sỏi ven sông, sao có thể là du châu? Chưa từng nghe có vị Nam Hải Sở Kháng Thiên, loại này cũng có thể có du châu? [yōu zhū]

Từ lúc nghe Tiểu Bảo gọi món ăn Thiêm Hạ đã rất không vui, dựa vào cái gì cho bọn họ ăn ngon như vậy, lại thấy y bỏ ra mỡ lợn du trư [yóu zhū] kỳ quái gì đó [2], từ trước tới giờ chưa hề nghe y nói với hắn, trong lòng càng khó chịu.

Hắn là người có chuyện gì đều viết rõ ràng trên mặt, lúc này, miệng đã sắp dẩu thành miệng lọ hoa.

Tiểu Bảo ở dưới bàn khẽ bấm tay hắn, sau đó làm ra bộ tức giận: “Người không tin thì thôi, tiểu nhị, cầm đi hâm rượu”

Khanh Cửu vội nói: “Sở huynh, bớt giận, du châu này thực sự là quá hiếm lạ, người...”

“Hiếm lạ gì chứ, nhà ta có tới ba viên!”

Cái gì? Ba viên?

“Nga, không đúng, hiện nay chỉ còn hai viên, viên kia ta cho Thiêm Hạ người huynh đệ của ta ăn rồi”

Thoáng chốc, tám ánh nhìn đồng thời bắn chúi chúi tới trên mặt Thiêm Hạ.

Thiêm Hạ lẩm bẩm trong lòng, ăn mỡ lợn lúc nào nhỉ?

Tiểu Bảo lại hơi bấm tay hắn, sau đó mới nói: “Tề huynh đệ, không phải người nói với ta, sau khi ăn xong võ công tiến bộ rất nhiều sao?”

Hả? Thiêm Hạ há miệng, bất quá nếu Tiểu Bảo đã bấm tay hắn, tất có nguyên do, bởi vậy cũng thuận theo đó gạt đầu.

Sa Linh Nam lập tức đứng lên, kéo hắn: “Võ công tiến bộ rất nhiều? Ra đây, tỉ thí với ta”

Thiêm Hạ kinh hãi, không phải hắn chưa từng tỉ thí với Sa Linh Nam, hai năm trước đã nếm qua không ít vị đắng, bị đánh bại không biết bao lần, mặt mũi của phụ thân đều bị hắn cho mất sạch sẽ.

Hắn vội nhìn về phía Tiểu Bảo, nghênh đón hắn là ánh mắt tràn ngập tin tưởng của Tiểu Bảo.

Hắn liều mình cắn răng, dù sao cũng không thể để Tiểu Bảo xem thường, tốt xấu gì mình cũng là một nửa sư phụ của y!

Mạnh mẽ đứng dậy, theo Sa Linh Nam tới khoảng đất trống bên ngoài.

Hai người vào tư thế, đột nhiên Khanh Cửu nói với theo: “Sa huynh, so chiêu”

Tiểu Bảo lại liếc gã.

Sa Linh Nam tức giận đáp ứng, ném bội kiếm xuống đất, Thiêm Hạ cũng làm theo.

Thiêm Hạ trong lòng lo lắng, mặc dù hai năm qua đã cao lớn hơn, võ công cũng có chút tiến bộ, thế nhưng, còn kém họ Sa nhiều lắm.

Sa Linh Nam không loanh quanh, trực diện xuất chiêu, chiêu phong yếu ớt, nhưng lại ẩn giấu chín thức biến hóa, quả nhiên là tinh anh trong đám niên thiếu võ lâm.

Hai người bốn tay tiếp xúc, ngay khi Thiêm Hạ sắp chịu thiệt, một việc bất ngờ đã xảy ra, Thiêm Hạ đột ngột chuyển chiêu thành chỉ, đâm vào lòng bàn tay đối phương, đây là diệu chiêu mấy ngày nay hắn và Tiểu Bảo cùng nhau luận bàn, lúc này liền mang ra áp dụng.

Mặc dù chiêu thức rất tinh diệu, nhưng nội công hắn còn chán mới bị kịp Sa Linh Nam, đáng lẽ chỉ có thể đẩy lùi đối phương, không ngờ, ngón tay đâm tới, Sa Linh Nam phải thối lui cả chục bước, ngã đập mông trên mặt đất, miệng học máu tươi bê bết.

Ngay cả Khanh Cửu và ba người kia đều sửng sờ.

Người thắng là Thiêm Hạ cũng mất chữ O mồm chữ A.

Mình lợi hại như vậy sao? Hắn chẳng hiểu gì đứng gãi đầu.

Tiểu Bảo thì nhanh chân chạy vội tới: “Sa huynh, ai nha, Tề huynh đệ vừa mới ăn du châu, hắn là không biết nặng nhẹ, cho nên mới dă thương người, như vậy đi, viên du châu này tặng người, coi như là chúng ta nhận lỗi ——” nói rồi liền nhét viên đá trắng phau trong tay vào ngực Sa Linh Nam.

Một bảo vật hiếm lạ cứ việc tùy ý mà đem tặng như vậy?

Khanh Cửu vẫn còn giữ vẻ mặt khó hiểu, Tiết Huống hai người đã không thể kiềm chế được, trên mặt lộ rõ vẻ thêm thường.

Tề Thiêm Hạ này võ công nát như vậy, sau khi ăn du châu có thể đánh trọng thương Sa Linh Nam, nếu là mình ăn, chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi sao?

Hai người liếc nhau, lập tức chạy tới, đồng thời nâng Sa Linh Nam dậy, nói một lời với Khanh Cửu, liền chạy biến.

Luận võ chỉ khoảng thời gian nửa chén trà nhỏ, ba người kia vừa rời đi, lúc này đồ ăn mới lục đục mang lên.

Thiêm Hạ cũng chẳng thèm nghi ngờ nữa, lập tức lôi kéo Tiểu Bảo trở lại tửu lâu.

Còn lại một mình Khanh Cửu rút lại phía sau nhìn thân ảnh Thiêm Hạ, khoe miệng hơi nhếch, mang theo một cổ tà ý khó nói thành lời. Bất quá nét cười ấy chỉ thoáng hiện bên môi, ngay sau đó gã cũng theo hai người vào tửu lâu.

Thiêm Hạ ngồi xuống, thấy Khanh Cửu cũng theo vào cùng ngồi, nhủ thầm trong lòng, người này thực quái đản, đồng bạn của hắn đi rồi, hắn vẫn ở lại ăn uống với chúng ta? Quả nhiên chẳng phải người tốt.

Tiểu Bảo trái lại còn bắt chuyện với gã một câu, cũng không nói quá nhiều.

Thiêm Hạ nhìn một bàn đầy thức ăn, đôi mắt đẹp cũng phát sáng, nằm dài ra bàn tập trung chiến đấu, đây một miệng đều là đồ ăn, đáng ăn cũng chẳng lấy gì làm dễ coi, sườn lợn cánh gà đều trực tiếp cầm trong tay gặm, khoe miệng còn dính một chút nước sốt.

Tiểu Bảo mấy ngày nay đã sớm nhìn quen, y cầm đũa gắp cho mình rất qua loa, thời gian còn lại đều dành để gắp đồ cho quý tham ăn này.

“Từ từ thôi!” Có ai giành với người đâu.

Thiêm Hạ gật đầu, nhưng mồm vẫn ăn lấy ăn để, còn vừa nhồm nhoàm vừa nói: “Sườn lợn...”

Tiểu Bảo buồn cười, đang định gắp cho hắn, không ngờ Khanh Cửu đã ra tay trước, nhanh nhẹn gắp sườn lợn cho Thiêm Hạ.

Từ lúc bắt đầu ăn, hai người vốn coi Khanh Cửu như không khí, không hề nói chuyện.

Tiểu Bảo thấy gã xun xoe, tâm trạng có phần không thoải mái. Không ngờ tiểu hai lúa kia lại rất nguyên tắc, không chịu ăn miếng sườn lợn Khanh Cửu gấp cho, quay sang nhìn y nói: “Sườn lợn...”

Tiểu Bảo trong lòng lập tức vui vẻ sáng khoái, gấp cho hắn miếng sườn rất nhiều thịt lại quện nước sốt, thiếu niên tham ăn liền cười tít mắt, nhận miếng sườn nhét vào cái mồm vẫn còn đầy đồ ăn.

Khanh Cửu thấy thế, hơi cúi đầu không nói gì.

Ăn chán chê, Thiêm Hạ mới nghĩ ra cần hỏi: “Tiểu...” bị Tiểu Bảo trừng mắt, chữ Bảo trong Tiểu Bảo lập tức nuốt trở vào, “Cái mỡ lợn gì đó rốt cuộc là...”

Khanh Cửu cũng yên lặng nghe hai người nói chuyện.

Tiểu Bảo hơi nhếch lông mày, thấy rõ được má lúm đồng tiền bên phải, cười nói với Khanh Cửu: “Kỳ thực, Khanh huynh, du châu kia cũng không thể khiến người ta tăng tiến công lực”

Khanh Cửu sắc mặt hơi biến: “Nga?”

Tiểu Bảo cười, gọi tiểu nhị tới: “Mang một bình Thiêu Dao Tử [3] loại ba đồng một cân lên đây”

Tiểu nhị lập tức bưng lên, Tiểu Bảo lại phân phó: “Rót cho vị đại gia này một chén”

Khanh Cửu trái lại cũng rất thẳng thắn, cầm lấy chén rượu uống một ngụm lớn, sau đó nói: “Quả nhiên là cực mạnh”

Thiêm Hạ thấy Tiểu Bảo không trả lời câu hỏi của hắn, lại còn luyên thuyên một hồi với tên gia hỏa họ Khanh kia, trong lòng buồn bực khó diễn tả, nói: “Cho ta một chén”

“Đừng uống!” Tiểu Bảo vội vàng ngăn cản, tiểu tử ngốc này tửu lượng đảm bảo kém, Dao Tử mạnh như vậy không thể mang ra đùa được.

Thiêm Hạ càng không cam tâm tình nguyện, vì cái gì họ Khanh có thể uống, ta thì không được, hắn dẫu môi, giận dữ xĩa xĩa đĩa rau gấp ăn.

Tiểu Bảo tạm thời không quản hắn, trước tiên phải giải quyết chuyện du châu này đã. Nếu người trong võ lâm đều biết y có loại bảo vật quý hiếm này lại chẳng chen chúc nhau tìm tới, không đâu gây nên một hồi sóng gió vô nghĩa.

Y lấy ra từ trong ngực một viên khác, mở nắp bình rượu, thả vào trong.

Khanh Cửu thấy vậy, mặt biến sắc, liền nghe Tiểu Bảo nói: “Khanh huynh, muốn thử không?”

“Hảo!” Khanh Cửu lập tức nhận lấy bình rượu, vận công lực, chẳng bao lâu sau bình rượu đã trở nên âm ẩm, hương rượu nhẹ nhàng thoát ra.

Thiêm Hạ mặc dù bận ăn nhưng cũng thấy được rõ ràng, lưỡi hơi cứng lại, người này võ công thực giỏi nga, may mà ban nãy không so chiêu với hắn, nếu không biết giấu mặt đi đâu.

Khanh Cửu rót đầy một chén, uống cạn, lập tức hô to: “Quả là mỹ tửu”

“Khanh huynh đã thích thì cứ cầm lấy viên du châu này đi”. Tiểu Bảo chớp mắt, nghĩ thầm, người cũng cầm một viên, cho dù còn hoài nghi, cũng sẽ không bà tám linh tinh khắp nơi!

Khanh Cửu chớp mắt mấy cái, nhưng vẫn giữ lại viên đá kia: “Đa tạ!”

Tiểu Bảo cười: “Kỳ thực võ công của người huynh đệ ta là Thiêm Hạ với du châu chẳng có quan hệ gì cả, thứ này không thể giúp nâng cao võ công”. Lại hỏi Thiêm Hạ, “Đúng không?”

Thiêm Hạ mặc dù đối với màn luận võ vừa rồi mơ hồ cảm thấy kỳ quái, nhưng mỡ lợn gì đó hắn tuyệt không hào hứng.

Hắn gật đầu nhấn mạnh: “Ta chưa từng ăn mỡ lợn, cha ta nói võ công đều là nhờ siêng năng rèn luyện, không có nửa phần may mắn”

Khanh Cửu vội cười nói: “Đúng thế, lời của lệnh tôn rất đúng, Tề huynh đệ võ công cao cường, vô cùng bội phục”

Kỳ thực trong lòng gã nghi ngờ chồng chất, hàng loạt sự việc phát sinh đều lộ vẻ cổ quái, nhưng Tề Thiêm Hạ đã bại Sa Linh Nam là chính mắt gã nhìn thấy, du châu cũng được tặng một viên. Người thiếu niên tự xưng là Sở Kháng Thiên này từ đâu chui ra, hành sự bí hiểm khó dò, nhưng cụ thể thế nào lại không nói thành lời được.

Mà Tiểu Bảo đối với Khanh Cửu cũng có phần kiêng dè, hai mươi năm trước sinh phụ Hạo Thiên của y và Tề Gia Nghĩa quyết đấu, nếu không phải trong người trúng kịch độc của Khanh gia, thì đâu đến nỗi chết ngay tại trận.

Huống hồ Khanh Cửu này còn muốn lấy lòng tiểu hai lú, vô sự nịnh nọt, không phải phường gian tà cũng là quân đạo tặc. Y quyết định phải hảo hảo thăm dò một phen.

Thiêm Hạ không hiểu những lắt léo quanh co trong suy nghĩ hai người, nghe những lời khen ngợi của Khanh Cửu, hẳn càng cảm thấy người này không trung hậu thành thực, rõ ràng võ công cao hơn mình, lại giả bộ tán dương người. Bởi vậy hẳn quay mặt sang bên cạnh, không buồn để ý.

Mà hẳn cũng chẳng tha thiết chuyện ăn uống nữa, thăm nghĩ cùng Tiểu Bảo trở về khách điểm nghỉ ngơi, nhưng Tiểu Bảo càng lúc càng nhiệt tình đàm luận với tên gia hỏa họ Khanh ấy.

“Khanh huynh, tiểu đệ gần đây biết được không ít mấy chuyện nhàn tản trong võ lâm, Ly Ngọc đường chẳng phải đã rời khỏi võ lâm...”

Khanh Cửu tiếp lời: “Đúng vậy, bây giờ Khanh gia ta chỉ kinh doanh sơn phần châu báu, mai này nói không chừng còn muốn quan hệ làm ăn với Sở huynh ấy chứ!”

Thiêm Hạ ban đầu còn ngồi nghiêm chỉnh nghe bọn họ nói chuyện, nhưng bọn nói đều là cái gì sơn phần, ngà voi châu báu, gổm sứ tơ lụa, hẳn căn bản dốt đặc cán mai.

Vậy mà, Tiểu Bảo và người nọ nói tới say sưa, mình một câu muốn chen cũng không lọt.

Hắn từ nhỏ đến lớn, ở nhà thì không được phụ mẫu coi trọng, huynh trưởng tiểu muội với hắn đều không thân thiết, ra đường gặp bằng hữu cùng tuổi thì đều là loại đệ tử thế gia giống như Sa Linh Nam, hơn mười năm nay hắn vẫn luôn cô độc.

Mãi cho đến lần xuất môn này, mới không dễ dàng gì gặp được Tiểu Bảo, kết giao với duy nhất một người bằng hữu vô cùng tốt, địa vị của Tiểu Bảo trong lòng hắn qua một ngày lại thăng lên một bậc.

Lúc này trong đầu không tránh khỏi thăm nghĩ, trước kia đều là chỉ có hắn và Tiểu Bảo hai người cùng nhau, hiện tại thêm họ Khanh, mặc dù không thích hợp kết giao, nhưng võ công cao, lại nói chuyện hợp với Tiểu Bảo... Trong lòng hắn dậy lên một chút sợ hãi.

Khổ sở nhẫn nại rồi lại nhẫn nại khổ sở, cuối cùng chịu không nổi, hắn kéo tay áo Tiểu Bảo nói nhỏ: “Chúng ta về đi”. Chỉ hai người chúng ta với nhau tốt hơn.

Tiểu Bảo một mặt thăm dò, nhưng một mặt lại thực sự cảm thấy Khanh Cửu kiến thức không tệ, nói chuyện có phần rất ăn ý, lúc này trông thấy khuôn mặt khổ sở của Tề Thiêm Hạ, chỉ cho rằng hắn cảm thấy buồn chán, liền hơi bấm tay hắn, để hắn an tâm đừng nôn nóng.

Khanh Cửu cũng tinh lạnh, quay sang nói với Thiêm Hạ: “Hồ phụ không sinh khuyến tử, Tề huynh đệ tài giỏi như vậy, quả là không làm nhục uy danh của lệnh cửu, lệnh tôn a!”

Thiêm Hạ nghe xong thì ngơ ra, cho tới giờ cửu cửu luôn là điều kiêng kỵ lớn nhất trong nhà, những người khác cũng không đề cập đến. Vì sao Khanh lại nói đến người kia? Còn nói đằng trước phụ thân?

Tiểu Bảo nhân thần chợt lóe lên, có phần hiếu kỳ không biết Khanh Cửu này muốn nói gì.

Khanh Cửu cười: “Tề huynh đệ, ta thực tình rất ngưỡng mộ lệnh cửu. Đáng tiếc ta sinh sau để muộn không được nhìn thấy phong thái ngày ấy của Sở tiên bối. Nhưng mọi người đều nói Tề nhị công tử rất giống Sở tiên bối, ngày hôm nay được gặp, may mắn ba đời”

Há há! Hay ghê, người Khanh gia sùng bái Sở Lam, ha ha! Tiểu Bảo tức cười.

Thiêm Hạ trái lại hung tợn mím chặt môi, đôi mắt xinh đẹp dường như muốn tóe lửa.

Hắn giống cừu cừu Sở Lam?

Đây là câu hắn không thích nghe nhất, khi còn bé hắn cảm thấy phụ mẫu và gia phó đối với hắn và huynh trưởng muội muội có khác biệt là vì mình thiếu thông minh, võ công lại kém cỏi, sau này mới biết đó là vì hình dáng hắn giống hệt người cậu phản đồ.

Cho dù không giống phụ thân, cũng không giống mẫu thân, nhưng không nên giống phản đồ a!

Ca ca giống cha, nương thương ca ca nhất; tiểu muội giống nương, cha thương tiểu muội nhất... Còn mình... Ngay cả đám đệ tử thế gia tuy không dám nói ra mồm, nhưng cũng không để ý tới hắn, liếc hắn một cái cũng không thèm. Bởi vì giống cừu cừu, tất cả mọi người đều không thích hắn. Thế nhưng, hắn đâu phải người xấu, hắn muốn làm đại hiệp giống cha a.

Thiên Hạ nghĩ không thể tranh cãi âm ỹ với người đồng đạo, vậy thì cầm dưa bắp thịt gà nhét vào miệng nhai ngấu nghiến.

Khanh Cửu dường như đắm chìm trong bể tình của mình, miên man nói: “Ngày hôm nay cách đại chiến ác ma đã hai mươi năm, Sở Lam tiên bối nhìn tường tự hối, có người còn nói đã sớm qua đời, mà ma giáo cũng đã mai danh ẩn tích, lớp đệ tử thiếu niên chúng ta đều rất muốn được trở về năm đó”

“Tuy có người nói Sở tiên bối vì tình riêng mà không đếm xỉa đại nghĩa, nhưng huynh đệ rất kính nể người, ma giáo kia, chẳng qua hành sự có chút kỳ quái, nhưng cũng không thấy làm nên chuyện đại ác nào, theo gia tỷ từng nói, ma giáo giáo chủ và phu nhân đều là những người si tình a!”

Trong lời nói không chỉ tràn ngập tình cảm mến mộ đối với Sở Lam, mà đối với ma giáo cũng có ý đồng cảm.

Tiểu Bảo nghe những lời này của gã, trong lòng kích động, cuối cùng hóa thành ngơ ngác.

Đại phụ thân vì tiểu phụ thân không làm đương gia Sở gia, mẫu thân vì phụ thân tự tử, Âu Dương thúc thúc vì Lục thúc không làm minh chủ vô lâm.

Có người nào không hơn những kẻ bạch đạo kia cả trăm lần?

Nhưng có thực họ Khanh này nghĩ như vậy?

Thiên Hạ bắp thịt gà, càng nghe càng bốc hỏa, lúc này không thể nhịn được nữa, ném dưa trong tay đứng lên: “Người, người nói vậy! Người cũng là vô lâm chính đạo, chúng ta thật vất vả mới quét sạch tà ma, người, người còn khen bọn họ, cừu cừu của ta... Gia phụ nói hắn võ công cao cường, nhưng khí tiết kém cỏi, chúng ta phải lấy hắn làm cảnh tỉnh!” Đây là câu trả lời của cha khi một lần duy nhất hắn dám hỏi về người cậu của mình.

Những lời nghiêm khắc đó của phụ thân vẫn còn vang vọng bên tai.

Tiểu Bảo thầm than, Tề Đầu Gỗ thì biết cái gì, còn không phải lão tử hắn cha dạy hay con học tốt?

“Ta không giống hắn!” Thiên Hạ gần như là rống lên, hắn không muốn giống phản đồ.

Hắn vốn ăn nói vụng về, nói được mấy câu đã lại tắc tịt, đành lòng phải nhìn về phía Tiểu Bảo, những tưởng y sẽ giúp hắn nói mấy câu, thế nhưng Tiểu Bảo chỉ trầm mặc không nói gì.

Hắn nhìn lại nhìn y, miệng cũng đã trề cả ra, nhưng Tiểu Bảo vẫn không hé răng.

Thiên Hạ chỉ cảm thấy hai tay lạnh ngắt, cổ họng có gì đó nóng bừng nghẹn ứ.

Tiểu Bảo... Tiểu Bảo cũng không giúp hắn!

Khanh Cửu không lường được giai nhân lại phản ứng mạnh như vậy, vội nói: “Tề đại hiệp nói cũng không sai, tại hạ cũng không phải nói lệnh tôn làm không đúng...”

Thiên Hạ không thèm nghe nữa, trừng mắt Tiểu Bảo, xoay người chạy vọt đi.

Tiểu Bảo cũng là lần đầu thấy hắn tức giận ghê gớm như vậy, chẳng kịp chào Khanh Cửu vội vã đuổi theo.

Chú thích:

[1] Ba câu thơ trong bài Đăng Vương các tự (Bài tự về gác Đăng Vương) của Vương Bột. Trần Trọng San dịch: Cầu vồng tan, cơn mưa tạnh; vẻ rực sáng, suốt đường mây. Ráng chiều rơi xuống, cùng cái cò đơn chiếc đều bay; làn nước sông thu với bầu trời kéo dài một sắc. Thuyền câu hát ban chiều, tiếng vang đến bến Bành Lẽ (chú: cái cò, nguyên gốc là vạ – con vịt; Bành Lẽ: phố Phàn Dương)

[2] du châu và mỡ lợn (du trư) phát âm gần giống nhau.

[3] Thiêu Dao Tử: được xưng là liệt tử chí vương, loại rượu mạnh nổi danh vùng Đông Bắc, chủ yếu lưu hành ở vùng Liêu Đông cổ, nồng độ cồn trên 65%.

7. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 5

Thiên Hạ tức giận tới mức ngực cũng muốn nổ tung, mà không chỉ đơn thuần là tức, còn có luồng nhiệt chưa xốt trào lên trong cổ họng.

Cho tới giờ chưa từng cảm thấy tủi thân đến vậy.

Hắn lao về phía trước, trong lòng nói, người muốn trò chuyện với người kia, vậy cứ trò chuyện đi, người muốn giúp người kia, vậy cứ giúp đi! Ai thêm quan tâm!

Nhưng khi bỏ chạy vẫn nhin không được len lén quay đầu lại nhìn xem người nọ có đuổi theo không.

Rốt cuộc ——

“Tiểu Hạ, người đừng chạy nữa!” Tiểu Bảo đuổi theo phía sau gọi.

Hừ, mặc kệ người!

Dù giận dữ nghĩ như vậy, kỳ thực trong ngực lửa giận đã tiêu tán nhiều lắm.

Nhưng hắn vẫn tiếp tục chạy về trước, lúc này dừng lại có mà ê mặt.

“Tiểu Hạ, ta đuổi không kịp người a!” Tiểu Bảo lại gọi.

Đúng nga, Tiểu Bảo khinh công chỉ mới nhập môn, có nên dừng lại hay không? Thiên Hạ do dự.

“Ồi!”

Thiên Hạ vội ngoảnh đầu lại, phát hiện Tiểu Bảo đã xòe đẹp trên đất.

Hừ, ai bảo người không chịu giúp ta, ngã sượng chưa! Thiên Hạ chạy ngược trở lại, làm mặt hùng hùng hổ hổ, nâng Tiểu Bảo ngã xấp như chó xơi bùn đứng dậy.

Tiểu Bảo giả bộ đau đớn, len lén đầu gối tựa hồ cũng không còn tức giận như ban nãy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

“Người đứng được rồi!” Thiên Hạ nâng y dậy, thấy y không việc gì, không nói một lời lại đi thẳng, bắt quá tốc độ chậm lại rất nhiều.

Tiểu Bảo theo sau, len lén thăm dò sắc mặt nhìn nghiêng của hắn.

Về mặt tức giận cũng thật khả ái!

Hai người lặng lẽ bước đi hồi lâu, Thiên Hạ đột nhiên nói: “Cha ta là đại hiệp!”

Tiểu Bảo biết người này vẫn còn luẩn quẩn chuyện vừa rồi, giả bộ vô số tội nói: “Người chưa bao giờ nói cho ta biết cha người là ai!” Hãy xem ác nhân đi đầu cáo trạng.

Thiên Hạ vốn là càng đi lửa giận càng bốc, lúc này nghe y nói vậy, liền nghĩ, đúng nga, mặc dù mình dạy Tiểu Bảo võ công, nhưng đến giờ vẫn chưa nói cho y hay phụ thân mình chính là đại hiệp Tề Gia Nghĩa nổi danh khắp giang hồ a!

Hắn lúng túng nói: “Không phải ta cố ý, cha bảo ta không được khoe khoang, hơn nữa, ta, ta sẽ không ý vào tên tuổi của cha!”

“Ta biết”. Tiểu Bảo nói.

“Cha ta là đại hiệp Tề Gia Nghĩa, người đã nghe bao giờ chưa?”

“Chưa nghe bao giờ”

“Nga”. Đúng nha, Tiểu Bảo đâu phải người trong võ lâm, bởi vậy y mới không nói giúp ta, là bởi vì y có biết gì đâu mà giúp? Nghĩ vậy, lửa giận lại một lần nữa bay sạch.

Vậy —— Vậy mình nổi giận với y dường như là không đúng?

“Tiểu Hạ, cữu cữu của ngươi rốt cuộc là làm sao?”

Thiêm Hạ nghe thấy hai chữ cữu cữu vẫn còn buồn bực, cúi đầu.

Tiểu Bảo cũng không hỏi lại, chỉ đi lên vài bước, kéo tay hắn.

Thiêm Hạ hơi rụt tay lại, nhưng vẫn để Tiểu Bảo nắm.

Bàn tay hai người đều rịn chút mồ hôi.

Ban đêm, khung cảnh rất đẹp, trăng cũng thực tròn, ngay cả hơi gió thổi qua cũng vô cùng ôn nhu dễ chịu.

Trên đường trở về khách điểm, hai người không nói gì, chỉ lặng lẽ bước cạnh nhau.

Thiêm Hạ cảm thấy thực tốt, chỉ có hai người là Tiểu Bảo và hắn. Tiểu Bảo lại cảm thấy trống ngực thình thịch, nhưng luyến tiếc không muốn buông tay.

Cứ như vậy hết một chén trà nhỏ, trở lại khách điểm nghỉ chân, hai người ai về phòng nấy.

Lúc trở về phòng, Tiểu Bảo buông tay trước, y vừa vào bên trong, liền lập tức đóng cửa lại. Giờ bàn tay mới này cầm tay Thiêm Hạ, hết nhìn lại nhìn, thở hắt ra một hơi thật sâu, lại nắm chặt bàn tay vào.

Chuyện gì thế này?

Cũng không phải chưa từng nắm tay tiểu tử kia, nhưng mới rồi cảm thấy giống như... giống như năm đó nắm tay Tiểu Nha, lòng bàn tay thấm mồ hôi.

Nhưng Tiểu Nha là tiểu thiếp xinh đẹp Chu thập thúc mới thú, mỹ nữ ngực lớn hông cong a!

Đương nhiên, không có đẹp bằng đầu gối, nhưng ——

Tiểu Bảo quấy đầu, y phục không buồn thoát ngã thẳng lên giường.

Không ổn, phải tách tiểu tử này ra, bản thiếu gia còn muốn cưới vợ.

Y còn đang nghĩ ngợi, ngoài cửa phòng đã truyền đến tiếng gõ cửa: “Tiểu Bảo”. Là Thiêm Hạ.

“Ta ngủ rồi”

Một lúc sau, ngoài cửa lại vang lên tiếng gọi: “Tiểu Bảo”. Thanh âm đan xen ủy khuất.

Ai, ta đây mắc nợ người sao. Tiểu Bảo đứng dậy mở cửa cho hắn.

“Chuyện gì?”

Thiêm Hạ nghe khẩu khí Tiểu Bảo không tốt, trong lòng càng khó chịu, hắn ở trong phòng mình cảm thấy buồn bực nên mới tìm Tiểu Bảo nói chuyện.

“Ngươi không muốn nói chuyện với ta?” Thiêm Hạ mím môi hỏi, đầu hơi cúi.

Tiểu Bảo thấy sắc mặt như bị kim châm kia, không nói gì, kéo hắn vào phòng.

“Ngày mai còn muốn dạy người học bơi a, sao không ngủ sớm đi?” Thanh âm nhu hòa hơn.

Kia là Tiểu Bảo muốn nói chuyện với hắn nga, Thiêm Hạ thả lỏng, lập tức ngồi xuống.

Thực dễ dãi, Tiểu Bảo nói thầm trong lòng. Nhìn hắn ngồi ở ghế, không giống dáng vẻ ngày thường mở chân hình chữ bát (), mà lại chống cằm giống như đăm chiêu, mỗi lần thấy hắn có loại dáng vẻ này, Tiểu Bảo đều muốn phì cười.

“Nói gì?”

“Ta, cừu cừu ta, hắn không phải người tốt, hắn là kẻ phản bội” Thiêm Hạ mím môi cúi đầu.

Tiểu Bảo ngả lưng xuống giường, không nói gì.

Thiêm Hạ đi tới, cởi giày, cũng ngả xuống nằm kề Tiểu Bảo.

“Này!” Tiểu Bảo cảm giác được nhiệt độ cơ thể người bên cạnh, thế nào lại có chút khấn trương, liền nhích vào trong.

Thiêm Hạ nghiêng người, tay chống đầu, tiếp tục nói: “Ta lớn lên rất giống hắn, bọn họ cũng không thích ta”

Tiểu Bảo hơi ngó người thiếu niên xinh đẹp ở bên cạnh, thấy dáng vẻ ngốc nghếch kia lại phảng phất nét u buồn, trong lòng như mọc lên một tầng lông tơ, mềm mại dịu dàng.

“Người thấy cừu cừu người giết người cướp của, phóng hỏa đốt nhà?”

Thiêm Hạ lắc đầu, hắn chưa bao giờ thấy cả.

“Nhưng hắn giúp người xấu trong ma giáo”

“Người thấy người trong ma giáo giết người cướp của, phóng hỏa đốt nhà?”

Thiêm Hạ lại lắc đầu, đương nhiên chưa hề thấy nga.

“Nhưng ——” mọi người đều nói vậy.

Tiểu Bảo ngồi dậy, mím cười với Thiêm Hạ, trông thấy rõ lúm đồng tiền bên má phải: “Tiểu Hạ, người có phải người xấu không?”

“Đương nhiên không phải!”

“Bọn họ vì sao không thích người? Người không làm chuyện xấu, vì sao bọn họ lại không thích người?” Thiêm Hạ còn chưa kịp trả lời, Tiểu Bảo lại nói tiếp: “Bọn họ chưa từng gặp cừu cừu người, nghe nói cừu cừu người là người xấu, liền không thích người. Nếu người bởi vì nghe người khác nói cừu cừu người là kẻ không ra gì, cũng cho rằng cừu cừu người là kẻ không ra gì, vậy người và những người không thích người chẳng phải đều như nhau sao?” Tròng giang đại hải những lời giống hệt nhau phun tới, Thiêm Hạ lập tức đỏ mặt, cái gì cùng cái gì a, nghe không hiểu?

Tiểu Bảo cũng biết hắn nghe không thông: “Được rồi, Tiểu Hạ người như thế này tốt lắm, ta rất thích”

Câu này Thiêm Hạ nghe hiểu, lập tức mím cười, con mắt cũng cười tới híp lại.

“Người thích?”

Tiểu Bảo ngược lại có phần không được tự nhiên, ngượng ngùng nói: “Ừ”

“Ta đây cũng muốn uống Thiêu Dao Tử”

Hả? Tự dưng lại nói cái này, không nhẽ tiểu tử ngốc tới giờ vẫn còn để bụng mình không cho hắn uống chén rượu đó?

Tiểu Bảo nhéo má hắn: “Rượu kia đâu có gì hay!”

“Người làm chi nhéo ta!” Thiêm Hạ dẩu môi nói, “Lần sau người không được cùng kia, người kia...”

Nhưng thực sự không nói ra được, nào có chuyện yêu cầu người khác như thế?

Hắn cúi đầu.

Nhóc này, ghen sao?

Tiểu Bảo trong lòng xao động, không tự chủ được hỏi: “Không được gì cơ?”

Thiêm Hạ đỏ bừng mặt, cảm thấy mình thật chẳng ra sao, Tiểu Bảo muốn kết giao bằng hữu, mình dựa vào cái gì mà đòi ý kiến ý cò, nhưng mà ——

“Họ Khanh kia không tốt”. Thanh âm rất nhỏ, đầu cũng cúi gằm sát trước ngực.

Tiểu Bảo muốn ôm lấy hấn, tay cũng đã vươn ra, nhưng giữa chừng lại thôi, chỉ dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt người thiếu niên.

“Người cũng đâu phải vợ ta”. Dựa vào cái gì quẩn nhiễu vậy?!

“Chúng ta là hảo bằng hữu a! Thân nhất nhất!” Thiêm Hạ ngẩng đầu lên, cực kỳ nghiêm túc.

Tiểu Bảo gật đầu, cảm thấy xúc động, lại có chút gì đó khó nói nên lời.

Khe khẽ nhắc lại: “Ừ, chúng ta là huynh đệ tốt nhất nhất!”

Thiêm Hạ vui vẻ, nụ cười rạng ngời mà chói lóa khiến Tiểu Bảo không mở nổi mắt.

“Được rồi, đừng cười ngốc nghếch nữa, ngày mai còn dạy người học bơi đấy!”

“Ừ!” Thiêm Hạ vẫn còn toét miệng cười, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Hấn đáp ứng nói: “Lập tức ngủ đây”. Nói rồi bắt đầu thoát y phục.

“Này!”

Thiêm Hạ đã cởi ngoại bào: “Tiểu Bảo, hôm nay chúng ta ngủ cùng nhau. Có được không?”

“Không!”

Nhưng Thiêm Hạ đâu có thèm nghe: “Cùng nhau ngủ đi, đốt đuốc chuyện trò cả đêm a!”

Y phục đã cởi, hai lúa này thế nào đi ngủ lại cởi đến tận tiết khổ, lộ ra đôi chân thon dài trắng như tuyết, đồ mặc bên trong rất nhỏ, cũng rất cũ, có lẽ là sau khi cơ thể cao lên không đổi đồ mới, thất lưng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Tiểu Bảo cũng thoát y phục a”

“Còn chưa tắm rửa”. Tiểu Bảo ngây ngẩn trả lời, hấn cảm thấy lỗ mũi nóng nóng. Ngày mai còn phải dạy cái người này học bơi sao? Còn không phải muốn chết?

“Một ngày không tắm có sao, ngày mai lại xuống nước mà. Ngủ thôi ngủ thôi!”

Người này chẳng nhẽ không biết bản thân đẹp lắm sao? Nhìn thiếu niên vô tâm cởi y bào, cuộn một vòng trong chăn, động tác tùy tiện, không mấy may mực nước, thế nào mình lại thấy nóng như vậy?

Tiểu Bảo cũng bắt đầu thoát y phục, nhưng chỉ cởi ngoại bào, sau đó chậm rì rì nằm xuống, cố tình cách người kia cả thước.

Ai dè y vừa nằm xuống, Thiêm Hạ lập tức lăn vô, còn thò tay nào vỗ ngực nào bóp tay y: “Tiểu Bảo cơ thể người thực rắn chắc, xương cốt cũng rất tinh diệu, đúng là kỳ tài luyện võ a”

“Bỏ tay, người không thể chỉ nói thôi à?”

Thiêm Hạ chưa từng thân thiết với ai như vậy, lại nghe được Tiểu Bảo chính miệng nói hai người là huynh đệ tốt nhất, trong lòng ngập tràn hạnh phúc, lâng lâng như đi giữa làn mây bao phủ đỉnh núi, vô thức cũng hiểu được Tiểu Bảo nói kỳ thực không phải ý như trên mặt chữ kia, bảo hấn bỏ tay á? Hấn cứ không bỏ đấy, ha ha.

Thiêm Hạ ôm lấy cánh tay Tiểu Bảo, cười ngu, giục y nói chuyện.

Tiểu Bảo vận khởi nội công tâm pháp, lúc này mới định thần lại, câu có câu không bắt đầu tán gẫu, y kiến thức rộng, Thiêm Hạ gần như chỉ hiểu vài phần.

“Thứ kia là ta tìm được ở Nam Hải, trong nhà có rất nhiều, mấy người bọn họ mà ăn bột phần du châu kia, đảm bảo mấy ngày nay sống không bằng chết!” Tiểu Bảo hào hứng nói mà chẳng nghe thấy Thiêm Hạ đáp lời, quay sang nhìn, hóa ra đã ngủ rồi.

Lúc ngủ trông như đứa trẻ vậy, miệng cũng há hốc.

Ở chung với nhau lâu ngày, cảm thấy người này cũng không phải rất giống Sở Lam.

Dáng vẻ khi hài lòng, lúc bực tức, một chút cũng không giống.

Khả ái hơn!

Tiểu Bảo nằm trên giường, gần như phải cắn lưỡi mới có thể hạ nhiệt cơ thể.

Y lẩm bẩm nói, chẳng nhẽ, có hứng thú với nam nhân cũng lây truyền sao?

Ta muốn lấy vợ a! Lấy một cô nương giống như tiểu phụ thân a!

Không xong, phải cách xa hắn một chút. Cách xa gia hỏa này một chút.

Đầu gối này cái gì cũng không hiểu, lại thêm có một lão cha như thế. Nhưng nghĩ thế nào, trong lòng êm ái, ngón tay cuốn tóc Thiêm Hạ, lại không nhịn được vuốt hàng lông mi cong dài của hắn.

Đủ rồi, dừng! Dừng!

Đêm khuya là lúc, luyện công!

Tiểu Bảo rút tay ra, bật dậy, ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu luyện công, thật lâu sau cuối cùng mới tỉnh tâm trở lại.

Ngày hôm sau, chuyện lạ hiếm có Thiêm Hạ lại không cần Tiểu Bảo giục hắn rời giường, trái lại là hắn gọi Tiểu Bảo dậy.

“Dậy đi, Tiểu Bảo, chúng ta đi bơi a!”

Tiểu Bảo vẻ mặt hắc tuyến, đêm qua căn bản không ngủ được, người này không phải tay vắt ngang ngực y, thì chính là chân gác lên bụng y.

Thiêm Hạ vô cùng hào hứng, nhanh nhẩu mặc y phục, ngoan ngoãn chờ.

Tiểu Bảo ngồi trên giường, còn muốn ngủ tiếp.

“Ê, đưa ta ngoại bào”. Thản nhiên sai bảo Tề Đầu Gỗ, ai bảo làm y mất ngủ!

Thiêm Hạ lập tức mang ngoại bào vắt trên ghế tới, còn cắn môi dưới cười tí mắt đứng chờ cạnh giường, giống như muốn nói: “Tiểu Bảo, có muốn ta giúp ngươi mặc y phục hay không a?”

Tiểu Bảo lại cảm thấy miệng khô khốc, cả giận nói: “Kêu tiểu nhị chuẩn bị cơm sáng, đừng có đứng góc ở đây”

Thiêm Hạ vẫn cười tí mắt, vui vui vẽ vẽ chạy đi.

Tiểu Bảo mặc y phục rời giường, vừa vặn Thiêm Hạ trở về: “Cơm sáng đã chuẩn bị tốt”. Nét mặt giống như tiểu cầu đang vẫy đuôi chờ phần thưởng, đương nhiên là tiểu cầu xinh đẹp nhất.

“Đi chuẩn bị một bộ đồ mặc bên trong cùng tiết khổ, sau khi bơi có cái thay”. Tiểu Bảo nhìn Thiêm Hạ, ánh mắt lạnh lẽo tránh, gương mặt ngốc nghếch dễ thương ấy, nhìn vào liền phát sốt.

Thiêm Hạ lập tức trở về phòng mình chuẩn bị, hai người ăn sáng dưới lầu rồi đi bơi.

Tiểu Bảo hồi hận muốn chết, sao lại khi không tự mình mang đá đập nát chân mình?

Bọn họ chọn nơi nước tương đối nông lại vắng vẻ, Thiêm Hạ khấn trương, quần chỉ cởi ngoại bào, y phục mặc bên trong cũ sờn bó chặt, eo, chân đều lộ ra ngoài, dưới ánh mặt trời, nước da trắng trẻo sáng trong như lấp lánh ánh nắng, Tiểu Bảo muốn nhắm mắt lại, nhưng con mắt không chịu nghe lời.

Đầu y nóng ran, từ đầu đến cuối đều tê dại quay cuồng, mặc dù đã tỉ mỉ chỉ cho Thiêm Hạ những động tác yếu lĩnh, nhưng dường như y cũng không ý thức được mình nói gì.

Kỳ thực học bơi có cái gì yếu lĩnh đâu, ném người xuống nước, ì oạp mấy cái, vậy là biết bơi rồi.

Thực ra là y không dám bảo Thiêm Hạ xuống nước.

Đến lúc đó đường cong lồ lộ, mặc dù đầu gối kia là nam nhân làm gì có đường cong, không, hần hần là cũng có đường cong, nhưng không phải kiểu giống nữ nhân, nếu mình nhìn một cái, nơi ấy chắc chắn sẽ không nghe lời, nguy mất.

“Tiểu Bảo, ta muốn xuống nước, người nói tới nói lui ta vẫn không hiểu”. Thiêm Hạ kháng nghị.

Tiểu Bảo trừng hần. Người thì biết cái gì?

“Ta muốn xuống nước!” Thiêm Hạ càng sốt ruột.

Đầu gối người giỏi lắm, rắp tâm làm khó dễ bản thiếu gia ta hả, Tiểu Bảo nhìn chòng chọc hần: “Được, xuống nước!” Nói xong, nhấc chân đạp hông hần, “Ừm” một tiếng, thiếu niên đã tùm xuống nước.

“Khục khục... Tiểu Bảo... Khục khục... Cứu ta...” Thiêm Hạ ở trong nước quẫy đạp thùm thụp, con vịt cạn lần đầu xuống nước, sợ tới la hét gọi người cứu mạng.

Tiểu Bảo ngồi chồm hổm trên bờ, thảnh thơi mà nhìn hần đạp nước, cau mặt nhăn mũi, má lúm đồng tiền mím sâu, vẻ mặt cười xấu xa.

“Khục khục... Tiểu Bảo... Hự hự ——”

Mãi đến khi thiếu niên ở dưới hồ uống mấy ngụm nước, Tiểu Bảo mới cởi ngoại bào, nhảy xuống nước, công phu dưới nước của hần là do Âu Dương Quân một tay dạy thành, cực kỳ lợi hại, lúc này đứng ở trong nước, tay phải mở ra đặt trước ngực, tay trái nâng đầu Thiêm Hạ, để cầm hần tì trên tay phải mình.

“Khụ khụ...” Thiêm Hạ vừa ho vừa liều mạng hít lấy hít để bầu không khí trong lành, chiếc cầm gọn gàng xinh đẹp gác lên lòng bàn tay Tiểu Bảo.

“Còn muốn học nữa không?”

“Tiểu Bảo, không học nữa, người trêu ta, ở trong nước sợ lắm”. Thiếu niên bị hù dọa sắc mặt trắng bệch, thở hồng hộc nói.

“Quý chết nhất, ngày bé ta cũng học thế này”

Thiêm Hạ nghe thấy vậy, mếu máo, lúng túng nói: “Thế à, vậy, ta đây cũng...” Còn chưa nói xong, Tiểu Bảo đã rút tay phải về, khổ thân hần lại phải quẫy nước.

“Tiểu Bảo, khục khục...”

“Cánh tay đang rộng, đạp nước a, giữ người nổi!”

Thiêm Hạ ở trong nước, chân giống như là hư không, cảm giác rất kỳ quái, dù biết rõ Tiểu Bảo sẽ xách hần lên, nhưng vẫn không ức chế được nỗi sợ hãi, tay chân hần đều mang ra mà liều mạng quẫy loạn, nhưng người vẫn quyết không chịu nổi.

Toàn bộ cơ thể ngâm trong nước, hít thở không thông, phổi cũng đã muốn nổ, tay chân quơ phải thân thể Tiểu Bảo, còn quần cái gì liền hóa thân thành con bạch tuộc quấn chặt lấy y, sẽ không bao giờ buông tay.

“Này, người ôm ta làm gì a, tay chân bơi đi chứ”. Tiểu Bảo than thở lời hần ra.

Thiêm Hạ thở phì phò: “Ta, ta không học nữa”. Cả người ôm dính lấy Tiểu Bảo, đầu còn rúc vào ngực y.

May mà bản lĩnh dưới nước của Tiểu Bảo không tồi, nếu không hai người đều đã chìm xuống.

“Người có võ công a, cho dù chưa luyện thành chân khí nhưng bế khí so với người thường cũng lâu hơn nhiều! Thực sự không được người cứ chìm bég xuống đáy hồ, chân dẫm lên mặt đất là xong, sao phải sợ!”

Thiêm Hạ càng thấy tủi thân, nhưng bị Tiểu Bảo mắng không giống bị người khác mắng, Tiểu Bảo vẫn là vì muốn tốt cho hắn?!

Hắn lúc này đã hít thở bình thường trở lại, lơ lửng trong nước, ôm Tiểu Bảo sẽ không bị chìm, lại còn thấy rất dễ chịu.

“Lại lần nữa!”

“Không!” Thiêm Hạ càng ôm chặt lấy Tiểu Bảo.

Toàn thân đều ngâm trong nước lạnh, trên trán Tiểu Bảo lại có một tầng mồ hôi mỏng, y nhìn lâu lắm rồi, nhưng phản ứng ở chỗ nào đó sao có thể bảo nhìn là nhìn được?

Gia hỏa kia bám trên người, sao lại... Dù không giống nữ nhân, thế nhưng, thế nhưng bị hắn ôm, chân còn vòng quanh thắt lưng y, đầu thì tựa lên vai mình, y sắp nóng chết rồi!

Muốn điên luôn!

Mình làm sao thế này?

Y dùng tay túm lấy thiếu niên kéo ra, không ngờ Thiêm Hạ càng ôm chặt hơn, mặt ở trước ngực y cọ tới cọ lui.

“Tiểu Bảo, người bơi à, rất thoải mái nga”

Thoải mái? Tiểu Bảo vẻ mặt không-đỡ-được-người, nhưng nhìn thiếu niên vẻ mặt nhắm nghiền hai mắt rất hưởng thụ, cũng thực sự chậm chậm bơi.

Gia hỏa này, nếu không phải bản thiếu gia võ công tuyệt đỉnh, có thể cho người thoải mái vậy sao? Ngốc!

“Bơi nhanh chút!”

Vì không muốn thiếu niên trở nên sợ nước, Tiểu Bảo hết cách đành phải bơi ngửa, để Thiêm Hạ úp sấp trên người y.

“Ha ha, chơi vui ghê”

Tiểu Bảo vận nội lực, toàn thân nổi trên mặt nước, khắp cổ đều là hơi thở ấm áp của thiếu niên, bên tai ầm ầm tiếng cười giòn “ha ha” của đầu gối này, y biết nơi nào đó của mình đã bắt đầu biến hóa.

Quá mất mặt!

May mà ở dưới nước, đối phương cũng không đến nỗi phát hiện!

Y khép hai chân lại, vừa giống trả thù, lại vừa như là phát tiết, ma xui quỷ khiến thế nào, y liền duỗi tay nhéo chiếc mông cong của thiếu niên.

Miết lấy mông hắn, y chỉ cảm thấy tim đập rất nhanh, nhanh đến mức tưởng như nó sẽ lập tức nhảy vọt ra khỏi họng y, chỗ nào kia càng cứng vô cùng, không thể chạm nữa! Mau dừng tay!

Thế nhưng tay y dường như đã không còn chịu sự khống chế của y, không chỉ không cam lòng buông ra, còn chậm rãi vuốt ve cánh mông vểnh kia, thậm chí còn di chuyển lên thắt lưng, vòng eo tinh tế mảnh dẻ.

“Tiểu Bảo, dừng mà!” Thiêm Hạ vận vẹo, lúc đầu hắn tưởng Tiểu Bảo lại như lần trước, muốn chọc lét hắn, nhưng, nhưng, hình như không thực sự giống lần trước, Tiểu Bảo y... Tay y ở trên người mình cứ nhẹ nhàng đụng tới đụng lui!

Vừa có chút ngứa ngáy, vừa có chút khoan khoái, lại ——

Dù thế nào vẫn là cảm thấy rất nóng, bụng dưới giống như muốn ra nước tiểu, thực kỳ quái!

Thiêm Hạ đột nhiên ngừng giây dựa, nơi nào rất cứng, mặt đỏ phừng phừng.

“Tiểu Bảo!” Hắn khe khẽ gọi, thanh âm run run, trong khản trương lại xen lẫn rụt rè.

Tiểu Bảo choáng váng, đầu gối đã biết, biết y...

Mặt y như bốc cháy, quần bách lật người kẹp lấy Thiêm Hạ, mấy sợi đã bơi tới bờ, muốn quăng thiếu niên lên bờ.

Ai ngờ Thiêm Hạ vẫn đu bám y, chết cũng không lên.

“Này! Người lên bờ trước đi”. Tiểu Bảo lại vỗ hông hấn, mình không thể lên bờ được sẽ lộ mất, phải ở trong nước giải quyết, gia hỏa này sao cứ lần qua lần lại, hết lần này tới lần khác đối nghịch với y.

Thiêm Hạ chôn mặt trong ngực Tiểu Bảo, kỳ thực cả phía sau gáy cũng đã đỏ lựng.

Mình làm chuyện xấu mất rồi, không thể để Tiểu Bảo nhìn thấy.

Tiểu Bảo đã nhịn hết nổi, nào dám đụng chạm thiếu niên thêm nữa, liền thực sự tóm lấy con bạch tuộc trên người ném lên bờ, Thiêm Hạ cuống cuống, tay chân khua loạn, chân va phải thứ gì đó nóng nóng cứng cứng.

Hắn đại khái cũng biết, cái kia, cái kia là...

Lẽ nào Tiểu Bảo cũng làm chuyện xấu giống mình? Nhất thời cảm thấy không còn quá xấu hổ.

Tiểu Bảo gian truân ném được Thiêm Hạ lên bờ, vừa định quay đi giải quyết hậu quả, lại nhìn thấy thiếu niên trên bờ tiết khố cũng hơi trướng căng.

Gia hỏa này cũng... Trong lòng đột nhiên nhẹ nhõm.

Tiểu Bảo ở trong nước, Thiêm Hạ ở trên bờ, hai người đều có chút ít xấu hổ, vừa không dám nhìn, lại vừa muốn nhìn đối phương.

Mặt đỏ bừng, len lén nhìn.

Tiểu Bảo đằng hắng giọng, có phần gian nan nói: “Nam nhân đều như vậy, không sao!”

Thiêm Hạ gục đầu, xoay người, giấu bộ phận xấu hổ kia đi, khe khẽ nói: “Ừ, đại ca từng nói qua”

“Lần sau ta mang người đi nếm thử tư vị nữ nhân nhé”. Tiểu Bảo cứng ngắc nói.

Tưởng tượng cảnh đầu gối ôm một cô nương, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

Không đúng, tiểu hai lú cũng phải cưới vợ a?!

Thiêm Hạ thanh âm càng thấp: “Không cần”. Thành thân mới có thể làm loại chuyện này.

Tiểu Bảo không nói gì, trong lòng còn bận nghĩ, gia hỏa này làm chi mà ban nãy cũng cứng, nghĩ cái gì hả? Lão tử đầu phải cô nương!

Quả nhiên không thể ở quá gần hấn.

Từ sau lần đi bơi đó, Thiêm Hạ không còn muốn học nữa, Tiểu Bảo càng không muốn dạy.

Hai người vẫn tiếp tục du hồ, nhưng bầu không khí so với mọi ngày đã có sự khác biệt vi diệu.

Thiêm Hạ vốn rụt rè thuần khiết, bị Tiểu Bảo nhìn thấy mình... Ai nha, nghĩ đến liền không ngẩng nổi đầu, ngay cả nhìn Tiểu Bảo cũng không dám nhìn. Mặc dù đại ca nói nam nhân đều sẽ như vậy, nhưng...

May mà Tiểu Bảo cũng như vậy, ha ha...

Hắn vẫn nhớ rõ ràng chân hấn đụng phải nơi vừa cứng vừa nóng kia, sau đó hấn còn nhịn không được len lút nhìn dưới khố Tiểu Bảo, bất quá tuyệt đối không thể để Tiểu Bảo biết.

Mà Tiểu Bảo thì buồn bực nói không nên lời, trưởng bối gần gũi nhất với y từ nhỏ đến lớn, Sở Lam và Tiểu Liễu, Âu Dương Quân và Thân lão lục, đều là nam nhân yêu nam nhân, y cũng không chán ghét, thậm chí thành quen. Nhưng năm mười lăm tuổi nhìn thấy Tiểu Nha là tiểu thiếp Chu thập thúc mới cưới về, y liền nhận định sau này mình nhất định phải cưới một người vợ.

Nữ nhân tốt lắm, mông cong, ngực đầy.

Sao y lại có phản ứng với cái đồ ngố tàu kia hả?

Không đúng, chắc chắn có chỗ nào đó không đúng!

Rốt cuộc, trải qua ba ngày sống trong bầu không khí đầy xấu hổ, Tiểu Bảo quyết định tách khỏi Thiêm Hạ, tiếp tục hành trình một mình tìm vợ.

Nhưng mỗi lần muốn mở lời, lại cảm thấy gian nan trắc trở vạn phần.

Đầu gối lúc ăn cơm, liều mạng tống thức ăn vào miệng, ăn ngon lành như vậy, nhìn hấn ăn thực sảng khoái, so với chính mình ăn còn cảm thấy vui vẻ hơn. Lúc này nói phải chia tay, rất thiếu đạo đức!

Đầu gối lúc cùng mình nói chuyện luyện công, mặc dù không thích bình minh sớm, là một con ma nhà họ lười, nhưng khi ấy lại rất chăm chú, kỳ thực óc hấn cũng không phải quả nho. Lúc này nói phải chia tay, cũng không được đi?

Đấu tranh mãi, y mới dám mở miệng: “Tiểu Hạ”

Thiếu niên sẽ nhìn y, miệng khô lưỡi đắng, trong lòng gào thét mau nói a, mau nói a!

Nhưng sẽ nói ra: “Buổi tối muốn ăn gì?”

Căng não bại mồm qua hai ngày, y đã không còn có thể rời khỏi Thiêm Hạ.

Bởi vì Sa Linh Nam, Tiết Hoàn Chi, Huống Vân Phong, còn có Khanh Cửu, lại xuất hiện.

8. Tiểu Bảo Bình Thiêm Hạ - Chương 6

Mấy người Sa Linh Nam, ngoại trừ Khanh Cửu, ba người còn lại sắc mặt đều vừa xanh vừa trắng, tiêu tụy hộc hác, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã gầy xòm.

Nguyên lai ngày đó bọn họ trở về, liền chia bột phần du châu làm ba phần, ai cũng ăn phần của mình, kết quả sau hai canh giờ, bắt đầu điên cuồng đi tả, một ngày ít nhất phải ba bốn mươi lần, được gì cũng không trị nổi. Cuối cùng, toàn thân không còn nửa điểm khí lực, ngay cả ngồi xổm đi đại tiện cũng phải có người dìu, chưa hết, còn khiến cho trên người toàn phân là phân, đến ba ngày sau mới từ từ thuyền giảm.

Nhưng sau khi thuyền giảm, lại phát hiện ra mặc dù công lực không tăng tiến, nhưng trục khí trong kinh mạch tiêu tán không ít, rất có lợi cho luyện công sau này.

Lăn qua lăn lại như vậy, ba người vừa tức lại vừa sợ, nghĩ đi tìm Thiêm Hạ gây sự, nhưng thứ nhất vốn đánh không lại người ta, thứ hai lão cha người ta là đại hiệp số một số hai trên giang hồ, thứ ba du châu này cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng, thứ tư chuyện này làm ầm lên đến cuối cùng vẫn là mất mặt mình. Đã vậy không đi tìm xui xẻo nữa, chẳng lẽ vị đắng ba ngày trước ném còn chưa đủ sao.

Sau đó Khanh Cửu tới tụ họp với bọn họ, cuối cùng cũng không phải không nuốt nổi cục tức lần này. Vì thế ngày hôm đó gặp lại Tiểu Bảo và Thiêm Hạ, so với trước đây khách khí không ít, chuyện du châu một câu cũng không nhắc lại.

Khanh Cửu bắt chuyện với Thiêm Hạ: “Tề nhị công tử, chúng ta lại đụng mặt nhau rồi!”

Thiêm Hạ nhìn thấy mấy người này liền khó chịu, quay đầu đi không thèm để ý.

Ngược lại Tiểu Bảo lại hàn huyên cùng bọn họ.

Tiểu Bảo là một tay Tiểu Liểu nuôi lớn, từ nhỏ tận tâm dạy bảo —— giết người không đúng, giết người không tốt, sống ôn hòa mới tốt. Nhưng về sau ở cạnh Thân lão lục, lại được truyền thụ —— kẻ vô sỉ giả nhân giả nghĩa, giết không tha. Mà nam nhân của lão yêu Âu Dương Quân lại nói —— giết người mà có lợi ích mới giết, khi không phí công giết làm gì?

Khi trở về bên cạnh đại phụ thân và tiểu phụ thân, y lần đầu tiên hỏi Sở Lam, rốt cuộc học võ công có nên giết người không?

Sở Lam xăng giọng —— muốn giết hay không, trước tiên ngươi phải có bản lĩnh đó đã.

Trải qua muôn hình muôn vẻ loại giáo dục đa dạng và phức tạp như vậy, Tiểu Bảo tổng kết mọi ý kiến, ra kết luận —— đáng chết – giết, có thể giết – giết, giết có lợi – giết, tình hình chung – không giết.

Theo đó, mấy người Sa Linh Nam cũng đã bị chinh, không cần phải rước thêm thị phi.

Khanh Cửu thấy Thiêm Hạ phớt lờ gã, nhưng vẫn mặt dày đeo bám: “Tề huynh đệ, ngươi và Sở huynh có phải cũng tới An Khánh [1] chúc thọ Linh Tây [lĩnh xī] tiên sinh?”

Thiêm Hạ không giỏi ăn nói, nhưng hấn cũng có chiêu của riêng mình, chính là không thèm để ý người. Khanh Cửu nói thế nói nữa, hấn vẫn quay đầu đi không lên tiếng. Bất quá trong lòng lại lẩm bẩm, ai là huynh đệ của ngươi, gọi bữa người. Linh Tề [lĩnh xī] là cái gì? [2] Ai thèm đi!

Tiểu Bảo thấy thế trong lòng cười thầm, hóa ra tiểu đầu gỗ này cũng khiến người ta đá phải tấm sắt, không phải ai cũng nhiệt tình kết giao bằng hữu, nghĩ lại mình chẳng nói với Thiêm Hạ mấy câu, hấn đã chủ động gọi mình là Tiểu Bảo, tâm tình bất ngờ vô cùng vui vẻ.

Có điều y cũng không muốn quá khó khăn với Khanh Cửu, liền hỏi: “Khanh huynh vị Linh Tây tiên sinh các người đi chúc thọ là vị nào vậy?”

“Đó là đại ca của Sa huynh, chưởng môn phái Lục Hợp, tiếng tăm lừng lẫy Sa Linh Tây Sa tiên sinh, hai mươi tháng tới là đại thọ bốn mươi của tiên sinh, các phái đều cử người đến chúc thọ, vốn tưởng rằng Tề nhị công tử cũng đi chứ!” Sa Linh Nam ở bên cạnh nghe thấy Khanh Cửu nhắc tới huynh trưởng, vẻ mặt hả hê, hận không thể ngửa mặt song song với trời.

Tiểu Bảo nói thầm trong lòng, bốn mươi tuổi đã mời thọ yến? Các phái đều phải đến, xem ra là một đại nhân vật a.

Thiêm Hạ cũng có phản ứng, thì ra Linh Tề là Linh Tây nga, có điều hấn ghét Sa Linh Nam, dẫn tới cũng không ưa gì Sa Linh Tây, đối với chúc thọ kia một chút xú cũng không để trong lòng.

Khanh Cửu nhìn nét mặt Thiêm Hạ, cười: “Kỳ thực các phái tụ họp không chỉ vì chúc thọ, còn vì thương thảo đại cục võ lâm, đề cử minh chủ. Tề nhị công tử nếu không đi, không chừng Tề đại hiệp đích thân đến a!”

Tiểu Bảo thầm nghĩ, sự tình lớn như vậy, cho dù Tề Gia Nghĩa không đi, Tề gia nhất định cũng sẽ phái người đến, lúc đó giao lại đầu gỗ này cho người nhà hấn, mình có thể yên tâm đi tìm vợ rồi!

Có điều, các phái đều tề tựu đông đủ, mình có nên đi coi náo nhiệt hay không...

Thiêm Hạ nghe xong cũng có chút động tâm, nếu cha tới, võ công mình tiến bộ nhanh như vậy có thể thể hiện cho cha xem, còn có thể giới thiệu Tiểu Bảo với cha nữa nga!

“Khanh gia ta đã sớm rời khỏi võ lâm, lần này tới cũng chỉ là góp vui, ham hố một màn náo nhiệt, Tề huynh đệ không ngại đi chung một đường chứ?” Khanh Cửu nói tiếp.

Thiêm Hạ còn đang lưỡng lự, Tiểu Bảo đã đáp: “Hảo, chi bằng chúng ta cùng đi!”

Khanh Cửu nhất thời vui ra mặt.

Vì thế đoàn người bèn đi về hướng bắc tới An Khánh.

Dọc đường, Thiêm Hạ rầu rĩ không vui, hấn không thích mấy người này, nhưng Tiểu Bảo lại cứ muốn đi cùng.

Mặc dù hấn nội tâm cũng muốn đi, nhưng phải là hấn và Tiểu Bảo chỉ hai người, giống như khi đi từ Chu châu tới Phàn Dương vậy, chỉ hai người mà thôi.

Hiện tại thêm bốn tên gia hỏa đáng ghét, Tiểu Bảo còn phải nói chuyện với bọn họ, thời gian nói chuyện với mình hao hụt đi bao nhiêu.

Lúc ăn cơm, có ba người kia, mình lại phải ngồi nghiêm chỉnh, cũng không thể ăn thả cửa.

Nhưng Tiểu Bảo vẫn đối xử tốt với mình, y giống như trước đây, gọi mình dậy, gấp thức ăn cho mình, hơn nữa y từng nói, bọn họ là bằng hữu tốt nhất!

Thế nhưng, hắn cảm thấy không được vui vẻ giống như trước đây?!

Kỳ thực Tiểu Bảo là cố tình nói chuyện nhiều với mấy tên gia hỏa kia, cách xa Thiêm Hạ ra một chút, y hạ quyết tâm rồi, đến An Khánh, gặp người Tề gia sẽ giao lại Thiêm Hạ cho người nhà hắn.

Y cũng biết đầu gối không vui, thế nhưng, y quyết phải làm như vậy, thậm chí y còn tự AQ bản thân mình rằng “đau dài không bằng đau ngắn”, không khác gì nữ hài vùng vẫy thoát khỏi bể tình đơn phương!

Ai. Đầu gối mặc dù lớn lên rất xinh đẹp, nhưng chỗ nào cũng vẫn là một nam thiếu niên a!

Y không dám nghĩ nhiều, rất sợ càng nghĩ càng loạn.

Cứ như thế, đoàn người ra roi thúc ngựa, không mấy ngày đã tới bờ Trường Giang, vượt Trường Giang, An Khánh chỉ còn cách một ngày đường.

Đêm trước khi qua sông, sáu người nghỉ lại một quán trọ, Thiêm Hạ nhất định đòi uống rượu, Tiểu Bảo ngăn hắn, hắn cũng không nghe, cũng đành để hắn uống một chén.

Kết quả, đương nhiên chỉ lát sau hắn đã đỏ hồng hai má, nói chuyện bắt đầu ngắc ngứ, không quên màn chết cũng không nhận mình say.

Ánh mắt Khanh Cửu lấp lóe tia ám muội.

Tiểu Bảo hết cách đành phải rời bàn sớm, đỡ hắn về phòng.

Thiêm Hạ toàn thân vô lực, về phòng liền nằm lăn ra giường, nhìn hắn đôi gò má đỏ bừng, chiếc mũi hồng hồng, Tiểu Bảo cảm thấy trong lòng thực dịu dàng, lộ trình suốt mười ngày vừa rồi, đã lâu không ở một mình với đầu gối.

“Tiểu Bảo...” Thiêm Hạ lẩm bẩm gọi.

“Ta ở đây”

“Tiểu Bảo!” Thanh âm mềm mại, có chút ngắc ngứ, lại nói không hết nét dễ thương.

Tiểu Bảo trong lòng càng nhuyễn.

Thiêm Hạ vươn tay kéo Tiểu Bảo.

“Tiểu Bảo, ta, ta muốn cùng ngươi... ngủ”. Thiêm Hạ đôi mắt đẹp giờ phút này chỉ còn là một đường chỉ hẹp, nhưng mượn sức rượu khí lực không nhỏ, gắt gao quần lấy thất lưng Tiểu Bảo không chịu buông.

Tiểu Bảo để hắn ôm, cởi giày cho hắn.

“Tiểu Bảo, chúng ta, chúng ta không đi An Khánh có được không? Ta và ngươi cùng nhau hành hiệp, trượng nghĩa... chỉ có hai người chúng ta... Tiểu Bảo có được không?” Thanh âm Thiêm Hạ mang ý khẩn cầu, trước đây chưa từng tùy tiện đưa ra đòi hỏi như vậy, thậm chí có chút dè dặt.

Tiểu Bảo cảm nhận trong lòng tư vị không phải.

Đầu gối này không thoải mái vậy sao?

Lúc đầu y vốn muốn cùng hắn đi đây đó trải nghiệm, hai người cùng một chỗ thực sự rất vui vẻ.

Hiện tại tổng trả hắn về nhà...

Động tác tay dừng lại, chuyển thành nhéo mũi Thiêm Hạ.

Thiêm Hạ cũng không dễ dàng thanh tỉnh, hắn mới uống một chút đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cứ tưởng uống rượu thích thế nào, hóa ra rất khó chịu!

Hắn chỉ là vô thức quần lấy Tiểu Bảo, lẩm bẩm không chịu thôi nói: “Được không? Được không...”

Hắn nghĩ mình không phải người nhỏ nhen, rõ ràng Tiểu Bảo đã nói hai người là bằng hữu tốt nhất, mấy tên gia hỏa kia mặc dù không tốt, nhưng đều là người đồng đạo, cha nói phải quảng giao thiên hạ hào kiệt!

Mình không phải người nhỏ nhen, thực sự không nhỏ nhen, nhưng lại không muốn Tiểu Bảo thân thiết với những người khác.

“Tiểu Bảo, Tiểu Bảo, chúng ta, chúng ta, cùng nhau...”

Tiểu Bảo nghe hắn lộn xộn gọi tên mình, từng tiếng từng tiếng, cảm thấy cái tên này cũng không trẻ con quê mùa đến vậy, còn rất êm tai. Y cởi giày cho Thiêm Hạ xong, gia hỏa này vẫn ôm cứng lấy thắt lưng y chưa chịu buông.

Rất tự nhiên kéo hắn vào lòng, xoa đầu người tựa trước ngực mình: “Thực sự rất muốn vậy sao?”

Kỳ thực chính mình nhẫn cũng rất khổ sở.

Cho dù y giỏi võ công đến đâu hay tinh ranh thế nào, cũng vẫn chỉ là một thiếu niên hai mươi tuổi, ý niệm cưới vợ rất chấp nhất, nhưng ít nhiều bậc trưởng bối trong nhà đều thích nam nhân, chính mình hết lần này tới lần khác một mực phản kháng, xa lánh Thiêm Hạ, y cũng không thoải mái gì.

Tiểu Bảo cắn răng, nói: “Hảo, chúng ta không đi cùng bọn họ nữa, ngày mai chúng ta tách ra đi cùng nhau”. Nói xong lời này, cảm thấy toàn thân buông lỏng, trong lòng nhẹ nhàng vô cùng.

Trước khi đến An Khánh, hai người lại ở chung với nhau cũng không sao, chỉ có vài ngày, y tự mình trấn an bản thân.

Thiêm Hạ cũng không biết là có nghe rõ không, đầu tựa trước ngực Tiểu Bảo, dụi dụi hai cái, khóe miệng hơi dẫn ý cười, dần dần thiếp đi. Chỉ là dù ngủ cũng không chịu buông tay.

Tiểu Bảo không rời đi, điều chỉnh tư thế cùng nằm xuống, đắp chăn tử tế cho cả hai người, nhìn Thiêm Hạ ngủ say, trong lòng vô cùng thư thái.

Người này uống rượu say vẫn rất ngoan, còn tưởng phải khóc khóc nháo nháo, hóa ra dễ dỗ như vậy?!

Làm cái gì lớn lên xinh đẹp vậy, cơ thể cũng rất thơm... Y nghĩ lung tung, tận lực kìm nén nhiệt khí bốc lên từ dưới thân, dần dần, cơn buồn ngủ kéo tới, cũng thiếp đi.

Mà lúc này, bên ngoài cửa sổ đằng xa có một người đứng lặng lẽ, Khanh Cửu. Khuôn mặt thanh tú lúc này không còn chút vẻ tà mị, chỉ yên lặng không nói gì chăm chú nhìn cửa phòng Thiêm Hạ, thật lâu thật lâu.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Bảo viện cớ chuyện làm ăn trong nhà có chút vấn đề cần phải xử lý, muốn đi riêng cùng Thiêm Hạ.

Thiêm Hạ mừng rỡ muốn cười, lại phải làm mặt thản nhiên, thực khó nhịn.

Ha ha, xem ra lần sau vẫn cứ uống rượu đi, uống rượu vào Tiểu Bảo sẽ nghe mình nói.

Nghĩ lại sáng nay tỉnh dậy, phát hiện Tiểu Bảo gối đầu kê bên, còn tưởng vẫn đang nằm mộng, ha ha.

Khanh Cửu vừa định nói gì đó, Thiêm Hạ đã cầm tay Tiểu Bảo rời đi.

Sa Linh Nam mang theo ý mỉa mai nói với Khanh Cửu: “Này, không phải người không thích tiểu quan sao, thế nào lại nhìn trúng gia hỏa kia, bây giờ người không phải đối thủ của hắn đâu...”

“Câm mồm!”

Dường như Sa Linh Nam có phần kiêng kỵ đối với Khanh Cửu, không dám nói thêm gì.

Dọc đường đi, Thiêm Hạ đều rất cao hứng, nói nói cười cười không thôi, Tiểu Bảo tâm tình cũng vui vẻ, cùng hắn tán phét, thoải mái vô cùng.

Thiêm Hạ nhớ tới nhũ mẫu chăm sóc mình ngày bé Cố Lý thị sống ở phủ Huy châu, nơi ấy ngay gần bờ Trường Giang, liền nhất định kéo Tiểu Bảo đi thăm bà.

Sau khi tiểu muội Thiêm Thu của hần được hai tuổi bà rời khỏi Tề gia, nhũ mẫu đối xử với hần rất ôn nhu, lúc bà rời đi hần khóc lóc âm ỉ, phụ thân đã giáo huấn hần một trận nên thân.

Tiểu Bảo bằng lòng đi riêng với hần, chính là vì muốn đỡ hần vui vẻ, đương nhiên lúc này không có ý kiến khác, bọn họ dọc đường thăm hỏi, nhũ mẫu sống ở thôn trang cách đó rất gần, đi nửa ngày đường đã tới.

Vào thôn hỏi, thôn dân đều nói biết bà, một đại thẩm hỏi: “Hai vị công tử, có phải là thiếu gia Tề phủ ngày trước Cổ đại nương tới làm công không?”

Tiểu Bảo khó hiểu, chuyện của Cổ đại nương sao người ngoài lại biết rõ như vậy?

Thiêm Hạ gật đầu: “Là cháu, Cổ đại nương là nhũ mẫu của cháu”

“Nga, thế này, Cổ đại nương sắp khóc mù con mắt rồi”

Đại thẩm này cũng rất nhiệt tình, mời bọn họ ngồi, nói: “Ai, Cổ đại nương có độc nhất một người con trai, sáu năm trước tới hiệu thuốc ở phủ An Khánh, Giang Bắc học nghề, năm năm học thông thạo rồi xuất sư là có thể kiếm tiền dưỡng gia, nhưng hài tử này từ hai năm trước không về thăm thân mẫu hần lấy một lần, một đồng cũng không gửi! Cổ đại nương đến cùng vẫn nói con bà ấy đã xảy ra chuyện, còn cầu xin rất nhiều người đi tìm hần, chính bà cũng đã đi tìm, nhưng người vẫn là chẳng thấy đâu! Cổ đại nương thật đáng thương a, không biết đã rót bao nước mắt!”

“Thế đạo này, hiếu tử thật ít a!”

Thiêm Hạ nghe vậy liền đứng lên muốn đi tìm Cổ đại nương.

Tiểu Bảo nói: “Vậy đưa bà ít ngân lượng, rồi mời người tới chăm sóc, cũng coi như...”

Thiêm Hạ quay đầu lại nói với Tiểu Bảo: “Không đúng, Đại Mao ca không phải người xấu không có lương tâm, hần là người tốt, không có chuyện hần không chịu trở về chăm sóc đại nương, chắc chắn đã xảy ra chuyện! Tiểu Bảo chúng ta đi xem”

Tiểu Bảo thàn than, bệnh đại hiệp của đầu gối lại tái phát rồi.

Bọn họ tới nhà Cổ đại nương, đó là một phụ nhân chưa tới năm mươi, tướng mạo khá thanh tú, trong nhà cũng sắp đặt gọn gàng ngăn nắp, vừa nhìn đã biết là người có khả năng!

Thiêm Hạ cúi bả mũ sa, phụ nhân hai mắt tròn tròn: “Nhị Quan!”

“Nhũ nương!”

Hai người ôm chầm lấy nhau.

Một lúc lâu sau mới ngồi xuống nói chuyện, trượng phu của Cổ đại nương là người phụ việc trong hiệu thuốc, sau khi qua đời, nhi tử cũng tới hiệu thuốc học nghề, thế nhưng lại một đi không trở về.

“Nhị Quan, Đại Mao nhà ta không phải loại người như vậy a, ta nhờ người đi tìm nó đều tìm không được, năm ngoái ta tự mình đi tìm, bọn họ nói nó đã sớm trốn đi, Đại Mao nhà ta không phải loại người như vậy a!”

Thiêm Hạ vỗ ngực đảm bảo: “Nhũ nương, con biết Đại Mao ca, hần là người tốt, con nhất định sẽ tìm hần về cho người!”

“Nó lớn lên rất giống ta, con còn nhớ không, ấn đường nó có một nốt ruồi son, rất dễ nhận biết”

Cổ đại nương lại nói rõ sự tình một lần nữa, Thiêm Hạ đều cầm bút ghi lại cẩn thận, để lại kha khá ngân lượng cho Cổ đại nương rồi mới cùng Tiểu Bảo đi An Khánh.

Ai, xem ra An Khánh này là không đi không được rồi!

Tiểu Bảo nhin không được nói: “Tiểu Hạ, không tìm được cũng rất bình thường thôi, mò kim đáy biển a...” Kỳ thực y muốn nói, người trẻ tuổi như vậy đâu thiếu gì, nói không chừng đã **, hoặc là đi phiêu tiểu nương không còn một xu dính túi, bị người ta đánh chết... Khả năng đó là rất lớn. Hơn nữa cho dù ngày bé hần hiếu thảo nhu thuận, nhưng nhiều năm qua đi ai biết đã thành cái đức hạnh gì, mẫu thân nói về nhi tử thì sao, đều là ba hoa hết, không thể tin được.

Thiêm Hạ nói rất nghiêm túc: “Tiểu Bảo, Đại Mao ca thực sự sẽ không bỏ mặc đại nương, hẳn là người tốt, chắc hẳn đã xảy ra chuyện”

Hảo, hảo. Tiểu Bảo cũng không lý sự với hắn, dù sao đầu gối nghiêm túc lên cũng rất thú vị.

Hai người suốt đêm vượt Trường Giang, sau một ngày thì tới phủ An Khánh.

Đại Mao nhà nữ mẫu học nghề ở Tế Thiện đường hiệu thuốc đã có từ lâu đời, Thiêm Hạ và Tiểu Bảo tìm chương quỹ thăm hỏi, chương quỹ là một lão tiên sinh, nói chuyện chậm như rùa: “Các ngươi là người thứ năm tới hỏi rồi”

“Hải tử này học nghề rất thành thực nhu thuận, nhưng ai biết mất thấy sắp xuất sư, người lại chạy mất! Ai, hiệu thuốc chúng ta tổn hao tâm sức truyền dạy nghề, học đồ sau đó ở lại hiệu thuốc làm ba năm, tiền công cầm ba phần, nhưng hẳn bản lĩnh học ** đã chạy mất! Nếu không phải nể tình người cha đã mất của hắn, lão hủ còn muốn tìm Cổ gia đòi món nợ này!”

Tiểu Bảo nghe vậy, tin tới bảy tám phần, loại chuyện này cũng không hiếm lạ gì, thời gian còn học nghề thường bị sư phụ làm khó dễ mắng chửi sai bảo, giận dữ tích lũy, nhẫn nhịn đến khi học thành, liền bỏ đi. Xem ra Đại Mao này ở trong hiệu thuốc trải qua cũng không phải ngày tháng tốt đẹp gì.

Thiêm Hạ lại thay Đại Mao biện giải: “Lão tiên sinh, Đại Mao không phải người như thế, hẳn sao có thể bỏ đi được, hẳn vừa không có tiền, còn có lão mẫu thân...”

Lão tiên sinh sắc mặt âm trầm, có phần cáu giận: “Hắn không có tiền? Hắn có bản lĩnh a, đi xa xa chút, tìm một hiệu thuốc làm hỏa kế còn không kiếm được tiền sao? Các ngươi tìm cái gì, hẳn trốn đi đã một hai năm, nếu hắn có chút lương tâm, tự nhiên sẽ đón lão nương hắn tới sống!”

“Đại Mao không phải người như thế!” Thiêm Hạ cố chấp.

“Vị tiểu công tử này, nhân tâm cách một lớp da bụng a!”

Tiểu Bảo ngăn Thiêm Hạ vẫn định nói tiếp, “Lão tiên sinh, thực không dám giấu, Đại Mao là thân thích họ hàng xa của chúng ta, hẳn bỏ đi làm phiền quý điểm, đây là ——” Y bỏ ngân phiếu ra, đặt trên bàn, “Xem như là bồi tội cho Đại Mao”

Ai ngờ lão tiên sinh được điểm vừa nhìn thấy ngân phiếu đã tức giận đến dựng râu, giận dữ nói: “Lão hủ nếu tham tiền tài, đã sớm đi tìm Cổ đại nương! Ta biết, các ngươi cho rằng lão phu khắt nghiệt với hải tử này cho nên hẳn mới chạy, phải không? Các ngươi cứ đi nghe ngóng dò la, Tế Thiện đường ta có bao giờ làm loại chuyện này, học đồ của chúng ta rất nhiều, ngươi cứ tùy tiện tìm một người mà hỏi!” Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Tiểu Bảo thu hồi ngân phiếu, nói với Thiêm Hạ: “Chúng ta đi hỏi mấy hỏa kế kia một chút. Lão tiên sinh này không ham tiền, hỏa kế sẽ không vậy”

Thiêm Hạ lúng túng nói: “Không tốt lắm” Dừng tiền mua chuộc người?!

“Trên đời này sẽ có người không thích tiền, nhưng rất ít!” Tiểu Bảo nhếch môi, tươi cười tinh nghịch.

Thế nhưng, đã hỏi vài hỏa kế, lời nói không khác biệt lão tiên sinh là mấy, đều nói trong điểm đối xử với học đồ rất tốt, không mắng chửi.

Có một hỏa kế nói cho Tiểu Bảo: “Đại Mao với ta giao tình không tồi, khi nương hắn tới đây ta cũng đã nói với bà, Đại Mao đúng là đã tới chỗ khác làm, sau hai năm sẽ trở về đón bà. Ở chỗ này làm ba năm, chỉ lấy ba phần, quá ít!”

Từ đó, Tiểu Bảo cảm thấy sự việc đã quá rõ, liền kéo Thiêm Hạ ra ngoài.

“Tiểu Bảo, Đại Mao hẳn ——”

Tiểu Bảo biết hẳn muốn nói gì, nhưng đại hiệp không phải chuyện gì cũng quản bừa, người ta lén bỏ đi, ngươi cứ khẳng định đi tìm hắn, đây là hành hiệp trượng nghĩa a? Là chôn mũi vào chuyện người khác, ăn no đừng mơ đó.

“Chúng ta buổi trưa ăn gì đây?”

Thiêm Hạ nghe được lời này, bụng cũng đã kêu gào, từ sáng đến giờ chưa ăn gì hết!

Thế nhưng, không đúng a, phải lo chuyện Đại Mao trước, hần cứng miệng nói: “Ta không đói, chúng ta đừng ăn vội, chúng ta lại đi tìm hần!”

Tiểu Bảo không ngờ đầu gối này ngay cả ăn cũng không thiết, âm thầm thở dài, chỉ có thể từ từ khuyên hần sau.

Hai người đi dạo trên đường, phủ An Khánh hóa ra cũng rất náo nhiệt, chỉ có điều Thiêm Hạ luôn cau mày vẻ mặt sầu muộn, Tiểu Bảo ở bên thấy buồn cười không đỡ được.

“Nhị đệ! Tề Thiêm Hạ!” Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng gọi.

Thiêm Hạ giật mình, ngoảnh đầu lại, cách đó không xa là một thanh niên cao lớn anh tuấn, là đại ca Tề Thiêm Xuân của hần.

“Đại ca!” Thiêm Hạ vui mừng.

“Sao người lại ở đây?” Tề Thiêm Xuân trên mặt không hề cười, nghiêm túc hỏi, còn nhìn Tiểu Bảo ở bên cạnh, chau mày, “Đây là?”

Tiểu Bảo ban đầu nghe Thiêm Hạ gọi đại ca còn rất cao hứng, cuối cùng đã có thể trả lại người, nhưng cẩn thận quan sát, Tề Thiêm Xuân này so với đệ đệ hai lúa của hần kém xa, mặc dù y phục giản dị, nhưng vẻ mặt cao ngạo, nhìn ai cũng như thiếu nợ hần.

Bộ mặt thối này bày cho ai xem chứ? Ấn tượng của Tiểu Bảo đối với hần rất kém.

Nhưng y vẫn ôm quyền thi lễ trả lời: “Tại hạ Sở Kháng Thiên, đến từ Nam Hải, là người làm ăn, kết giao cùng lệnh đệ không lâu...”

Thiêm Hạ cũng vội vàng nói tốt: “Đại ca, đây là bằng hữu mới kết giao, tốt nhất...”

Nhưng Tề Thiêm Xuân vừa nghe Tiểu Bảo nói không có võ công, không thêm liếc y thêm một lần, chỉ trầm giọng nói với Thiêm Hạ: “Lần trước người gửi thư, không phải nói đang ở Chu châu, thế nào đã lại tới đây?”

“Ta, ta đã làm tốt chuyện ở đó, sau đó, sau đó...” Thiêm Hạ hiển nhiên có chút sợ hãi vị huynh trưởng này, hơn nữa miệng lưỡi cũng không nhanh nhẹn, càng lắp bắp tợn.

Tề Thiêm Xuân phát tay bảo hần khỏi cần nói nữa, nói: “Nhị đệ người cũng không còn nhỏ, nên hiểu chuyện một chút, tại sao xuất môn không đội mũ sa hả?”

“Ta...” Kỳ thực là trời nóng, Tiểu Bảo kêu hần khỏi đội!

“Được rồi, sau này nhớ phải đội. Đại hội võ lâm lần này không phải chuyện nhỏ, cha nương có chuyện không tới được, bảo ta mang theo tám thiết vệ tới dự, người đã tới, đừng làm mất mặt Tề gia, kết giao bằng hữu cẩn thận một chút”. Nói xong xoay người bỏ đi.

Thiêm Hạ cũng đành tò tò theo sau hần, sau đó ngoảnh đầu lại len lén gọi Tiểu Bảo.

“Đại ca, thiết vệ thúc thúc tới a, đại ca, nhũ mẫu của nhà chúng ta, nhi tử Đại Mao của Cố đại nương, người còn nhớ không, hần mất tích, hần...”

Tề Thiêm Xuân dừng lại, có điểm bất đắc dĩ, đề phòng Tiểu Bảo đi sau khẽ giọng nói: “Nhị đệ, đại hội võ lâm lần này muốn chọn minh chủ, rất quan trọng, tới Sa gia, người hảo hảo ở yên, đừng quản chuyện này chuyện nọ, nghe không?”

“Nga”. Thiêm Hạ cúi đầu, cắn môi.

Tiểu Bảo vẫn một mực lặng lẽ quan sát.

Y quyết định, tuyệt đối không thể giao phó tiểu đầu gối cho đại ca hần.

Tề Gia Nghĩa dạy nhi tử thành loại đức hạnh này sao? Rõ ràng đầu gối đáng yêu hơn hần một vạn lần!

Thiêm Hạ im lặng bước đi, hần cảm thấy có lỗi với Tiểu Bảo, không hảo hảo giới thiệu y, Tiểu Bảo tốt lắm, đại ca cũng không chịu nghe, hơn nữa Tiểu Bảo cũng thấy được, mình rất vô dụng.

Tiểu Bảo có thể không muốn tới Sa gia không, không đi với mình nữa?

Tiểu Bảo thấy hần rầu rĩ không vui, trong lòng bực bội, vươn tay nắm lấy tay hần, dùng tay áo che lại, nháy mắt với hần.

“Yên tâm, ta cùng đi Sa gia với người”

Thiên Hạ vừa nghe, con mắt lập tức sáng ngời, đầu gật gật, tay cũng nắm lấy tay Tiểu Bảo, vẻ mặt hứng mới rồi bay sạch.

Chú thích:

[1] An Khánh: thuộc tỉnh An Huy, nằm bên bờ Trường Giang, ngày nay là một thành phố cảng nổi tiếng.

Như vậy tạm thời hành trình của Thiên Hạ và Tiểu Bảo là đi từ Chu châu, Hồ Nam về phía đông tới Phần Dương, Giang Tây rồi vượt Trường Giang lên phía bắc tới An Khánh, An Huy (Sau này sẽ là tiếp tục bắc tiến về Duyện châu). Ban đầu Tiểu Bảo từ Nam Hải tới – khu vực biển Nam của Trung Quốc (mạn Quảng Đông) còn Thiên Hạ ở Duyện châu thuộc tỉnh Sơn Đông vượt Trường Giang một lần tới Chu châu. [2] Linh Tây và Linh Tê phát âm gần giống nhau, lại là Thiên Hạ nghe nhầm thôi.

9. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 7

Thiên Hạ Tiểu Bảo theo phía sau Tề Thiên Xuân, cùng tới Sa phủ.

Tiểu Bảo nhìn tòa phủ đệ kia, mặc dù bề ngoài không có vẻ hào nhoáng xa hoa, nhưng lại to lớn trang nghiêm khó nói, một chuồng môn bạch đạo lại có thể xây cho mình một tòa phủ đệ chẳng khác gì vương phủ như vậy, e rằng chẳng phải chuyện hay ho gì.

Tề Thiên Xuân nhìn Tiểu Bảo mặt dày đi theo vốn không vừa mắt, nhưng ngại mặt mũi không tiện đuổi thẳng, tới cửa phủ, Sa phủ có hạ nhân đứng đón khách ở bên ngoài, hần là đã từng gặp hần, vô cùng vốn vờ: “Tề đại công tử, mời vào”

“Đây là xá đệ”. Tề Thiên Xuân chỉ vào Thiên Hạ đang đội mũ sa.

“Nga, ra là Tề nhị công tử! Mời vào mời vào”

Tề Thiên Xuân hất mặt vào phủ, Thiên Hạ kéo Tiểu Bảo cũng muốn vào theo, chẳng ngờ hạ nhân Sa phủ chặn Tiểu Bảo lại: “Xin hỏi ngài ——” mặc dù là hỏi Tiểu Bảo, nhưng lại nhìn Tề Thiên Xuân.

Hiển nhiên Tề đại công tử chỉ muốn ném cục nợ này đi, đã sớm sải bước vào trong.

Tiểu Bảo chớp mắt, vừa định trả lời, đã nghe bên trong cánh cửa vang lên thanh âm rất rõ ràng ——

“Sở huynh, Tề nhị đệ tới rồi a!”

Là Khanh Cửu!

Dường như gã ở Sa phủ rất có địa vị, hạ nhân kia vừa nghe gã nói thế, lập tức tươi cười nghênh đón, để Tiểu Bảo đi vào.

Tề Thiên Xuân đi trước không khỏi thềm nhú mày, nhị đệ từ khi nào thì quen biết người Khanh gia, kết giao bằng hữu thực bất cần!

Thiên Hạ tuyệt nhiên không nhận ra suy nghĩ của huynh trưởng, đối với Khanh Cửu cũng chẳng ưa gì, chỉ kéo Tiểu Bảo, theo hạ nhân tới chỗ ở được an bài. Là cùng một viện lạc với Tề Thiên Xuân.

Khanh Cửu mặc dù bị ngó lơ nhưng vẫn tò tò theo sau vào viện lạc, nói với Tề Thiên Xuân: “Tề huynh, buổi tối ở Nam Uyển có thiết yến, đều là mấy người thiếu niên đồng lứa chúng ta cả”

Tề Thiêm Xuân liếc mắt nhìn gã, thoáng gật đầu, sau đó mới hỏi: “Khanh gia không phải đã rời khỏi giang hồ từ lâu rồi sao?”

“Đó là đương nhiên, tiểu đệ và Sa gia chẳng qua là có chút làm ăn qua lại, chuyện tình võ lâm hết thảy không liên quan”

“Nga”. Tề Thiêm Xuân biểu tình thả lỏng.

Tiểu Bảo ở bên nhìn, thầm nghĩ, chẳng lẽ ca ca đầu gối muốn làm minh chủ? Thấy Khanh Cửu không có ý tranh giành, liền thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Tề Gia Nghĩa cũng không phải loại siêu trần thoát tục như vẫn tưởng.

Thiêm Hạ vốn chẳng muốn đi gia yến cái gì hết, nhưng trước mặt huynh trưởng từ trước tới giờ chưa bao giờ dám ý kiến ý cò, đành phải đi theo.

Nhưng, may mà có Tiểu Bảo đi cùng với mình, cũng không phải rất không vừa lòng.

Bọn họ tới Nam Uyển, người đã tới gần đủ, chỉ có một bàn mười hai người, ngoại trừ bốn người nhóm Khanh Cửu, Sa Linh Nam, còn lại cũng đều là tinh anh thiếu niên các phái trong võ lâm, bầu không khí bữa tiệc có chút gì đó vi diệu.

Bởi vì Tề Gia Nghĩa trong chốn võ lâm thanh danh hiển hách, lại kiêm nhiệm đương gia đệ nhất thế gia Sở gia, Tề Thiêm Xuân thân là trưởng tử, có phụ thân chống lưng, nghiễm nhiên là nhân vật hàng đầu trong nhóm thiếu bối.

Mọi người đối với hắn niềm nở xen lẫn đồ kị.

Qua một tuần rượu, Sa Linh Nam ừ ừ nói: “Vốn tưởng rằng võ công Tề huynh đã là thượng thừa, không ngờ lệnh đệ tu vi càng siêu phàm thoát tục, tiểu đệ cảm bội hạ phong a!”

Y thốt ra mấy lời này, ngoại trừ mấy người Huống Tiết, những người còn lại đều nhìn về phía Thiêm Hạ.

Thiêm Hạ bởi vì sự có mặt của huynh trưởng, cả một bàn lớn thức ăn hắn hoàn toàn không dám động đũa đương vô cùng u sầu, nhờ có Tiểu Bảo liên tục gấp thức ăn cho hắn mới không đến nỗi có nhìn không có ăn!

Mọi người nhìn về phía hắn, hắn còn bận nhét thức ăn đầy miệng, hoàn toàn không hay biết, Tiểu Bảo chăm chú nhìn đầu gối ăn, cũng làm như không hay.

“Sa huynh đề cao rồi, xá đệ tuổi còn nhỏ, công lực nông cạn, không thể nhận được lời khen quá lời này”. Tề Thiêm Xuân cau mày.

Tức giận khổ sở của ba ngày liền sao có thể nuốt trôi, lúc này cho dù Khanh Cửu có dùng mắt ra hiệu Sa Linh Nam cũng quyết không bỏ qua, cười lạnh nói: “Có vị Sở đại thiếu gia từ Nam Hải tới này, Tề nhị công tử có thể một chưởng đánh trọng thương tiểu đệ, cũng không phải chuyện kì quái”. Y chìa mũi nhọn về phía Tiểu Bảo.

Mấy người khác ngồi cùng bàn đối với Sở Kháng Thiên tự xưng là không biết võ công này còn nghi hoặc, lại thấy y và Thiêm Hạ hành vi thân mật, trong lòng khinh thường. Nhưng nghe Thiêm Hạ có thể một chưởng đánh trọng thương Sa Linh Nam thì cảm thấy hoang đường một cách nực cười.

Tề Thiêm Xuân đối với đệ đệ của mình còn có thể không rành rọt tường tận sao, hắn nghe xong mấy lời này lập tức trừng mắt nhìn Sở Tiểu Bảo.

Thân cữu Sở Lam vì một tiểu quan thấp hèn mà bỏ trốn khỏi nhà, là ô nhục lớn nhất của Sở gia, bởi vậy, phụ thân đối với Thiêm Hạ người có tướng mạo y đúc Sở Lam quân giáo cực kỳ nghiêm khắc, chính là vì sợ hắn được nuông chiều sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Thế nhưng Sở Kháng Thiên lai lịch bất minh kia, trước một đồng con mắt nhìn chăm chăm vào lại cùng đệ đệ cử chỉ ái muội, hắn trầm giọng hừ một tiếng: “Nhị đệ!”

Thiêm Hạ ngẩng đầu nhìn lên huynh trưởng, buông đũa, vội vội vàng vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, thiếu chút nữa thì chết nghẹn.

Xong rồi, bị ca ca nhìn thấy đáng về ăn này, lại bị giáo dục một bài.

Tiểu Bảo mặc dù trong lòng tồn tại một loại hảo cảm khó có thể nói rõ đối với Thiêm Hạ, nhưng vẫn luôn cho rằng mình là người sẽ lấy vợ, chiếu cố đối với Thiêm Hạ thuần túy xuất phát từ tự nhiên, chưa bao giờ cảm thấy có chỗ nào ái muội không thích hợp, lúc này bị một đám người cùng bàn nhìn chòng chọc, trong lòng chưa kịp nghĩ tới cái gì khác, trái lại nổ “bùm” một tiếng ——

Lẽ nào với đầu gối rất có vấn đề sao?

Chỉ là coi hần như đệ đệ thôi a, có đôi khi sẽ nóng hết cả người, nhưng cũng là bởi hần lớn lên quá đẹp thôi phải không?

Bị bọn họ nhìn, trong ánh mắt có coi thường, có khinh bỉ, mà ánh mắt của Khanh Cửu lại ảm đạm khó dò.

Bất quá lúc này y không nghĩ được nhiều, chỉ thấy Thiêm Hạ ghen tới đỏ bừng mặt, rất tự nhiên mà vỗ lưng cho hần, còn cầm chén trà đưa cho hần.

Tề Thiêm Xuân giận không sao nén nổi: “Nhị đệ, lập tức đi về!”

Thiêm Hạ ủ rũ, còn có chút tủi thân, mặc dù đáng ăn không dễ coi lắm, nhưng không đến mức phải đuổi hần về chứ, Tiểu Bảo cũng ở đây mà, rất không giữ mặt mũi cho hần.

Cũng không biết hần lôi dững khí từ đâu ra, trề môi, ngồi im không nhúc nhích.

Tiểu Bảo nhìn Thiêm Hạ ho cũng chậm lại, thậm bật cười, lại cảm thấy Tề Thiêm Xuân này siêu đáng ghét, không khỏi động tâm tư.

Y cầm chén rượu kính một vòng đám người ngồi đây, nói: “Các vị tiểu đệ là người làm ăn từ Nam Hải tới, không hiểu võ công, ngày đó ở Chu châu được Tề thiếu hiệp đây cứu một mạng, ta có làm trâu làm ngựa cho Tề thiếu hiệp cũng cam tâm tình nguyện”

Đám người đều có chút nghi ngờ, Tề Thiêm Hạ kia từng cứu y? Báo ân?!

Thiêm Hạ cũng ngạc nhiên, nhưng Tiểu Bảo nói gì cũng đều có đạo lý, không hé răng nói lấy một lời.

“Mọi người đều giống như tiên nhân a, võ công thực cao siêu, chỉ tiếc rằng rượu này không đủ ngon, nếu như ta còn du châu thì tốt rồi, sẽ cho mọi người nếm thử thứ rượu hảo hạng, ha ha!”

Vừa nghe đến “du châu”, ngoại trừ bọn bốn người Khanh Cửu sắc mặt khó coi, những người khác ai cũng mở to hai mắt, thân thể ngồi thẳng cứng nhắc, Tề Thiêm Xuân cũng không ngoại lệ.

“Sa huynh, ba viên du châu tiểu đệ đều cho huynh và Khanh thiếu hiệp cả, bây giờ chẳng phải là lúc nên mang lên một ít quỳnh tương mỹ tửu sao, coi như là huynh đệ thiếu hai người một cái nhân tình, được không?”

Một loạt ánh mắt lại bắn vèo vèo về phía Sa Linh Nam và Khanh Cửu.

Khanh Cửu trầm than một tiếng, Sở Kháng Thiên này quả nhiên không dễ chọc. Mà Sa Linh Nam không muốn nghe mấy lời đó nhưng cũng không làm gì được.

Sa Linh Nam xụ mặt cảm tức nói: “Du châu kia căn bản là mảnh lừa gạt! Các ngươi không tin cứ hỏi Huống hiền đệ, Tiết hiền đệ. Chúng ta...”

Y vừa nói ra, những người khác vốn dĩ không tin, này đều hóa thành tin.

Hóa ra bọn họ đã cưỡng đoạt du châu của tên nhà giàu mới nổi họ Sở kia, bây giờ còn vừa ăn cướp vừa la làng, Tề Thiêm Hạ kia bộ dạng ngu ngốc chỉ là thứ hoa thêu trên gối [2], móc đầu ra võ công lợi hại như vậy?

Sa Linh Nam thấy vẻ mặt mọi người nghi ngờ, vội la lên: “Các ngươi nhìn ta làm gì, Sa Linh Nam ta bị Tề Thiêm Hạ đánh bại cũng dám nhận, ta lừa các ngươi làm gì!”

Tề Thiêm Xuân không nói không rằng, sắc mặt âm tình bất định, duỗi ngón tay chạm lên kinh mạch ở cổ tay Thiêm Hạ, nhẹ nhàng truyền nội công.

Tiểu Bảo dùng ống tay áo che ngón tay lại, cách không âm thầm truyền nội công vào mệnh môn [1] của Thiêm Hạ.

Thiêm Hạ mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy cơ thể nóng ran, vị huynh trưởng đáng thương của hắn bị một luồng kinh khí đánh úp, cả người cả ghế đều té nhào trên mặt đất.

Mọi người có mặt đều giật mình đứng bật dậy, ánh mắt nhìn về phía Thiêm Hạ đã đổ thành hoảng sợ.

Đây là thứ võ công gì, ai có thể dùng nội lực ở kinh mạch cổ tay khiến cao thủ như Tề Thiêm Xuân bị phản xạ đánh bật lại.

Này trong chốn võ lâm có thể có mấy người a?

Thiêm Hạ hoảng hốt luống cuống đỡ huynh trưởng hắn dậy: “Ca ca, huynh sao thế, huynh...”

Tề Thiêm Xuân mím chặt môi, sắc mặt cực kỳ khó coi, nhìn chằm chằm thân đệ: “Người giỏi, võ công của người cao như vậy, hóa ra là vẫn luôn lừa gạt chúng ta!”

Hắn biết, kinh khí tuôn ra từ kinh mạch cổ tay đệ đệ chính là công lực huyền môn chính tông phụ thân truyền, đứa đệ đệ ngốc này của hắn hóa ra võ công cao cường như vậy, nó dám giấu cả nhà!

Chẳng lẽ nó là Sở Lam thứ hai sao?

Hắn cả kinh toàn thân đầm mồ hôi, lại còn thêm vụ xấu mặt, sau khi đứng dậy, phẩy tay áo bỏ đi.

Tiểu Bảo ở phía sau Thiêm Hạ hơi nhếch khóe miệng.

Thiêm Hạ đuổi theo muốn giải thích, nhưng mà không giải thích được, chẳng biết làm gì khác ngoài vò đầu, quay lại nhìn về phía Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nháy mắt với hắn, cười rạng rỡ.

Đám người rời đi trong không khí không thoải mái, thế nhưng võ công của nhị công tử Tề gia lại được truyền tới vô cùng kỳ diệu, có người phỏng đoán hẳn thực sự đã ăn được du châu, nhưng càng nhiều người hơn nữa cho rằng, sau Sở Lam Sở gia lại xuất bất thế kì tài.

Thiêm Hạ đuổi theo trở về tiểu viện được thu xếp ở lại, Tề Thiêm Xuân đã đóng chặt cửa phòng, hắn gõ cửa: “Đại ca, đệ, đệ không cố ý, đệ cũng không biết sao nữa, võ công đệ không giỏi như vậy đâu...”

Trong phòng một chút phản ứng cũng không có.

Tiểu Bảo thấy Thiêm Hạ rầu rĩ, tâm tình tốt đẹp do vừa mới khiến lão đại Tề gia ê mặt tựa hồ vui đi không ít.

Y kéo Thiêm Hạ sang một bên: “Tiểu Hạ, hẳn so không bằng người, bây giờ đương tức giận, người càng nói hắn càng tức, chờ mai hẵng nói gì thì nói!”

“Tiểu Bảo, ta không lợi hại như vậy a!” Thiêm Hạ vể mặt đau khổ, giơ hai tay ra nhìn tới nhìn lui, mình sao có thể so được với ca ca chứ?

“Ừ, người không bằng ca ca người, chẳng qua hẳn quá khinh địch mới không cẩn thận ngã xuống đất”

“Nhưng...” Vẫn cứ nhăn mặt.

“Người vừa rồi còn chưa no đúng không?” Tiểu Bảo vươn tay lau vết mỡ bên mép cho hắn, trong lòng cảm thấy thực dịu dàng.

Những người đó đều cảm thấy y và đầu gối có cái gì ái muội ư?

Tiểu Bảo cũng không rõ mình muốn gì nữa, nghe người khác nói y và nam nhân có quan hệ, lẽ ra phải nhảy dựng lên né xa đầu gối, rồi còn phải chơi đăm người kia một vỏ mới phải chứ?

Thế nhưng, khi y nghe được như vậy, phản ứng đầu tiên không phải phẫn nộ, cũng không phải ngạc nhiên, trái lại... Trái lại mơ hồ cảm thấy đặc ý, sung sướng âm ỷ.

Các người giờ mới thấy sao? Đầu gối khiến người yêu mền như thế, thú vị như thế, khả ái như thế, các người giờ mới biết sao?

Sở Tiểu Bảo ta chính là muốn đối tốt với hần, đối tốt với hần hơn hần bất luận kẻ nào các người!

Hần là của ta!

Y cảm thấy suy nghĩ của mình càng ngày càng nguy hiểm rồi.

Cũng cách ước nguyện lấy vợ ban đầu càng lúc càng xa, làm sao bây giờ?

Trong đầu hần ý nghĩ xoay chuyển quay cuồng. Thiêm Hạ thì không phức tạp như thế, nghe Tiểu Bảo hỏi lập tức cảm thấy có hơi hơi đối, mới rồi chưa kịp ăn được nhiều thì đã tan tác hết cả.

“Tiểu Bảo, sau này ta hảo hảo nói chuyện với đại ca, huynh ấy sẽ không tức giận nữa chứ?”

Tiểu Bảo thấy hần dùng tay xoa xoa bụng, biết ngay tiểu trư này chưa ăn no mà: “Các người là cốt nhục huyết mạch, có thù hận nào quá nổi một đêm, đi thôi, chúng ta ra ngoài, ăn khuya!”

“Nhưng... Được rồi!”

Hai người lặng lẽ ra khỏi Sa phủ, bất quá thời gian cũng đã muộn, quán rượu quán cơm trên đường đều đã sớm đóng cửa, Thiêm Hạ và Tiểu Bảo đi một lúc, cũng không cảm thấy đói lắm, lại nghĩ đến Đại Mao nhà nhũ mẫu, nói: “Tiểu Bảo, Đại Mao ca thực sự sẽ không bỏ đi đâu, ngày mai chúng ta lại đi hỏi...” Tiểu Bảo thăm thỏ dài, trong lòng nói người này sao mà ngốc thế, bướng bỉnh chẳng khác gì đầu trâu!

Lúc này, phía trước cách đó không xa cuối cùng cũng thấy một tòa tửu lâu đèn đuốc sáng rực, ngoài cửa có các cô nương trang điểm xinh đẹp nghênh khách, Thiêm Hạ vui mừng: “Tiểu Bảo, tửu điểm kia còn mở, chúng ta đi đi”

Tiểu Bảo ngược nhìn, giật thót, kia mà tửu điểm cái gì, rõ ràng là thanh lâu!

Có nên ăn chơi một phen không?

Y trầm nghĩ, hôm nay tuyệt không có khả năng đuổi tiểu hai lú này về nhà rồi, nhưng hai người ở cùng một chỗ, y lại có chút hỗn loạn, dù sao vẫn cảm thấy không thích hợp, chỉ bằng để hần hiểu biết một chút về ôn nhu nữ tử, đến lúc đó lôi kéo hần cùng lấy vợ, vậy là sẽ chẳng còn chuyện gì hết.

Nghĩ vậy, liền đáp: “Được, chúng ta vào trong đó”

Đi gần tới nơi, Thiêm Hạ nhìn thấy “tửu điểm” kia tên là Tác Ý Hương Uyển, còn nói với Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, tửu điểm này tên thật tao nhã, đồ ăn nhất định cũng rất ngon”

Tiểu Bảo buồn cười, còn chưa kịp giải thích với Thiêm Hạ, các cô nương ở cửa đã chen nhau ùa tới: “Nhị vị công tử mời vào bên trong!”

Thiêm Hạ ra vẻ trầm ngâm, hỏi: “Chỗ này của các người có món nào đặc biệt chút không?”

Mấy cô nương nhấp nháy mắt, nghĩ thầm, thiếu niên mặt che sa mỏng này xem chừng chỉ là một con chim non, nhưng lại có sở thích đặc biệt sao? Bất quá vẫn luôn miệng niềng nở: “Có có có, vị công tử này yên tâm, chỗ chúng ta muốn gì có nấy!”

Mấy cô nàng sáp vào, hương thơm quần quanh bên mũi, Thiêm Hạ cũng không cảm thấy khó ngửi, chỉ có điều không quá thích ứng, “hắt xì”, “hắt xì”, hắt hơi liền hai cái!

Tiểu Bảo đi theo đằng sau, mặc dù không nhìn thấy diện mạo hần, nhưng chỉ bằng tưởng tượng cũng biết đáng điệu đầu gối hắt hơi chắc chắn rất khả ái, hơi nhếch khóe miệng, vội tiến lên vài bước ôm lấy vai hần tách khỏi vòng vây ôn nhu kia, bước nhanh vào trong.

Mới bước vào, tú bà đã lập tức ra đón, đó là một phụ nhân ngoài ba mươi, đáng điệu là lướt.

Mặc dù Tiểu Bảo chưa bao giờ thực sự đặt chân vào thanh lâu, nhưng cái gọi là má mì với ma ma thì đã được nghe các ma tướng thúc thúc nói nhảm cả tai, không đợi tú bà mở miệng, hần liền dúm cho bà ta tờ ngân phiếu một trăm lượng.

Tú bà hai mắt sáng rực, biết gặp được khách quý, vội vàng đưa bọn họ vào gian phòng tốt nhất.

Thiêm Hạ trong lòng cảm thấy kỳ quái, tiểu nhị ở tửu lâu này sao mà lăm lăm tử tử thế? Chẳng nhẽ là phong tục ở phủ An Khánh?

Hắn khi còn ở nhà, Tề Gia Nghĩa vốn sợ hắn lạc lối, chỉ để hắn đọc một ít sách thánh hiền, đó đều là thi từ sau khi chọn lọc chán chê rồi mới cho phép đọc, một chút ít kiến thức khác thì do các thiết vệ hay quản gia vô tình nói đến mà biết, bởi vậy dù biết có kỹ viện, nhưng cũng không biết kỹ viện hình dáng thế nào và người ta làm trò gì ở đấy!

Sau khi hắn ngồi xuống, liền hỏi tú bà: “Các người có món nào ngon ngon mà đặc biệt chút không? Đưa lên đây một ít”

Tú bà nghe vậy, thực sự còn tưởng gặp được tay trong nghề, vội nói: “Vị tiểu gia này thực tinh tường, nơi này của ta có rất nhiều món, mỗi tuần đều có món mới, chỉ không biết thiếu gia ngài thích cay hay ngọt, béo hay gầy, chín hay còn xanh? Hay là lại thích đắng?” Nói xong câu cuối, mị nhãn bắn xả tứ tung, cũng có chút vẻ phong tình.

Tiểu Bảo cười thầm, đầu gối thực chó ngáp phải ruồi quá đi!

Hơn nữa, xem ra kỹ viện này cũng có chút bề thế, bản thiếu gia và đầu gối hôm nay khai trai hoành hoành tráng tráng rồi. Ha ha.

Thiêm Hạ nghe tú bà bắn một tràng, cũng không hiểu lắm, nghĩ thầm cứ gọi hết lên, nếu nói sai, còn có Tiểu Bảo cơ mà. Vì vậy bèn nói: “Vay mang hết lên đây đi!”

“A? Kia, kia đương nhiên tốt, nhưng mà ——” Đôi mắt xinh đẹp của tú bà hơi giật giật.

Tiểu Bảo vẫn không nói gì, lại đưa thêm tờ ngân phiếu năm trăm lượng, tú bà lập tức cười tươi hơn hoa, xoay người đi gọi các cô nương.

Thiêm Hạ nhìn thấy mệnh giá ngân phiếu, kinh hãi, nhỏ giọng lí nhí: “Tiểu Bảo, tửu lâu này bán cái gì thế, quý như vậy, hay là chúng ta đừng ăn nữa...”

Tiểu Bảo nhìn hắn, thầm nghĩ, đêm nay là ngày đầu tiên chúng ta “ăn mặn”, đương nhiên phải chọn cô nương xinh đẹp nhất, phải là loại mộng siêu nở, ngực siêu bự! (ối giai nhón ơi __)

Tranh thủ lúc các cô nương chưa lên y nhỏ giọng hỏi Thiêm Hạ: “Tiểu Hạ, người thích dạng nữ tử như thế nào?”

“Hả?” Thiêm Hạ ngỡ ngàng, gãi đầu, “Không biết nga”

Tiểu Bảo thầm đắc ý, quả nhiên không hiểu gì thật sao?

Kỳ thực, kỳ thực, Thiêm Hạ nghĩ, nếu Tiểu Bảo là nữ thì tốt rồi, nhất định sẽ xin cha đi cầu thân.

Chỉ chốc lát sau, mấy tên tiểu tư bưng đồ ăn lên, tám món bốn lạnh bốn nóng, còn có hai bình rượu, lại thêm trà Mao Phong [3] hảo hạng cùng với điểm tâm tinh xảo, Thiêm Hạ nhìn thấy lập tức phấn chấn cười rạng rỡ, cầm đũa chiến đấu.

Mấy ngày nay hắn đã biết Tiểu Bảo không ăn nhiều, y thích đồ ăn được làm khéo léo, đây chỉ là mấy món đơn giản nhưng vẫn không nhịn được mà mời: “Tiểu Bảo, ăn đi. Ngon lắm đấy!” Ngậm một mồm đầy thức ăn, nhồm nhoàm, “Bất quá cũng không đến mức quý như thế a...” Theo Tiểu Bảo ăn uống lâu như vậy, cuối cùng cũng thu được chút hiểu biết.

Tiểu Bảo vốn không đói bụng, với lại lúc này y còn bận ngóng giai nhân xuất hiện. Y tự nhủ, tiểu phụ thân và lục thúc đều xuất thân từ chốn phong trần, nói không chừng đêm nay mình cũng gặp được người trong mộng!

Nhưng mà, cho dù xinh đẹp thế nào thì chắc chắn cũng không bì được với tiểu hai lú!

Trong lòng y đột nhiên có chút rầu rĩ, im lặng nhìn Thiêm Hạ đang vực mặt ăn, lúc này hắn đã cởi bỏ mũ sa, khuôn mặt giống hệt đại phụ thân ấy, hôm nay lại cảm thấy căn bản chẳng giống nhau chút nào, bất

kể là nhếch miệng cười ngây ngô, hay nhướn mày kinh hãi, bĩu môi hờn giận, kể cả dáng vẻ nghiêm túc, cố chấp, tất cả đều không hề giống Sở Lam.

Tiểu Bảo nuốt nước miếng, thầm nghĩ, nhóc con xinh đẹp này, đêm nay không biết là tiện nghi cho tiểu cô nương nào đây, phải để hấn chọn kỹ một chút mới được, nhưng sao nghĩ như vậy, trong lòng lại có cảm giác khó chịu, ngay cả tâm trạng chờ mong này giờ cũng phai nhạt đi nhiều.

Lúc này, bên ngoài phòng vang lên thanh âm nũng nịu ríu rít, còn có tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Các cô nương tới!

Làn gió thơm ủa vào, khoảng chừng hơn mười người con gái khuôn mặt xinh đẹp trẻ trung tiến vào, khắp phòng đủ loại phi hoàn yếm sấu [4], Tiểu Bảo cũng không tránh khỏi bị hấp hồn.

Ai dè, các cô nương này vốn đang mỉm cười duyên dáng hành lễ với cả hai người, vừa nhìn thấy Thiêm Hạ, tất cả đều chết trân tại chỗ.

Chốc lát cả căn phòng im thin thít, tú bà kia cũng há miệng tới nửa ngày mới phản ứng trở lại, bộ dạng như người hồn đã lìa khỏi xác: “Vị công tử tuần mi này từ đâu tới a, cứ như là thần tiên trên trời nga, các cô nương chúng ta thật là có phúc mà, còn không mau đến bồi công tử!”

Các cô nương như tỉnh khỏi giấc mộng, nhao nhao ủa về phía Thiêm Hạ như bầy ong vỡ tổ.

Một cậu nhóc khuôn mặt xinh đẹp thế này, là tới phiêu các nàng, hay là chính mình bị chiếm tiện nghi đây? Dù cho có không trả tiền, chỉ cần có thể cùng nam tử này một đêm xuân, cũng đủ để hãnh diện cả một đời rồi!

Thiêm Hạ đang ăn vui vẻ, trông thấy một đám cô nương đi vào, vô cùng kinh ngạc, chưa kể lúc này mười mấy tiểu cô nương nhào tới bu lấy hấn, xung quanh ríu ra ríu rít căn bản không nghe ra ai nói cái gì, hương thơm so với lúc trước càng thêm nồng, hấn liền hắt hơi mấy cái, muốn đẩy mấy cô nương này ra, mới vươn tay lập tức đụng phải thứ gì đó mềm mềm, hình như là ngực cô nương người ta, mắc cỡ quá chẳng biết làm thế nào, buột lòng phải thả tay trở lại bên người, động cũng không dám động.

Đây là nơi nào a, Thiêm Hạ cuối cùng cũng có phản ứng, chẳng lẽ là thanh lâu? Những cô nương này đều là cái kia cái kia sao?

Thiên a! Tiểu Bảo! Cứu ta với!

Hấn thét lên: “Tiểu Bảo ——” thanh âm khẩn thiết, thậm chí cả kinh hoàng.

Tiểu Bảo bên người cũng có một hai cô nương không chen nổi đành ở lại bồi y, ban đầu y nhìn một đám cô nương loi nhoi giành giật Thiêm Hạ cũng cảm thấy buồn cười, nhưng càng nhìn càng cảm thấy tư vị không phải, không biết gỗ tàu kia bị chiếm bao tiện nghi rồi.

Lại nghe thấy Thiêm Hạ gọi, trong lòng càng nôn nóng, quát lớn: “Dừng tay! Đứng hết lên!” Y nghiêm mặt, khí thế bức nhân, trong giọng nói còn truyền vào một chút công lực, tú bà nghe thấy chấn động cả người, vội quát đám cô nương dưới quyền ngoan ngoãn đứng im.

Thiêm Hạ thực vất vả thoát khỏi đám mỹ nữ, nhưng trên mặt đã kịp in lại một đồng dấu hôn, quần áo bị lôi kéo nhăn nhúm nhúm nhúm.

Tiểu Bảo giận bốc lên tận đầu, cầm khăn tay vẫn mang theo người ném qua, trầm giọng nói: “Mau lau đi!”

“Nga!” Thiêm Hạ lần đầu gặp phải cảnh này, thực sự bị đám tiểu cô nương này dọa cho phát khiếp, thế nào mà so với tiểu muội ở nhà còn dữ hơn a, hấn cầm khăn tay lau mặt, trên mũi là vị đạo của Tiểu Bảo, cảm giác thực dễ chịu a, so với mấy hương thơm kia thoải mái hơn nhiều.

“Tiểu Bảo, chúng ta về đi!”

Tiểu Bảo nhìn hấn lau mặt, cơn giận dữ thoáng lắng lại, nghe được câu này, suy nghĩ trở nên rõ ràng.

Mình tới đây vốn là để hai người đều khai huân, sau này còn cùng nhau lấy vợ, sao có thể nửa chừng đã bỏ về, tiểu hai lúa rồi cũng đến lúc phải lấy vợ a!

Y không trả lời Thiêm Hạ, quay sang nói với tú bà: “Cô này, cô này, cô này nữa, lưu lại, những người khác ra ngoài!” Thuận tay chỉ mấy cô nương thanh tú nhỏ nhả một chút.

Mấy cô nương được ở lại đều lộ vẻ vui mừng, những người còn lại vẻ mặt không cam lòng, nhưng cũng đành rời đi.

Thiêm Hạ nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Bảo, sao vẫn còn lưu lại mấy yêu quái này a!

Tiểu Bảo quay đầu lại thản nhiên nói với hắn: “Người xem mấy người này vừa ý ai, hôm nay khai huân đi!”

Thiêm Hạ lập tức lắc đầu nguầy nguậy như cái trống bỏi: “Không thích, ai cũng không thích, không thành thân thì không được làm chuyện này!”

Mấy cô nương liền bật cười nũng nịu, hóa ra thiếu niên mỹ mạo tuyệt thế này chỉ là cậu nhóc cái gì cũng không hiểu, càng khiến người ta phải động tâm. Không ai bàn với ai, đều chậm rãi dựa sát vào người.

“Công tử, thiếp không cần thành thân cũng có thể cùng người!”

“Đúng vậy, công tử là người ở nơi nào?”

“Công tử, ở lại đây vài ngày đi!”

Thiêm Hạ sao có thể đỡ được mấy chuyện này, khuôn mặt đỏ bừng, không khỏi nhìn về phía Tiểu Bảo, nhưng lại phát hiện ra Tiểu Bảo đang trò chuyện với hai cô nương khác, nói nói cười cười vui vẻ.

Trong lòng chợt cảm thấy gì đó nhưng không nói được là cảm xúc gì, hắn chỉ biết lúng túng gọi: “Tiểu Bảo!”

Tiểu Bảo ngược lên nhìn hắn, trong đầu tranh đấu một phen, muốn kéo hắn lại gần, nhưng thế này thì sao, có nam tử nào lại không đi tìm nữ tử chứ, không phải hôm nay thì cũng là ngày khác. Mình muốn lấy vợ, mà hắn cũng phải lấy vợ.

Y quyết tâm rồi, bởi thế tiếp tục trêu đùa với các cô nương, dù là lần đầu tiên, nhưng cứ như trời sinh y ra để làm mấy việc thế này vậy, trêu đùa rất thoải mái, hai tiểu cô nương bị y chọc cho cười run rẩy. Thiêm Hạ nào có hiểu được suy nghĩ của Tiểu Bảo, thấy y không để ý đến mình thì ủy khuất vô cùng.

Tiểu Bảo chưa bao giờ đối xử với mình như vậy. Trước đây có nói chuyện với họ Khanh bọn họ cũng chưa từng đối xử với mình như thế này.

Hai cô nương bên người hắn thì đã sớm bị diện mạo xinh đẹp của Thiêm Hạ làm cho thần hồn điên đảo, vươn tay vuốt ve khuôn mặt hắn, tranh nhau ăn đậu hũ. Miệng cũng rất ngọt, những lời tán dương nịnh nọt không biết bao nhiêu mà kể.

Thiêm Hạ một chữ cũng không vào tai, chỉ theo bản năng tránh né tay các nàng.

Hắn không ngừng quay đầu nhìn Tiểu Bảo, hi vọng Tiểu Bảo cũng nhìn hắn, thế nhưng Tiểu Bảo vẫn cứ đùa giỡn với hai nữ tử kia, hai người đó còn ngồi lên đùi Tiểu Bảo...

Chú thích:

[1] mệnh môn: là huyết thứ tư của mạch Đốc, vị trí của nó là ở chỗ lõm dưới đầu mồm gai đốt sống thất lưng số 2 (có lẽ là tầm eo)

[2] hoa thù trên gối: nguyên gốc chỉ có thù hoa (tú hoa), đoán là xuất phát từ cụm từ tú hoa chấm đầu – gối thù hoa, chỉ người chỉ có vẻ ngoài mà không có tài năng. Ở đây muốn nói Thiêm Hạ giống như hoa thù trên gối chỉ đẹp mà không có tác dụng gì, Thiêm Hạ diện mạo xinh đẹp nhưng ngu ngốc.

[3] trà Mao Phong: một loại trà xanh, được trồng ở rất nhiều nơi, nhưng chính tông nguyên được trồng ở Hoàng Sơn (tỉnh An Huy), cũng là một trong thập đại danh trà của Trung Quốc. Nước trà màu xanh ngọc trong veo hơi có ánh vàng, lá trà màu xanh vàng láng dưới đáy nhìn rất sống động, vị ngọt, hương thơm như hoa lan, dư vị lắng đọng.

[4] phì hoàn yến sầu: nàng Dương Ngọc Hoàn (Dương quý phi) có ngoại hình hơi đậm, nàng Phi Yến thời Hán lại thon thả, nhưng cả hai đều rất đẹp; bởi thế cụm từ này ý chỉ đủ loại vẻ đẹp, muôn hình muôn trạng.

10. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 8

Mấy cô nương bên người Thiêm Hạ nhất trí với nhau đêm nay cùng bồi vị mỹ thiếu niên tuyệt thế này, hòa nhau lôi kéo hắn vào phòng trong.

Thiêm Hạ ngây ngô vốn không muốn đi, nhưng thấy Tiểu Bảo cùng hai cô nương tiến vào phòng trong, vậy hắn cũng đi vào.

Hắn lại thấp giọng gọi: “Tiểu Bảo”

Tiểu Bảo ngả ngón trên người hai cô nương, quay ra cười với hắn: “Đầu gối, mau mau hưởng dụng, hôm nay làm nam nhân luôn đi!” Nói xong liền nhào lên giường ở phòng trong với hai cô nương người ta.

Gian phòng trong này thiết kế khá đặc biệt, có hai chiếc giường, ở giữa có thể dựng một tấm bình phong.

Cô nương bồi Thiêm Hạ đang muốn kéo bình phong che chắn, Thiêm Hạ liền cản lại.

Tiểu nương trộm cười, thiếu niên này nhìn như xấu hổ, hóa ra lá gan lớn như vậy, thích người khác nhìn mới ghê chứ.

Thiêm Hạ chẳng thèm nói gì.

Hắn bĩu môi, oán hận nhìn chiếc giường trước mặt.

Tiểu Bảo cùng hai nữ nhân kia.

Nữ nhân sờ Tiểu Bảo!

Tiểu Bảo cũng sờ các nàng!

Hắn biết tiếp theo sẽ là chuyện gì, hắn đã từng thấy, đại hán mặt râu và Tôn quả phụ.

Tiểu Bảo cũng muốn làm chuyện đó với bọn họ.

Ngực hắn không ngừng phập phồng, mấy tiểu nương chèo kéo hắn hắn liền đẩy ra, hắn tức điên lên.

Chưa từng tức như vậy.

Chính hắn cũng không biết vì sao.

Không thành thân thì không được làm chuyện đó! Sao Tiểu Bảo có thể như thế?!

Nhưng hình như không chỉ có vậy.

Hắn không muốn, không muốn nhìn cảnh trước mặt. Tiểu Bảo là của hắn, là huynh đệ tốt nhất của hắn, Tiểu Bảo phải luôn ở bên hắn!

Y lại muốn cùng nữ nhân, muốn lấy vợ, y không thèm để ý mình!

Thiêm Hạ chỉ cảm thấy không thở nổi, tay chân đều phát run, các cô nương bị hắn đẩy ra lại nhao vào.

Phụ thân, mẫu thân, ca ca, muội muội đều không phải của hắn, hắn chỉ cần Tiểu Bảo.

Hắn thấy tay Tiểu Bảo duỗi tới bên dưới y phục của nữ nhân kia, đầu kêu ong ong, tim dường như muốn nổ tung, nhin không được thét to một tiếng, nhưng cũng không biết mình đã thét cái gì.

Hắn muốn cho Tiểu Bảo nghe thấy, lại sợ Tiểu Bảo nghe được vẫn không để ý mình, hắn đẩy những nữ tử bên người, vùng chạy mất.

Tiểu Bảo không muốn ở bên hắn!

Tiểu Bảo là đồ lừa tình!

Hắn chưa bao giờ tức giận như thế, từ khi có người bằng hữu Tiểu Bảo này hắn đều luôn vui vẻ, cảm thấy không thân thiết với ca ca cũng không sao, cảm thấy võ công không giỏi cũng không vấn đề, cảm thấy người

khác xem thường hắn cũng mặc kệ, bởi vì còn có Tiểu Bảo, Tiểu Bảo luôn đối với mình tốt nhất. Chỉ có mình y. Chưa từng có người như thế! Nhưng bây giờ, hắn cảm thấy bị phản bội!

Hết rồi!

Tiểu Bảo cũng không còn nữa!

Những nữ nhân kia thật ghê tởm, làm gì lại sờ Tiểu Bảo của hắn?!

Vì sao mình lại đáp ứng Tiểu Bảo ra ngoài đi ăn chứ, nếu không đi ăn, mọi chuyện vẫn tốt đẹp!

Cũng chẳng còn ai cùng đi cứu Đại Mao ca nữa!

Hắn bỏ chạy như con ruồi mất đầu, quên ráo trọi cái gì là khinh công, bước đi loạng choạng, càng nghĩ càng khó chịu, cũng chẳng biết tại sao trước mắt lại thấy mờ mờ lung lung.

Hắn lấy tay quệt, hóa ra là khóc rồi.

Thực mất mặt, nam nhân sao có thể khóc, phụ thân nói không thể khóc, hắn ra sức quệt nước mắt, ta còn lâu mới khóc.

Hắn chùi nước mắt rồi vẫn không thấy rõ con đường phía trước, đâm sầm vào tường, sau đó dừng lại rúc vào xó.

Kỳ thực, Tiểu Bảo ở trên giường đụng chạm lung tung mấy cô nương kia nhưng ánh mắt vẫn liếc nhìn Thiêm Hạ.

Bị mấy cô nương bao vây, nhìn không ra đầu gối này cũng có duyên với nữ nhân như vậy.

Mặc dù đơn thuần ngốc nghếch, nhưng bằng vào cái mặt này cũng có thể tìm được người vợ tử tế đi. Tiểu Bảo thầm nghĩ.

Mình chưa chắc đã tìm được, mà có khi còn chẳng tìm được.

Chạm vào bộ ngực căng tròn của cô nương, hắn chẳng thấy cảm giác gì, tim không đập nhanh hơn, cơ thể không nóng lên, một tí xúu phản ứng cũng không có. Hắn đã tìm lâu như vậy, căn bản chẳng có nữ tử nào giống được tiểu phụ thân.

Kỳ thực, đầu gối rất đẹp, cực kỳ đẹp, đẹp giống như Sở Lam vậy.

Ở cạnh hắn cũng rất vui vẻ, cái gì cũng sẵn lòng nói với y, mà gia hỏa kia ăn cái gì cũng khen ngon, nói không chừng nuôi bằng trâu cũng được! (Khẳng định là không được đâu =.,=)

Y muốn khai huân, nữ nhân ở bên y không có hứng, ngược lại nếu là đầu gối, chỉ cần hơi đụng chạm đã thấy miệng khô lưỡi đắng.

Y lại thấy mấy tiểu nương kia chạm vào Thiêm Hạ của y.

Nương a, sao còn chưa lên giường, mau dựng bình phong, để y nhìn làm gì?

Trong lòng y rất không thoải mái, y thậm chí còn không biết tay mình đang để lên cái gì, thầm nghĩ, có người cũng nhìn thấy thân thể gia hỏa kia. Làn da căng mịn, nhũ đầu phấn hồng, chân mảnh dài trắng như tuyết, thắt lưng dẻo dai...

Đau nhói, không cam lòng.

Chẳng lẽ là ghen?

Tiểu Bảo cảm thấy mình không giả bộ nổi nữa rồi.

Đúng lúc đó, y nghe thấy tiếng thét ——

Tiếng thét phấn uất, bất lực, ưu thương, tê dại.

Là tiếng Thiêm Hạ?!

Y nhìn Tề Thiêm Hạ đẩy các cô nương vùng chạy ra ngoài, liền ngồi bật dậy, tim đập dồn dập.

Có đuổi theo không?

Có đuổi theo không?

Y biết một khi đã đuổi theo, sẽ không thể quay đầu được nữa.

Thế nhưng, còn chưa kịp nghĩ ra cái gì, y đã đuổi theo rồi.

Y không dám chạy quá nhanh, theo sau đầu gối kia, thấy hấn giương tay áo, lảo đảo dựa vào tường ngồi thu lu, tâm như hóa thành nước.

Y nhẹ nhàng lại gần, cúi người, ngắm nhìn khuôn mặt đắm nước mắt ấy. Sau đó, ôm hấn thật chặt, thật chặt.

Thiêm Hạ đương thút thít mở mắt ra, mím môi không nói.

Hấn quyết định lần này nhất định phải giận thật lâu, Tiểu Bảo thực sự rất xấu.

Bất quá, y đuổi theo nga, còn đương khóc nhưng khóe miệng đã nhịn không được nhếch lên.

“Ngốc, người đang khóc hay cười đấy hả?” Yêu chiều thở nhẹ ra.

Thiêm Hạ lằm bằm không nói gì, mặc dù khóc rất mất mặt nhưng để Tiểu Bảo nhìn thấy cũng không sao.

“Ta ——” miệng vừa hé định nói chuyện, đã bị lấp kín.

Tiểu Bảo hôn lên bờ môi y đã muốn từ lâu.

Da diết hôn.

Thiêm Hạ trợn to mắt, muốn động nhưng không động nổi.

Tiểu Bảo đang... hôn hấn?

Không phải là hôn nữ nhân sao?

Nhưng, ta là nam nhân a!

Bất quá, hấn không nghĩ nổi nữa!

Vị đạo của Tiểu Bảo thật dễ chịu!

Thiêm Hạ cảm thấy cả người mềm nhũn, không chút khí lực, thất lưng bị ôm cứng, lưng tựa vào tường, hôn thật lâu thật lâu, hấn cảm thấy nóng, đầu choáng váng, mặt đỏ bừng.

Cuối cùng môi Tiểu Bảo cũng rời khỏi môi hấn. Hấn lập tức cúi gằm mặt.

Hai người không nói chuyện, chỉ có hơi thở ấm nóng hai bên quần quanh.

Tim Tiểu Bảo đập rất nhanh, Thiêm Hạ mỗi ngày đều ăn rất nhiều nhưng ôm vào mới hay hấn gây đến vậy, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Chính là hấn!

Dù là nam nhân, dù là nam nhân hình dạng giống đại phụ thân, nhưng là người y thích!

“Thích không?” Y ghé sát bên tai Thiêm Hạ khẽ hỏi.

Khuôn mặt Thiêm Hạ đỏ bừng, muốn né cũng không được, cuối cùng xoay người úp luôn mặt vô tường, chỉ nhìn thấy hai vành tai hồng hồng.

Tiểu Bảo cười.

Xoay người hấn lại, còn chưa kịp nói, Thiêm Hạ lén lút nhìn y, nhắm tịt mắt, tru miệng, hôn chụt y một cái.

Bên dưới Tiểu Bảo nóng lên, cứng hơn, thẳng hướng với bên dưới của Thiêm Hạ.

Hoàn hảo, Thiêm Hạ bị chính động tác của mình làm cho sợ đang bận rứt người, dường như không phát hiện ra.

Tề Thiêm Hạ to gan như vậy sao? Tiểu Bảo cũng sợ, nhin không được sờ sờ môi mình.

Thiêm Hạ cũng không biết mình bị làm sao nữa, nhưng dù sao cũng rất thoải mái, nơi nào đó cũng nóng nóng, hân hân cười nói: “Tiểu Bảo, người, người không được hôn người khác...” Thanh âm cực nhỏ, cực nhẹ.

Tiểu Bảo gật đầu, gật liên tục.

Rất vui sướng. Thực sự rất vui sướng.

Hai người chỉ ôm thôi, nơi nào đó của Tiểu Bảo mặc dù có phản ứng nhưng không muốn dọa Thiêm Hạ, hơi buông lỏng, hai tay vẫn vòng ôm lấy hân. Trong lòng sáng tỏ, không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, trái tim được lấp đầy cảm giác mỹ mãn nói không nên lời.

Thiêm Hạ chỉ thấp hơn Tiểu Bảo một chút, nhưng lúc này lại giống như một người vợ nhỏ nép trong ngực trượng phu, thẹn thùng, nhưng cũng rất cao hứng, trong đầu hân lặp đi lặp lại chỉ có một câu nói, Tiểu Bảo, Tiểu Bảo là của hân.

Thời gian lặng lẽ mà trôi miên, thanh âm kiều mị của tú bà đại sát phong cảnh vang lại từ đằng xa: “Hai vị công tử, không hài lòng với cô nương của chúng ta sao ——”

Thiêm Hạ nghe thấy tiếng người, cơ thể hơi rụt lại, mặt càng đỏ hơn, hân không hiểu lắm lẽ đời nhưng vô thức cảm thấy thực xấu hổ.

Tiểu Bảo chỉ hơi quay đầu lại, tay không thu về, vẫn đặt bên eo Thiêm Hạ.

Tú bà đầu óc xử lý rất nhanh, nhìn tư thế này của hai người, đôi mắt xinh đẹp nheo lại, tay che bên môi cười ngọt ngào: “Nhìn không ra hai vị thiếu gia còn có sở thích này, kỳ thực nếu hai vị không vừa mắt các cô nương, ở chỗ chúng ta tiểu quan thanh tú còn nhiều hơn nữa kia!” Người vừa nói vừa thướt tha bước lại gần.

Tiểu Bảo nhíu mày, vừa định cự tuyệt đã thấy mấy cô nương bồi bọn họ ban nãy đang bị hai đại hán vận hắc y lừa đi, bước chân loạng choạng. Trên mặt hai tiểu cô nương đằng trước còn có dấu tay xanh tím, hiển nhiên là vừa bị đánh, hai cô nương vừa nhìn thấy y trong mắt lộ vẻ bi thương ai oán.

Không đợi y lên tiếng, Thiêm Hạ ở bên cạnh đã sớm đứng lên hỏi: “Các người làm gì vậy?”

Tú bà cười nói: “Các nàng ấy đắc tội khách nhân, đương nhiên phải chịu phạt”

“Các nàng ấy không đắc tội chúng ta, mau thả các nàng!” Thiêm Hạ ghét nhất là thấy có người bị ức hiếp.

Tiểu Bảo rất ngạc nhiên, quy củ kỹ viện này thật quá nghiêm khắc, chẳng lẽ là khổ nhục kế? Liền không động thanh sắc, chỉ nhìn xem đối phương phản ứng thế nào.

Tú bà nghe những lời đó thì cười vang: “Hai vị thiếu gia thương hương tiếc ngọc a! Chỉ có điều không có luật lệ sao có quy củ, Ý Hương Uyển chúng ta có thể vang danh khắp Giang Bắc, đâu có dễ lừa gạt như vậy!”

Thiêm Hạ cũng không quá hiểu nàng bô lô ba la cái gì, đi về phía trước một bước: “Ức hiếp nữ tử yếu đuối là không đúng!”

Tiểu Bảo không muốn chuyện bé xé ra to liền đưa cho tú bà một tờ ngân phiếu để bà ta bỏ qua cho mấy cô nương đáng thương này.

Nhận ngân lượng rồi tú bà một bên đưa mắt ra hiệu cho mấy đại hán một bên nói: “Mấy tiểu nương này hầu hạ không chu đáo, nề mặt hai vị công tử lần này ta bỏ qua, bất quá hai vị nhất định phải cho ta cơ hội chuộc lỗi ——” nói rồi lại mời hai người vào trong sân.

Tiểu Bảo tâm trạng khó chịu, bà già này vẫn còn muốn đe dọa: “Sao, nếu chúng ta không ở lại, người sẽ vẫn trừng phạt các nàng?”

Tú bà cười khúc khích không nói gì.

“Các người sao không chịu nói đạo lý?” Thiêm Hạ phần nộ.

Tiểu Bảo cũng thực sự nổi giận nhưng muốn xem đến tột cùng có trò gì, nhếch miệng kéo Thiêm Hạ trở lại căn phòng mới rồi.

Chỉ một lát sau tạp dịch lại bưng đồ ăn và rượu vào, cực kỳ ân cần.

Sau đó trong phòng chỉ còn lại Tiểu Bảo và Thiêm Hạ.

Hai người vừa mới lần đầu hôn nhau, lớp giấy mỏng ngăn cách hai bên đã bị chọc thủng, đang khảnh khảnh ta ta lại bị tú bà cắt ngang, lúc này không còn người ngoài nữa, bốn mắt nhìn nhau đã đủ hưng phấn vui sướng, lại có chút xấu hổ ngượng ngùng.

Tiểu Bảo giả bộ trấn định, khe ho mấy tiếng, tưởng như không để mắt đến Thiêm Hạ nhưng thực ra là đang tỉ mỉ nhìn ngắm con nhà người ta từ trên xuống dưới, gương mặt Thiêm Hạ dần đỏ ửng, lúng túng nói: “Có, có cái gì hay mà nhìn”

Tiểu Bảo đã sớm vút một tí tức giận kia lên tận chín tầng mây, vươn tay nắm lấy tay Thiêm Hạ.

Kỳ thực đã nắm tay rất nhiều lần, nhưng lần này với ngày xưa hoàn toàn bất đồng.

“Người rất đẹp, Tiểu Hạ”

Cả cách gọi này dường như với ngày xưa cũng bất đồng.

Tay Thiêm Hạ bị y nắm chặt, lòng bàn tay chậm chậm ướm mồ hôi, tim cũng đập thành thịch thịch thịch rất mau.

“Người, người từng nói thế rồi”. Thanh âm khe khẽ, nhưng có chút gì đó hoan hỉ.

Tiểu Bảo nhìn khuôn mặt ửng đỏ của hắn, đôi mắt như làn xuân thủy lặng lẽ nhìn sang hướng khác không dám nhìn mình, trong lòng đột nhiên thông suốt ——

Trước kia nghĩ không ra, rõ ràng ngay bên cạnh, sao đến giờ mới nắm lấy?

Mà gia hỏa này, cái gì cũng mơ hồ, lại chủ động hôn mình?

Nghĩ vậy, Tiểu Bảo bắt giác lại sờ lên môi mình, bắt giác nhếch miệng cười, lúm đồng tiền bên má phải hắn rất sâu, người ngoài nhìn thấy chắc chắn sẽ rất kinh ngạc, y có thể cười ngu đến vậy?

Nhưng mà, gia hỏa này rất không hiểu sự đời, mặc dù hắn hôn mình, nhưng ai biết trong đầu y là thứ suy nghĩ gì?

Y vừa định mở miệng hỏi, tú bà đáng ghét kia đã bất ngờ dẫn một đám người vào, rất tinh quái không nói nhiều, đưa người tới rồi lập tức xoay người đi.

Tiểu Bảo tức tới nghiêng răng ken két, thật muốn dẫn Thiêm Hạ đồng thẳng, nhưng nghĩ đến sau khi rời khỏi, những kỹ quan này sẽ phải chịu trừng phạt nghiêm khắc lại có chút không đành lòng.

Bởi vì tiểu phụ thân Sở Liễu, lục thúc thúc Thân lão yêu đều từng lưu lạc phong trần, đối với kỹ quan trong lòng y vẫn luôn có ít nhiều thương cảm.

Đám người mới tới kia cũng rất biết điều, chỉ quỳ xuống hành lễ: “Ra mắt hai vị công tử”

Nghe thanh âm có chút quái dị kia, Tiểu Bảo nhìn kỹ, quả nhiên là tiểu quan, chẳng qua là mặc trang phục nữ tử.

“Các người đứng lên đi!”

“Vâng!”

Một đám tiểu quan lả lướt đứng lên, dáng người so với nữ tử cũng rất yếu điệu, dung mạo cũng thanh tú mỹ lệ, xem ra Ý Hương Uyển này không giống kỹ viện bình thường.

Lúc này, Thiêm Hạ xịch lại gần giọng nói rất nhỏ không chắc chắn: “Tiểu Bảo, bọn họ rất kì quái, hình như đều là nam nhân!”

Mới nhìn đã biết, Tiểu Bảo thoáng cười, tâm nói, coi như có tiền bộ.

“Này, các người làm gì thế, đừng tay đừng tay!” Thiêm Hạ vội hét lên.

Tiểu Bảo nhìn sang, hóa ra tiểu quan bắt đầu tháo dây lưng.

Có lẽ đã trải qua huấn luyện, thoát y cực nhanh, không đợi Thiêm Hạ nói xong, đám nam hài đã cởi sạch sẽ, lộ ra cơ thể trắng nõn mỏng mảnh, làn da trơn mịn, ngay cả nhũ đầu cũng lớn hơn nam tử bình thường một chút, phần nộn như có thể bóp ra nước được.

Tiểu Bảo mặc dù rành rõi hơn Thiêm Hạ nhưng cũng hiếm khi thấy cảnh này, y ngơ luôn, chỉ nghe một đám nam hài thanh âm mềm nhũn đồng thanh: “Xin chờ tuyền”

Thiêm Hạ lập tức bị dọa chết khiếp, thiên a, mấy người này là nam hay nữ a, sao cổ quái như vậy?

Hắn không phải trời sinh thích nam nhân, mặc dù lúc này mới hôn Tiểu Bảo, nhưng đó là Tiểu Bảo, cũng bởi Tiểu Bảo hôn hắn trước, lúc đó hắn không hề nghĩ Tiểu Bảo là nam nhân hay nữ nhân. Nhưng lúc này nhìn những tiểu quan đáng điệu mị hoặc, đầu hắn liền trắng bốt.

Bất quá màn kinh dị còn ở phía sau, những nam hài kia nói xong liền xoay người nằm úp sấp xuống mặt đất, cong mông về phía Tiểu Bảo và Thiêm Hạ.

Một đám mông trắng, ở giữa là khe hở nhỏ hơi co rút lại.

Tiểu Bảo vô thức lập tức che mắt Thiêm Hạ lại, Thiêm Hạ không hiểu: “Bọn họ làm gì vậy?”

Tiểu Bảo không nói, y hiểu, trong lòng có chút bức bối khó tả, ra lệnh: “Đứng lên, mặc đồ, hảo hảo nói chuyện!”

Các tiểu quan chẳng những không đứng lên còn bắt đầu run rẩy, một thiếu niên lớn gan nhất cũng có vẻ lớn tuổi nhất khẽ giọng nói: “Hai vị công tử chọn người vừa ý lưu lại, bằng không chúng ta...”

Không đợi hắn nói xong, nam hài gầy yếu nhất bên phải khẽ nói: “Diễm Tam, tự mình nói chuyện với khách nhân, vả miệng hai mươi cái”

Thiếu niên lớn tuổi nhất nghe thấy vậy thân thể cứng đờ, thực sự tự tát vào mặt mình, còn đếm “Một, hai, ba...”

Thiêm Hạ đẩy tay Tiểu Bảo ra, tiến lên ngăn cản thiếu niên kia, la to: “Sao ngươi ngốc thế!” Mà khi hắn nhìn rõ diện mạo thiếu niên trước mặt, vẻ mặt nhất thời thất sắc, lập tức nhìn xem vùng lông mày, lại nhắc cánh tay phải thiếu niên.

“Tiểu Bảo, hắn, hắn ——”

Tiểu Bảo thấy vẻ mặt kích động của Thiêm Hạ, trong đầu hiện lên một ý niệm, ngay lập tức nói: “Chúng ta chọn Diễm Tam này, những người khác đều lui đi!”

Các tiểu quan khác không nghi ngờ gì, lục tục rời đi, Thiêm Hạ kéo thiếu niên trên mặt đất dậy: “Đại Mao ca, Đại Mao ca, ta là Nhị Quan a, Đại Mao ca!”

Tiểu Bảo khẽ nhủ mày, sự tình có nhiều điểm kỳ quái, trước tiên vận công dò xét bên ngoài gian phòng quả thực không có người mới lại gần nhìn thiếu niên kia.

Khuôn mặt thiếu niên hơi sưng lên, hiển nhiên là mới nãy dùng lực thực sự để tự tát, hắn nhìn Thiêm Hạ đờ đẫn, trong mắt không có lấy một tia sáng vui mừng, sau đó lập tức buông rũ mi mắt.

“Công tử nhận sai người rồi, ta là Diễm Tam, đêm nay hầu hạ nhị vị”

“Đại Mao ca! Mi tâm của ngươi không có nốt ruồi son, nhưng ta vẫn nhớ, cánh tay phải của ngươi có vết bớt màu xanh đen, ta đã thấy nó, chẳng lẽ ngươi không nhớ ta, ta là Tề Thiêm Hạ, nương ngươi là nhũ mẫu của ta, bà, bà tìm ngươi rất khổ cực!”

Tiểu Bảo nhìn thiếu niên khi nghe tin Cố đại nương thần tình có chút chấn động nhưng vẫn ngậm miệng như hến, y nói: “Ngươi an tâm, quanh đây không có người, chúng ta nhận ủy thác của nương ngươi tới cứu ngươi”

Bờ môi thiếu niên khẽ run run, mãi sau mới nói: “Bà khỏe chứ?”

Tiểu Bảo trầm nghĩ, tiểu quan này đích thực là Đại Mao nhi tử mất tích của Cố đại nương, nhìn tình hình này xem ra hẳn là hẳn không tình nguyện đến đây.

Thiêm Hạ ôm lấy bả vai thiếu niên: “Đại Mao ca, ta chỉ biết là người chắc chắn sẽ không bỏ trốn, quả nhiên người bị người xấu hại. Người an tâm, nhũ mẫu vẫn khỏe, chỉ là rất nhớ thương người, người trở về chắc hẳn bà sẽ rất vui!”

Tiểu Bảo nhanh chóng kéo Thiêm Hạ rời khỏi Đại Mao, mặc dù biết hẳn không có ý tứ kia nhưng cũng không cho phép hẳn chạm bậy bạ vào người khác!

Tuy nhiên trong lòng y hiện tại rất kinh ngạc, đầu gối nhà y nhìn thì ngơ ngơ, nhìn nhận người khác toàn bộ đều theo cảm tính, nhưng thực sự cảm đầu trúng đó —— hẳn có cảm tình thì đó đều là người tốt, hẳn không thích, đích thị là thứ chẳng tốt đẹp gì!

Thí dụ như Sở Tiểu Bảo y là người tốt, Đại Mao có phải hiểu tử không, Khanh Cửu kia chẳng phải thứ tốt đẹp gì, ha ha, Tiểu Bảo không kìm được thâm cười tự đắc.

Đại Mao cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Trở về... Ta còn có thể trở về?”

Tiểu Bảo đưa quần áo cho Đại Mao, lại rót nước ấm cho hẳn uống, sau đó cẩn thận hỏi hẳn ngọn nguồn câu chuyện.

Đại Mao bưng tách trà nóng, bắt an ngắn người ra, không nói câu nào, Thiêm Hạ gấp muốn vò đầu bứt tai: “Đại Mao ca, người không cần nói gì, giờ chúng ta cùng đi, Tiểu Bảo, chúng ta cứu hẳn đi thôi!” Nói xong liền kéo Đại Mao đi.

Đại Mao đột ngột nhảy dựng lên, thần sắc kinh hoàng: “Các người đi đi, cứ làm như chưa từng thấy ta, đừng nói cho nương ta hay, cứ bảo Đại Mao đã chết rồi!”

Mặc dù hẳn không quá xinh đẹp, nhưng khuôn mặt thanh tú, trang điểm cẩn thận lên cũng có một phen vị đạo, Tiểu Bảo để ý tư thế cử chỉ của hẳn, chẳng còn chút nào khí độ nam nhi, hiển nhiên là đã ở đây lâu lắm. Thế nhưng hẳn đang yên lành làm một người giúp việc ở được điểm, ai lại to gan lớn mật ở phủ An Khánh này ngay dưới mũi phái Lục Hợp bắt cóc lương dân bách tính ép làm tiểu quan.

Chắc chắn không chỉ riêng Đại Mao, nói không chừng đám người vừa nãy đều bị lừa gạt từ những gia đình tử tế tới!

“Người an tâm, cho dù là ai làm hại người, chúng ta đều cứu người, người cũng đừng quên, phụ thân của Tiểu Hạ là đại hiệp Tề Gia Nghĩa!”

Đại Mao lệ rơi đầy mặt, nghẹn ngào nói: “Ta, ta như vậy cho dù có thoát được ra ngoài cũng còn mặt mũi nào mà sống...”

Thiêm Hạ thắc mắc: “Vì sao? Chẳng phải người vẫn khỏe mạnh sao, chỉ là hơi gầy một chút, sau khi ra ngoài người muốn ăn gì thì ăn, cơ thể tự nhiên sẽ khôi phục trở lại! Người đừng nói mấy lời nhụt chí ấy, ta, cho dù ta vô dụng, thì còn có Tiểu Bảo, còn có phụ thân ta, còn có đại ca, người sợ cái gì a!”

Tiểu Bảo nghe thấy hẳn xếp mình trước cha hẳn thì càng đắc ý, mà nhìn tình cảnh bất lực của Đại Mao thì trong lòng lại lâm râm khó chịu.

Trước đây mặc dù biết tiểu phụ thân và lục thúc thúc ngày trẻ từng rơi vào cảnh ngộ này nhưng cũng không tận mắt chứng kiến, lại thấy bọn họ bây giờ đều sống đều rất tốt, rất hạnh phúc nên chưa từng nghĩ nhiều.

Nhưng mới rồi nhìn thấy những thiếu nam thiếu nữ bị khinh thường như vậy, y có chút hối hận vì đã vào kỹ viện phiêu tiểu nương.

Y nâng Đại Mao đang run lẩy bẩy dậy, nắm bả vai hẳn, trầm giọng nói: “Người xem lại chính mình đi, có còn là nam nhân không! Bị người vũ nhục nhưng đâu có thiếu một cọng lông, trong nhà người còn có lão mẫu, người cũng chưa vì gia đình lưu lại hương hỏa, người ra ngoài không sống được, chẳng lẽ ở đây thì sống khoái hoạt?”

“Ta, người thì biết cái gì, ở đây muốn chết cũng không được chết, ta, ta, đúng là không phải nam nhân đấy!” Đại Mao òa khóc, vừa mới gào hai tiếng đã kinh hãi nhận ra điều gì đó liền im bật.

“Người khóc lớn ghê ha! Nếu người còn làm ra dáng điệu này nữa, nhất định ta sẽ ra ngoài nói cho thân nương người hay, người rút cuộc ở đây làm cái chuyện gì!”

“Tiểu Bảo, chúng ta cứu hần ra ngoài là được rồi, người đừng bức hần, hần, hần bị người ta đánh mắng, chúng ta...”

Đột nhiên Tiểu Bảo nhíu mày, che miệng Đại Mao, cũng ra hiệu cho Thiêm Hạ chớ lên tiếng.

Quả nhiên, bên ngoài căn phòng vang lên tiếng bước chân rất nhẹ, Đại Mao bị bịt miệng sợ xanh mặt, toàn thân run bần bật.

Tiểu Bảo ngay lập tức hiểu ra, giả bộ nói: “Người hầu hạ đàn ông cũng không tệ, tiếp, hảo hảo phục vụ”. Nói xong đặt đầu Đại Mao ở hạ phúc, đưa lưng về phía cửa.

Một lát sau, kẻ nghe lén ngoài cửa sổ nhẹ nhàng bỏ đi.

Lúc này Đại Mao mới dần thở chậm lại.

Thiêm Hạ xem động tác của Tiểu Bảo, nghi hoặc phần ít phần nhiều là cảm giác khó chịu, dẫu môi kéo góc áo Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo phì cười, vội kéo hai lúa này qua, nháy mắt với hần.

Chẳng hiểu gì mà vẫn cứ ghen.

Dần dần Đại Mao cũng bình tĩnh trở lại, vẻ mặt kiên định hơn, kể lại toàn bộ câu chuyện.

Kỳ thực hần nói cũng không rõ ràng lắm, chỉ là một năm trước, hần sắp học thành xuất sư, buổi tối ở sân sau được điểm sao thuốc, chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng, tỉnh lại đã ở chỗ này rồi.

Cùng bị bắt tới đây nam đồng có mà thiếu nữ cũng có, hần xem như lớn tuổi nhất nhưng dung mạo cũng không quá trưởng thành, hần được sắp xếp tiếp đãi khách nhân ở viện này, nếu không hảo hảo hầu hạ sau khi trở về sẽ bị chỉnh cho sống không bằng chết.

Ban đầu hần cũng muốn chạy trốn nhưng nhìn thấy kết cục của người đào tẩu bị bắt lại hần chẳng còn dám, huống chi bị làm nhục thế này có ra ngoài cũng chẳng còn mặt mũi sống tiếp.

Đại Mao nói chuyện rất rối rắm nhưng Tiểu Bảo cũng đủ hiểu, xem ra Đại Mao ở bên ngoài hầu hạ khách nhân vẫn tính là may mắn, còn có những người chẳng biết đã bị đưa đi làm gì, sợ rằng Ý Hương Uyển này tội ác tày trời, không biết đã hãm hại bao nhiêu nam nữ con nhà lành.

Thiêm Hạ thì triệt để mê mang, trong đầu suy nghĩ, nếu Đại Mao chỉ hầu hạ khách nhân thì sao phải cỡi y phục? Còn ăn mặc như nữ tử nữa chứ?

Kỹ viện này rõ ràng có nữ tử a, Đại Mao cũng không phải xinh đẹp lắm, tại sao hần phải phần nữ trang?

Còn có một đám người cong móng, thật kỳ quái!

Thế là thế nào!

Tiểu Bảo tâm tư linh mãnh suy xét nhanh nhạy, ngày hôm nay giang hồ cũng coi như là yên ổn, ở phủ An Khánh bắt người còn ngang nhiên ném vào kỹ viện bắt hầu hạ khách nhân, đây tuyệt đối chẳng phải chuyện người bình thường có thể làm được.

Vả lại phủ An Khánh là nơi đặt tổng đàn của phái Lục Hợp, chẳng nhẽ bang chủ Sa Linh Tây gì gì đó lại hoàn toàn không biết?

Nếu như thực sự có dính dáng đến bạch đạo, sự tình càng thêm phức tạp, thân phận mình nhạy cảm, nhất định phải xử lý cẩn thận.

11. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 9

Thiên Hạ biết Tiểu Bảo luôn có nhiều chủ kiến, liền nhìn y hỏi: “Chúng ta ——”

Tiểu Bảo cầm tay hắn, nhưng mắt lại nhìn về phía Đại Mao: “Đại Mao huynh đệ, chúng ta nhất định sẽ cứu người ra ngoài, thế nhưng ngay bây giờ cứu người sẽ đánh rần động cỏ, hậu hoạn vô cùng”. Thiên Hạ dung mạo tuyệt thế, một khi Đại Mao mất tích người có tâm rất nhanh chóng sẽ liên hệ được là do bọn họ làm, bởi vậy cứu người nhất định phải chờ qua tối nay sau khi bàn tính cẩn thận.

“Có hậu hoạn gì a? Bọn họ làm nhục người ta, chẳng nhẽ là bọn họ có lý? Ta muốn cứu Đại Mao ca ra ngoài!”

Tiểu Bảo sát lại bên tai Thiên Hạ nói: “Việc nhỏ không nhẫn ắt loạn đại mưu, người không phải muốn hành hiệp trượng nghĩa sao, nơi này có rất nhiều người gặp phải cảnh ngộ giống như Đại Mao, người có muốn cứu họ không?”

Thiên Hạ mở to mắt, vội gật lấy gật để, đương nhiên muốn cứu.

“Vậy nghe lời, trước tiên chúng ta rời khỏi đây đã”. Tiểu Bảo nhìn dáng vẻ gật đầu siêu dễ thương của đầu gối, nhìn không được hôn lên má hắn.

Âm thanh vang lên, “chụt” một tiếng ——

Thiên Hạ lập tức mặt đỏ tai hồng, lén liếc nhìn Đại Mao, may mà hắn không thấy nga, bắt quá trong lòng vui sướng, lại có chút khấn trương xấu hổ, dù sao Tiểu Bảo rất xấu, luôn không để hắn chuẩn bị đã hôn hắn.

Kỳ thực cũng mới hôn có hai lần thôi, không nên kêu cái gì mà “luôn” nha!

Đại Mao lưu lạc chốn phong nguyệt bao lâu còn có thể không nhìn ra tình cảm ái muội giữa hai người thiếu niên trước mặt sao, lúc này tâm tình hắn cũng không phẳng lặng lắm, tự nhiên là suy nghĩ miên man, thầm nghĩ, Nhị Quan mặc dù lớn lên xinh đẹp nhưng thật thà lại hơi ngốc, thiếu niên kia ánh mắt tinh ranh, đừng bắt nạt hắn chứ!

Bắt quá thân mình còn khó bảo toàn, bản lĩnh đâu đi quản nhiều vậy!

Tiểu Bảo miễn cưỡng thu hồi tâm tình, nói với Đại Mao: “Người an tâm đừng nóng vội, nghìn vạn lần đừng lộ ra dị dạng gì, mấy ngày nữa chúng ta chắc chắn sẽ trở lại”

Đại Mao vẫn còn chút nghi ngờ, chỉ bằng bọn họ có thể cứu mình sao? Nhưng lúc này cũng chỉ có thể gật đầu.

Tiếp theo Tiểu Bảo lại hỏi hắn chi tiết bên trong Ý Hương Uyển, chờ Đại Mao kể hết tất cả những gì hắn biết thì trời cũng đã sáng, lúc này y và Thiên Hạ mới rời đi. Trước khi đi lại cho tú bà một khoản tiền lớn, nói rất thỏa mãn, như vậy bà ta sẽ không làm khó Đại Mao.

Hai người trở lại Sa phủ, bước vào viện lạc nơi ở của mình vừa vặn bắt gặp Tề Thiên Xuân đang muốn xuất môn, Thiên Hạ vội gọi to: “Đại ca!”

Tề Thiên Xuân khuôn mặt tối sầm, tức giận nói: “Người đi đâu? Sao cả đêm không về?” Hỏi Thiên Hạ nhưng con mắt trừng chòng chọc về phía Tiểu Bảo.

“Ta, ta... Đại ca, tối qua ta ——” Thiên Hạ đang định kể lại chuyện Đại Mao, Tiểu Bảo đã tranh nói trước.

“Tề huynh, tối qua Thiên Hạ huynh đệ thấy người không vui thì rất phiền muộn, không ngủ được bèn ra ngoài luyện công cả đêm, ta mới rời thật vất vả mới lui được hắn về!”

Thiên Hạ nghĩ thầm, Tiểu Bảo lại gạt người, nhưng Tiểu Bảo gạt người luôn có đạo lý, bởi vậy cũng không phản bác.

Tề Thiên Xuân biết đệ đệ mình sẽ không nói dối, lại thấy hắn mặt đỏ hồng, quàng mắt thâm đen, rõ ràng là cả đêm không ngủ cho nên cũng đã tin tới tám chín phần nhưng miệng nói thì vẫn xì khói.

“Vô công người giỏi như vậy rồi còn phải luyện cái gì nữa!”

“Đại ca, võ công của ta chắc chắn không bằng ngươi, ta, ta... Ngươi đừng giận a, ta...” Thiêm Hạ gấp đến độ nói cũng không xong, lại càng không biết phải giải thích thế nào.

“Ngươi là người của Tề gia, võ công ngươi giỏi không làm mất mặt nhà chúng ta, ta đường đường là nam tử hán lại hẹp hòi như vậy sao, ta mà ghen tị? Hừ!” Tề Thiêm Xuân thở phì phì phát tay áo bỏ đi.

Thiêm Hạ đứng ngây ra nhìn huynh trưởng, trầm nghĩ, đại ca nói ta không làm mất mặt Tề gia nga.

Hắn vội xoay người lại nói với Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, đại ca mới rồi nói ta không làm mất mặt nhà chúng ta!”

Tiểu Bảo vừa yêu thương vừa buồn cười, bất quá Tề Thiêm Xuân kia cũng không đáng ghét như y tưởng, đối với đứa em trai ngốc này không hề có suy nghĩ xấu.

Y vươn tay nhéo má Thiêm Hạ, nói nhỏ: “Ngươi vốn rất tốt mà”. Trong lời nói kể không hết lẽ ôn nhu dịu dàng.

Thiêm Hạ cảm thấy trong lòng như có hoa nở, ngày hôm nay chuyện tốt sao nhiều như vậy!

Đại ca nói ta tốt, Tiểu Bảo cũng nói ta tốt.

Hắn ôm chầm Tiểu Bảo, đầu loạn cọ bên tai y, chưa bao giờ được khen như vậy!

“Tiểu Bảo, ngươi cũng tốt lắm lắm”. Nói rồi đột nhiên bên má Tiểu Bảo vang lên một tiếng “chụt”

Hắc hắc, ta cũng đánh lên!

Hắn không hề biết loại hành vi này thổi lửa đến thế nào?!

Vào phòng Thiêm Hạ vẫn còn lơ ngơ đã bị Tiểu Bảo đặt lên giường, hai tay bị đè sát hai bên đầu. Tiểu Bảo liên tiếp hôn hắn, vào môi, hai má, cổ, còn có... tay cũng duỗi vào bên trong y phục.

Kỳ thực hai người đã từng bơi với nhau, ngủ chung một giường cũng không chỉ một hai lần, sớm thấy nhau loa thể, nhưng Thiêm Hạ mơ hồ cảm thấy lần này so với những lần trước đây hoàn toàn bất đồng.

Âm thanh hít thở của Tiểu Bảo vẫn vút bên tai hắn, luồng khí thổi ra từ miệng rất nóng, ngay cả tay chạm bên eo hắn cũng nóng rực, tim hắn không khỏi đập cuống cuống, vô thức cầm lấy tay Tiểu Bảo, mơ mơ hồ hồ gọi một tiếng “Tiểu Bảo ——”

“Ừ?”

Hơi thở Tiểu Bảo đã không còn bình thản, dưới thân cũng đã vừa nóng vừa cứng, nhưng lo lắng làm Thiêm Hạ sợ hãi nên hơi nhích sang bên không để cho đối phương biết. Nhưng đầu gối kia làn da mềm mịn, vị đạo dễ chịu, hắn không nhận được nữa rồi.

“Tiểu Bảo!” Thiêm Hạ hơi chút hoảng hốt, phía dưới hắn lại bắt đầu giống như lần tập bơi kia, nóng quá, sao lại có thể như vậy a!

“Ừ, ta ở đây, đừng sợ”. Thanh âm Tiểu Bảo có phần run run, khớp hàm cắn chặt.

Hiện tại rất muốn hắn. Hiện tại khiến hắn trở thành người của mình. Máu Tiểu Bảo cũng bắt đầu sôi lên.

Thiêm Hạ dưới thân hắn mê người như vậy, khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt tựa như làn xuân thủy bị lớp sương mờ che phủ, bờ môi mỏng mảnh phớt hồng xinh đẹp.

Tiểu Bảo hít vào một hơi, trĩu nặng mà lại dẫn theo chút gì đó nôn nóng, khẽ hỏi: “Tiểu Hạ, nguyện ý không?”

Thiêm Hạ ngây ngô nhìn về phía Tiểu Bảo, Tiểu Bảo bao phủ trên người hắn cùng với Tiểu Bảo trước đây quá khác biệt, ánh sáng từ mắt hắn soi tỏ một khuôn mặt như bị thiêu đốt, vầng trán lấm tấm mồ hôi, Tiểu Bảo của hắn trước nay thấy biến chẳng sòn, lúc này tựa hồ lại rất chặt vật.

Ta nguyện ý không?

Nguyện ý cái gì?

Nhưng trước giờ hắn chưa bao giờ thắc mắc, Tiểu Bảo hỏi, thì là nguyện ý đi?

Thanh âm của hắn dường như không thuộc về chính mình nữa, đầu óc trống rỗng, chỉ vô thức đáp: “Nguyện, nguyện ý, nguyện ý...”

Tiểu Bảo khẽ thở dài, kỳ thực y cũng thừa biết, có lẽ đầu gối kia căn bản không hiểu y hỏi cái gì, nhưng ai quản nhiều chuyện vậy, y muốn hắn!

Y đương nhiên biết phải làm như thế nào!

Chỉ có điều nhiều năm như vậy, y chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ giống Sở Lam, Âu Dương thúc thúc, muốn một nam nhân.

Khóe miệng vương ý cười, trong đầu Tiểu Bảo lướt qua một câu, cái gì cũng đều do trời định!

Đời này y nguyện mãi không xa rời đầu gối!

Rất thích hắn!

Thiêm Hạ bắt đầu xấu hổ, hắn không quá hiểu nhưng hình như lại hơi hiểu, Tiểu Bảo đối với hắn như vậy, tìm hắn đập rất nhanh, thở cũng không nổi mà tay chân lại cứng đờ.

Tiểu Bảo nhìn hắn không hề chớp mắt, hơi mỉm cười, nụ cười ấy khiến trái tim hắn suýt rớt, dù y làm gì hắn cũng đều nguyện ý!

Ngoại bào cởi, trung y cởi, chỉ còn lại tiết y tiết khố, Thiêm Hạ không dám mở mắt nhìn nữa liền nhắm tịt mắt lại.

Nơi nào đó, nơi nào đó cũng đã bị Tiểu Bảo nhìn thấy, hắn kẹp chặt chân lại chết cũng không bỏ.

Tiểu Bảo đã sớm thấy cái nơi Thiêm Hạ muốn che, trong ngực thở phào, Tiểu Hạ cũng động tình.

Y dùng tay nắm lấy.

Thiêm Hạ đột nhiên mở to hai mắt, bắt đầu tránh né, trong miệng gọi: “Tiểu Bảo ——”

“Đừng sợ, ta ở đây”. Tiểu Bảo vừa nói tay vừa bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn, kỳ thực đây là lần đầu tiên y làm như vậy cho người khác, lực tay nặng nhẹ thế nào cũng không biết, chỉ căn cứ theo lúc tự giải quyết mà làm.

“Tiểu Bảo...” Trong đầu Thiêm Hạ vang lên tiếng nổ ầm ầm, hắn đối với việc này vốn rất trì độn, bình thường ít tạp niệm, số lần kích động chỉ đếm trên đầu ngón tay, đúng là từng có, nhưng như vậy cũng chỉ chịu khó nhẫn nhịn cho qua, vậy mà lần này nơi ấy lại để Tiểu Bảo làm như vậy, hắn có nằm mơ cũng không hề nghĩ tới, nhưng, nhưng lại thật thoải mái.

Có phải mình rất xấu hay không?

Càng thoải mái hắn càng bất an, vươn tay kéo Tiểu Bảo, Tiểu Bảo dường như cũng hiểu được cảm giác của hắn, thuận thế kéo hắn ôm vào lòng, một tay vòng qua thắt lưng hắn, tay kia vẫn để tại chỗ đó không ngừng xoa nắn.

Thiêm Hạ gần như cả đầu cũng chôn vào trong cơ thể Tiểu Bảo, tay bấu chặt lấy cánh tay Tiểu Bảo.

Muốn ngắt luôn cho rồi!

Tất cả máu dường như đều trực chỉ não bộ lao đến.

Chỉ cảm thấy một mảng trắng xóa, cái chỗ xấu hổ ấy đã ướt đầm.

Thiêm Hạ quyết định sẽ không mở mắt khỏi phải nhìn Tiểu Bảo vì ——

Quá sức mất mặt mà!

Tiểu Bảo cười: “Dễ chịu không?”

Thiêm Hạ động cũng không dám động, thâm nghĩ, Tiểu Bảo cái gì cũng biết? Thực sự rất dễ chịu, nhưng hắn vẫn không hé răng lấy một lời, trái lại đầu càng cảm sâu hơn.

“Đến lượt ngươi!”

Tiểu Bảo cầm tay hấn nắm lấy chỗ cứng rắn của y.

Thiêm Hạ chạm vào, có ngu hơn nữa cũng biết đó là của Tiểu Bảo.

Cũng muốn làm cho Tiểu Bảo dễ chịu nga, hấn vẫn không chịu mở mắt, chỉ học động tác vừa nãy của Tiểu Bảo, ai biết lực tay quá mạnh, Tiểu Bảo hít sâu, thâm kêu, ngươi muốn mưu sát thân phu?

Bất quá thấy đầu gối chủ động phối hợp như vậy rất vui vẻ, cầm lấy tay hấn chậm rãi dạy hấn làm.

“Như vậy mới có thể thoải mái...” Tiểu Bảo khẽ bảo.

Thiêm Hạ nhin không được len lén hé mắt nhìn trộm, mặc dù cách một lớp khó nhưng cảm thấy vật ở trong tay so với của chính mình dường như to hơn một chút, lần sau phải thoát khổ nhìn xem có đúng thế hay không!

Tiểu Bảo thực sướng khoái, chớp mũi quẩn quanh vị đạo dễ chịu, nghĩ đến nắm chỗ đẩy của mình là tay Thiêm Hạ, máu mũi muốn phun ào ào, nhìn thấy Thiêm Hạ đang len lén nhìn trộm, trong lòng càng thêm thỏa mãn, cười hỏi: “Có phải lớn hơn của ngươi không?”

Thiêm Hạ vội quay mặt đi, ai oán nói: “Ai nói! Ta vẫn còn lớn!”

Tiểu Bảo nhin không được cười thành tiếng, đặt Tiểu Hạ bảo bối (=o= buồn nôn nha) nằm xuống giường, nhìn thẳng vào mắt hấn, trầm giọng nói: “Ồ bên ta, không được hối hận” Ánh mắt kia chưa bao giờ nghiêm túc đến vậy.

Thiêm Hạ bị y đè lên, mơ hồ biết được sẽ phải phát sinh chuyện gì đó, có chút sợ hãi nhưng cảm giác vui vẻ lại càng rõ ràng hơn, hấn muốn ở bên Tiểu Bảo, dù thế nào cũng không hối hận.

Hấn nhấp môi rồi nói: “Sau này ngươi chỉ được ở cạnh ta, cũng không được nuốt lời đấy”. Nói ra yêu cầu như vậy, đây là lần đầu tiên của Thiêm Hạ, từ trước đến giờ hấn vẫn luôn an phận với những gì người khác cho, hấn cũng chưa bao giờ tranh đoạt cái gì, nhưng chỉ riêng Tiểu Bảo, hấn muốn Tiểu Bảo là của riêng mình hấn.

Tiểu Bảo mỉm cười, má lúm đồng tiền rất sâu, y gạt đầu còn bổ sung: “Bất kể xảy ra chuyện gì”

Bất kể chuyện gì xảy ra, nếu đã bước lên con đường này sẽ không bao giờ quay đầu trở lại!

Cho dù Thiêm Hạ không hề biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, y cũng sẽ không để hấn rời xa mình!

Y khẽ khàng hôn Thiêm Hạ, tay chạm lên tiết cổ của mình, hạ thân trải qua một phen vuốt ve chẳng những không mềm đi mà trái lại càng cứng hơn nữa.

Tiểu Bảo nghĩ, trong tay nải có bình thuốc trị thương dạng lỏng, lúc này có thể phát huy công dụng rồi.

Nghĩ đến chuyện muốn làm, thiếu niên thông minh lanh lợi cũng có chút lo lắng, lần đầu tiên a!

Thiêm Hạ bị hôn tới choáng váng, ngay cả tiết cổ bị cởi sạch cũng không hay biết, đương sắp bị ăn sạch sẽ thì nghe bên ngoài phòng có thanh âm ——

“Nhị Quan! Nhị Quan cháu ở đây à”

A, thiết vệ thúc thúc!

Thiêm Hạ vội nói: “Là thiết vệ thúc thúc nhà ta!” Cho dù có mù sự đời đến thế nào hấn cũng biết tình huống xấu hổ hiện nay của mình và Tiểu Bảo tuyệt không thể gọi người tới nhìn, hấn cử động ngồi dậy, bấp bùi trơn láng trắng như tuyết đụng vào chỗ đẩy của Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo lập tức đau quá hít vào một hơi thật sâu, trong lòng thâm mắng: “Mấy thiết vệ này của Sở Lam cũng thật không thức thời, lúc nào không tới lại nhè lúc muốn chết như thế này mà nhào vô góp vui!” Nương a!

Tiếng bước chân của thiết vệ ngày càng gần, Tiểu Bảo vẻ mặt đau khổ, nhìn nơi đó của mình vẫn còn thẳng tắp chịu đối chịu khát, thở dài nói: “Không cho người ăn no được rồi, huynh đệ”

Thiêm Hạ gấp đến độ mồ hôi chảy ròng ròng, nhỏ giọng nói: “Ta không đói bụng a, Tiểu Bảo nhanh nhanh mặc quần áo vào!”

Tiểu Bảo dở khóc dở cười, đẩy hắn nằm xuống giường, kéo chăn lên che kín, khẽ bảo: “Nhanh lên giả vờ ngủ”. Lúc này mới mặc quần áo không kịp rồi.

Quả nhiên, Thiêm Hạ vừa mới nhắm mắt lại các thiết vệ đã tới trước cửa.

Mười tám thiết vệ của Sở gia năm đó do một tay Sở Lam bồi đắp, võ công đều thuộc hàng nhất lưu, bất quá bây giờ đều đã là những hán tử gần năm mươi, bọn họ vẫn một lòng hoài niệm Sở Lam, yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối với Thiêm Hạ đứa trẻ giống hệt vị chủ cũ này tất cả bọn họ đều rất yêu quý.

Ba thiết vệ đẩy cửa vào, nhìn thấy Tiểu Bảo, chỉ biểu lộ biết có người này hơi gật đầu chào hỏi, liền nhìn về phía Thiêm Hạ đang nằm trên giường.

“Nhị Quan làm sao vậy?” Thanh âm gấp gáp.

Thiêm Hạ vốn đang trần như nhộng, lúc này nhện không được mở mắt ra nói to: “Cháu không sao, cháu, cháu đang ngủ!” May là hắn biết mình không mặc quần áo, trốn ở trong chăn không bò ra ngoài.

Tiểu Bảo vội nói: “Các vị thúc thúc, Thiêm Hạ huynh đệ hôm qua luyện võ cả đêm, vừa mới ngủ”

“Nga, người chính là Sở Kháng Thiên người Nam Hải?”

“Phải”

Thiết vệ hiển nhiên chẳng có hứng thú với Tiểu Bảo, đều vây đến quanh giường: “Nhị Quan, đại thiếu gia nói cháu đánh thắng cả hắn, võ công cháu quả nhiên rất giỏi a!”

Mấy người thiết vệ trong lòng như được an ủi, có người còn nói: “Cháu thật giống lão đương gia!” Thiêm Hạ không biết, lão đương gia kia chính là chỉ Sở Lam, Tiểu Bảo ở bên nghe rất rõ ràng, cũng nhìn ra được thiết vệ đối với Thiêm Hạ là thật tâm bảo vệ, trong lòng cũng sinh hảo cảm với bọn họ.

Các thiết vệ sau khi nói chuyện nhà này nọ rồi mới bảo: “Giữa trưa nay sẽ cử hành đại hội võ lâm, Nhị Quan phải thay Sở gia ta giành lấy vinh quang a!”

Thiêm Hạ lần đầu tiên được người giao phó trọng trách như vậy, vừa khấn trương lại vừa vui mừng, bất quá vẫn nghi hoặc nói: “Thiết vệ thúc thúc, không phải cha đã nói chúng ta không làm cái chức minh chủ kia sao?”

Các thiết vệ đều biết tính tình Thiêm Hạ, cũng không nói gì, chỉ thâm thở dài. Hai mươi năm trước, hiệp danh Tề Gia Nghĩa lên như điều gặp gió mà thanh uy Sở gia ngược lại tụt dốc thảm hại, các thiết vệ đi theo mẫu thân Sở Lam và Sở Lam hai đời gia chủ Sở gia, nội tâm hiển nhiên là mong muốn quang vinh Sở gia.

Tiểu Bảo không nói tiếng nào, con người lặng lẽ đảo hai vòng, cũng không biết đang nghĩ gì.

Đội thiết vệ ly khai, chỉ còn hai người Thiêm Hạ và Tiểu Bảo. Thiêm Hạ vẫn trùm chăn nằm tổ trên giường, bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên ám muội vì điệu.

Trong đầu Thiêm Hạ đều là chuyện tình mới nãy bị cắt ngang, toàn thân nóng rực, không dám nhìn Tiểu Bảo, muốn kéo chăn giấu kín mặt mình, lại cảm thấy như vậy quá là tiểu cô nương, mình đường đường nam nhi, làm cũng đã làm, không nên sợ hãi như thế khiến cho Tiểu Bảo xem thường.

Nhưng... Hắn lặng lẽ kéo chăn xuống dưới mắt, vẫn che bên trên mũi, len lén nhìn về phía Tiểu Bảo, nhìn thấy đối phương đang tự tiểu phi tiểu nhìn mình.

Kêu một tiếng: “Tiểu Bảo!” Thanh âm có chút giận dữ.

Tiểu Bảo đến bên giường, nhéo cánh mũi thanh tú của hắn, nói khê: “Lần sau phải trả lại gấp mười cho ta!” Bây giờ đã gần giữa trưa rồi không kịp nữa. Nghĩ đến thiết vệ chỉ vì muốn hàn huyên chuyện nhà mà phá ngang hảo sự của y, lửa giận trong lòng lại bắt đầu bốc lên.

Thiêm Hạ trầm nghĩ, phải rồi, mới nãy còn... Thành thật gật đầu: “Ừ”

Tiểu Bảo nhìn dáng vẻ nhu thuận ấy của hắn, bên dưới bất ngờ lại ngẩng đầu, sau tai cũng nóng lên, trong lòng nói, đầu gối này đúng là oan nghiệt.

Buồn bực nói: “Không ngủ nữa, dậy đi xem nào nhiệt, chiều ngủ nghê sau”. Nói xong không dám ở lại phòng nữa, bỏ ra ngoài.

Đại chiến chính ma hai mươi năm trước chương môn phái Lục Hợp Sa Linh Tây vẫn còn là một thiếu niên!

Năm đó trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, lão chương môn phái Lục Hợp bị Thân lão yêu của ma giáo đánh chết, sau đó ngay ngày nhậm chức võ lâm minh chủ chương môn kiêm nhiệm Âu Dương Quân cứ thế mà đi mất, Sa Linh Tây đã đứng ra gánh vác chức vụ này.

Trong hai mươi năm hắn tiếp nhận chức vụ chương môn, thanh thế phái Lục Hợp chẳng những không hề suy yếu mà thế lực ngày càng mở rộng, lan tới tận Giang Bắc. Bạch đạo ngày hôm nay, luận về hiệp danh Sa Linh Tây kém xa Tề Gia Nghĩa, nhưng luận về thực lực lại vượt trội hơn hẳn.

Đại thọ bốn mươi của hắn, võ lâm bạch đạo hầu như đều có mặt, luyện võ trường của Sa phủ có thể dung chứa mấy nghìn người lớn nhỏ đầu người, nào nhiệt vô cùng.

Tiểu Bảo nhìn thấy cảnh này cũng chẳng lấy làm lạ, nhưng Thiêm Hạ lần đầu tiên được nhìn thấy, đồng ngô tây ngô.

“Bên kia hình như là chỗ của Sở gia”. Tiểu Bảo chỉ vào mấy chỗ ngồi trên đài cao ở chính giữa luyện võ trường song song nói với Thiêm Hạ.

Đúng là những chỗ ngồi đó dành cho võ lâm tam đại thế gia cùng Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Không Động các đại môn phái.

Tề Thiêm Xuân đã sớm ngồi ngay ngắn tại chỗ ngồi của Sở gia, Thiêm Hạ qua đây gọi một tiếng: “Đại ca!”

Tề Thiêm Xuân chĩa chĩa chỗ ngồi bên cạnh mình ý bảo hắn ngồi xuống, chẳng thèm chào hỏi Tiểu Bảo, Tiểu Bảo cũng chẳng quan tâm, tự nhiên như ruồi ngồi xuống bên cạnh Thiêm Hạ, trong lòng nói, chỗ này dành cho Sở gia, Sở Tiểu Bảo ta đây cũng là người họ Sở!

Đến trưa, thọ yến chính thức bắt đầu, chỗ ngồi của Khanh gia, Âu Dương gia trên đài cao vẫn trống không, xem ra Khanh gia rời khỏi võ lâm không phải hư ngôn, mà chỗ ngồi lưu cho Âu Dương gia cũng chẳng ai trông chờ là sẽ có người xuất hiện.

Bất quá chỗ ngồi của Thiếu Lâm, Võ Đang ở bên cạnh lại đầy nhóc người, còn có rất nhiều ông già, bọn họ nhìn thấy Thiêm Hạ đều yên lặng quan sát, thần tình trên mặt cổ quái, Tiểu Bảo nhìn kỹ, đúng là còn có chút căng thẳng!

Ha ha ha!

Tiểu Bảo trong lòng cười lẫn lộn, mấy ông già này năm đó sợ Sở Lam muốn chết, qua hai mươi năm nhìn thấy Thiêm Hạ giống hệt thân cữu của mình cũng không hết khiếp sợ.

Mặc dù loại niên thiếu như Sa Linh Nam cũng được nghe Thiêm Hạ rất giống Sở Lam nhưng dù sao cũng chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy người thật, lại thêm tuổi trẻ ngông cuồng, cho nên không thực sự để nhân vật làm mưa làm gió võ lâm giang hồ hai mươi năm trước này vào mắt, nhưng những người thuộc thế hệ trước cực kỳ kiêng kỵ Sở Lam, đêm trước lại nghe người trong phái báo lại võ công của thứ tử Tề gia cao siêu thế nào, tâm trạng khó tránh khỏi bất an lo sợ.

Bữa tiệc bắt đầu, người được chúc thọ đứng giữa đài, Sa Linh Tây và đệ đệ hắn có bảy tám phần tương tự, đều khá anh tuấn, nhưng khóe miệng nhếch xuống, gương mặt có nét tàn khốc khó nói.

Dù sao cũng đã làm chương môn suốt hai mươi năm, uy thế bất phàm, hắn vừa đứng dậy, cả luyện võ trường lớn như vậy đều lặng ngắt như tờ lắng nghe hắn nói.

Tiểu Bảo thầm nghĩ, còn tuyển mình chủ cái gì a, này chẳng nói rõ là Sa minh chủ đây ư?

Bất quá cho tới giờ y chưa bao giờ để những người này vào mắt, ai làm mình chủ liên quan đến gì đến y. Nếu không vì có đầu gối nhà y, y thêm mà tới cái nơi bần thủ này. Nghĩ, y lại quay sang phía Thiêm Hạ, thấy hần quả nhiên đang chăm chú nhìn Sa Linh Tây.

Tiểu Bảo lẳng lặng nhéo thắt lưng hần, lại còn hơi vuốt ve.

Thiêm Hạ sợ nhất là nhột, vặn vẹo thắt lưng, quay đầu lại trừng Tiểu Bảo, không ngờ cả tay cũng bị người nắm mất, nhưng Tiểu Bảo nắm tay hần hần rất vui vẻ, không nói gì, tay cũng không ngưng nguẩy rụt về, chỉ quay đầu đi chỗ khác, liếc thấy phía sau tai sắc hồng nhàn nhạt, lòng bàn tay rịn chút mồ hôi.

Tiểu Bảo cảm thấy rất thỏa mãn, Sa Linh Tây nói gì, một câu cũng không nghe thấy.

Đợi đến khi rượu và thức ăn được bưng lên, hai người mới thoáng rời tay, tìm Thiêm Hạ vẫn biểu tình dữ dội, chỉ còn biết vui đầu vào ăn, lần đầu tiên quên mất thức ăn trong miệng đều vừa cay vừa mặn. Tiểu Bảo tất nhiên biết rõ khẩu vị của hần, luôn thêm rau vào đĩa cho hần, cười vui vẻ nhìn hần ăn.

Tề Thiêm Xuân khó chịu ho khan mấy tiếng, trừng mắt nhìn Tiểu Bảo, đối phương hoàn toàn không để ý.

Các thiết vệ cùng ngồi trong bữa tiệc lại cảm thấy cảnh trước mắt quen thuộc vô cùng, hình như đã từng nhìn thấy ở nơi nào đó.

Hơn hai mươi năm trước, Tân châu, lão đương gia Sở Lam và Sở Liễu công tử.

Ba người đều cả kinh, bắt đầu lặng lẽ quan sát Tiểu Bảo, Sở Kháng Thiên, y là người thế nào đây!

Bất quá chẳng chờ họ suy nghĩ, Sa Linh Tây đã bắt đầu luận bàn đại sự mình chủ.

Trên đài cao đều là những nhân vật chủ chốt của bạch đạo, giang hồ hai mươi năm nay sóng yên bể lặng, võ lâm an ổn vô sự, rất nhiều môn phái đã sớm quen hưởng an nhàn, dã tâm có thể vẫn còn, nhưng so với năm xưa nhiệt huyết đều đã phai nhạt rất nhiều.

Hướng hồ trước khi hành động Sa Linh Tây đã suy tính cẩn thận, giao tế với các phái, lúc này hầu như đại đa số mọi người đều ủng hộ hần làm võ lâm minh chủ.

Tề Thiêm Xuân ngồi một bên đã mất kiên nhẫn từ lâu, đáng lẽ chức minh chủ này phải do phụ thân đảm đương, nhưng phụ thân không màng danh lợi kiên quyết không nhận, đám ô hợp phái Lục Hợp này vô công chẳng phải nhất lưu, hiệp danh càng không bằng ai, chẳng qua tài đại khí thô, mà nghe phong phanh nguồn gốc đám của cải này cũng không phải đường hoàng, không thể để loại người này làm minh chủ.

Uy danh của Sở gia hần cũng không thể như mặt trời sắp tắt vậy được.

Đây là chuyện mẫu thân Sở Vân và Tề Thiêm Xuân hần tuyệt đối không cho phép xảy ra.

“Minh chủ phải là người tài đức, Sở gia chúng ta cho rằng việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn!”

Sa Linh Tây mang theo dáng tươi cười nhìn thẳng vào Tề Thiêm Xuân, con người lạnh lẽo, nghĩ thâm, Sở gia người là Sở gia năm đó sao, còn muốn cản đường ta.

Lúc này Tiểu Bảo và Thiêm Hạ đều chú ý trở lại, Thiêm Hạ không hề có hảo cảm với Sa gia, mặc dù không nghĩ nhà mình sẽ làm minh chủ nhưng ca ca Sa Linh Nam làm minh chủ thì không được, hần khẳng định chắc chắn.

Tiểu Bảo nhìn bọn họ giằng co chỉ cảm thấy tức cười, minh chủ thôi tha gì chứ, chỉ là thứ Âu Dương thúc thúc y chơi chán vứt lại.

Nhưng dù sao Sở gia cũng là thế gia trăm năm, ý kiến phản kháng không thể xem nhẹ, Sa Linh Tây nhất thời không thể bác bỏ, thọ yên cụt hững mà tan rã.

12. Tiểu Bảo Bình Thiên Hạ - Chương 10

Tiệc tan, Tề Thiêm Xuân và các thiết vệ cùng bàn bạc chuyện quan trọng, nhưng Thiêm Hạ chẳng hề quan tâm vấn đề mình chủ này chút nào, lúc nào hắn cũng nhớ tới Đại Mao còn đang ở Ý Hương Uyển.

Tiểu Bảo sao có thể không hiểu tâm tư của hắn, thừa dịp sau khi thọ yến kết thúc đông người, kéo Thiêm Hạ chuồn khỏi Sa phủ.

“Tiểu Bảo, chúng ta tới chỗ kia...”

Tiểu Bảo cười với hắn, chìa tay.

Thiêm Hạ ngạc nhiên, khuôn mặt ửng hồng, đưa tay cho đối phương nắm, sau đó hai người tay trong tay tới Ý Hương Uyển dò xét một lần nữa.

Hai người vui vẻ đi đến Ý Hương Uyển, nói không hết cảm giác hạnh phúc.

Mặc dù đã là buổi chiều, bên trong Ý Hương Uyển vẫn vắng vẻ ảm đạm, các cô nương đều chưa ngủ dậy, chỉ có hai tạp dịch tinh mắt nhận ra hai vị thần tài này, vội nghênh đón đưa bọn họ vào trong.

Tú bà dường như cũng mới ngủ dậy, tuy nhiên vừa mới trông thấy Tiểu Bảo và Thiêm Hạ lập tức đơn đả: “Hai vị thiếu gia lại đến nữa rồi!”

Thiêm Hạ rất ghét tú bà này, mở miệng: “Mau đưa...” Đại Mao ca ca nhà ta ra đây.

May mà Tiểu Bảo ngăn kịp: “Chỗ này của các người cũng không tệ lắm, chúng ta trước muốn nghỉ ngơi một lát, hôm nay sẽ gọi nhiều tiểu quan hơn nữa!”

Tú bà cười tươi như hoa, còn chưa kịp nói đã nghe thấy thanh âm trong trẻo: “Không ngờ Sở huynh, Thiêm Hạ huynh đệ cũng có nhã hứng này!”

Theo giọng nói, từ bên trong một vị công tử thanh tú thong thả bước đến, chính là cửu thiếu gia của Khanh gia.

Tiểu Bảo khẽ cau mày, lại là người này, hắn không tham gia thọ yến vợ vãn kia mà đến đây phóng dăng? Hay là còn có ẩn tình gì khác?

Thiêm Hạ thấy Khanh Cửu xuất hiện ở kỹ viện, trong lòng càng xem thường thêm vài phần. Ày, hắn quên mất Tiểu Bảo nhà hắn tới hôm qua cũng tới đây phiêu kỹ, mặc dù không thành công.

Khanh Cửu liếc thấy hai người tay trong tay, gân xanh ở huyệt thái dương hơi nổi lên, nhưng trên mặt vẫn tươi cười niềm nở, ôn hòa nói: “Chi bằng mọi người cùng tới uống một chén”

Tiểu Bảo vốn mang lòng cố kỵ đối với Ý Hương Uyển kỳ quái này, thầm nghĩ chi bằng bắt đầu từ Khanh Cửu này.

Liền đáp: “Hảo, vẫn là câu cũ, mời trước không bằng ngẫu nhiên gặp mặt!”

Thiêm Hạ hơi bĩu môi, tuy nhiên vẫn đi cùng, chỉ là cứ kè kè bên người Tiểu Bảo, khe khẽ nhắc y nói: “Chúng ta còn có chuyện khác, họ Khanh kia không phải người tốt...”

Tiểu Bảo khloe miệng hơi giương lên, nhìn vẻ mặt đầu gỗ nói chuyện thật nghiêm túc, khẽ nhéo tay hắn, cũng sát lại gần nói: “Ta chỉ tốt với người mà thôi”. Hài lòng quá đi.

Thiêm Hạ đỏ mặt, dù vậy, trong lòng thật ngọt ngào, ha ha, Tiểu Bảo thật tốt.

Hai người chìm đắm trong mật ngọt hoàn toàn không chú ý tới Khanh Cửu dẫn đường phía trước đã nhần nhin tới sượng mặt.

Ba người tới một phòng phía trong, bố trí khá tao nhã, xem Khanh Cửu có vẻ rất quen thuộc, dường như thường ra vào chỗ này, Tiểu Bảo cười hì hì nói: “Không nhìn ra, Khanh huynh là một cao thủ nơi phong nguyệt a!”

“Đâu có đâu có, Khanh gia ta hiện nay buôn bán trang sức son phấn, các cô nương của Ý Hương Uyển này đều là trăm người chọn một, rất rành rẽ về những thứ đó, bởi vậy ta thường tới đây gặp các nàng”

Tiểu Bảo cười cười, cũng không tiếp tục hỏi, cùng Thiêm Hạ hai người ngồi xuống.

Mấy tiểu cô nương ăn mặc trang phục nha hoàn tiến vào hầu rượu, điểm tâm mang đến cũng vô cùng tinh xảo, mùi hương xông thẳng vào mũi, Thiêm Hạ mặc dù không thích Khanh Cửu, nhưng đối với thức ăn ngon thì luôn là ai đến cũng không từ chối.

“Đây đều là cung đình bí phẩm, không dễ được nếm thử”. Khi Khanh Cửu nói, mắt nhìn Thiêm Hạ, lộ ra chút chờ mong, hiển nhiên là có ý lấy lòng Thiêm Hạ mê ăn.

Tiểu Bảo cảm thấy có chút kỳ quái, những món ăn này xác thực là đặc biệt, nhưng Ý Hương Uyển cho dù tốt đến đâu cũng bất quá là một kỹ viện, Khanh Cửu sao có thể chuẩn bị được mấy thứ này ở đây?

Thế nhưng y thấy Thiêm Hạ len lén liếc y rồi lại nhìn đồng điểm tâm kia, như là đang hỏi y, ta có thể ăn không?

Khó có được đầu gối còn có thể nhịn không ăn mà hỏi mình, Tiểu Bảo nói nhỏ: “Đều là món ngon, ăn đi”

Thiêm Hạ lập tức vui vẻ ra mặt, vốn lo lắng Tiểu Bảo sẽ không vui, vừa nãy rõ ràng bảo y phải cẩn thận Khanh Cửu, giờ mình lại muốn ăn đồ của Khanh Cửu, chẳng phải là quá mất mặt.

Hắn vừa cầm điểm tâm trong tay, cắn từng miếng từng miếng một, vừa nhìn về phía Khanh Cửu hơi gật đầu, tỏ ý cảm tạ. Dù sao ăn của người rồi tất khó mở miệng!

Khanh Cửu nhìn hai thiếu niên trước mặt thân mật khăng khít, trong lòng thực khó chịu, nhưng tuyệt đại tiểu mỹ nhân Thiêm Hạ lần đầu tiên gật đầu với mình, liền cảm thấy vì hắn làm tất cả đều đáng giá.

“Tiểu Bảo, thực sự ngon lắm, người cũng ăn a!”

Tiểu Bảo liền cầm lấy một miếng ném vào miệng, quả là thượng phẩm.

Khanh Cửu trong mắt hiện lên chút gì đó, sau khi trò chuyện một lúc, nói: “Mấy cô nương bên kia còn chờ ta, ta đi một lúc sẽ trở lại, hai vị cứ tự nhiên”

Thiêm Hạ còn đang đầy miệng thức ăn, gật đầu qua loa.

Tiểu Bảo vỗ lưng cho hắn, nói: “Ăn từ từ thôi, nếu người thích sau này nhất định sẽ làm cho người”

Thiêm Hạ nhìn Tiểu Bảo, chớp chớp mắt, có lẽ Tiểu Bảo không thích ta ăn đồ của Khanh Cửu, vì thế liền bỏ điểm tâm xuống bàn, quệt mồm: “Ta có thể không ăn”

Tiểu Bảo không thích hắn hiểu lầm, nói lớn: “Người không ăn nhưng ta ăn, thứ ngon như vậy lại có người không muốn ăn a!” Nói rồi giành lấy chiếc đĩa.

Thiêm Hạ tính tình trẻ con, vừa nhìn thấy Tiểu Bảo muốn cướp đồ ăn cũng lập tức nhào đến giành lại, hai người quây một trận vô cùng vui vẻ.

Một lúc sau, mấy nha hoàn lại tiến vào, bưng tới một ấm trà, nói đây cũng là cống phẩm triều đình.

Thiêm Hạ lập tức rót một chén uống, mặc dù nóng nhưng hương vị rất tuyệt, liền uống thêm mấy chén nữa, Tiểu Bảo khá thích phẩm trà, cũng nếm mấy ngụm, quả nhiên là cực phẩm.

Hai người lại đợi thêm một lúc nữa nhưng Khanh Cửu vẫn chưa quay lại, Thiêm Hạ muốn đi xem Đại Mao, vừa đứng dậy thân thể liền lão đảo. “Tiểu Bảo ——” hắn gọi một tiếng yếu ớt, mắt muốn nhắm lại.

Tiểu Bảo sải bước đỡ lấy hắn ngã vào lòng.

Thiếu niên trong lòng trên mặt mờ mờ sắc vàng, chẳng nhẽ trúng độc?

Khanh Cửu, Khanh gia.

Tiểu Bảo chột dạ, sao mình có thể sơ suất như vậy, rốt cuộc độc được hạ vào đâu? Điểm tâm hay nước trà? Hay là không khí?

Y thử gọi: “Tiểu Hạ!”

Mi mắt Thiêm Hạ hơi rung động nhưng vô lực nâng lên.

Chẳng lẽ hần chưa mất thần trí, chỉ không còn sức cử động?

Tiểu Bảo thấy mí mắt hần rung động mãi, biết lá gan hần không lớn, lo hần sợ hãi, vội khẽ giọng nói: “Đừng sợ, đừng sợ, có ta ở đây”

Y nói xong, quả nhiên Thiêm Hạ dần bình tĩnh trở lại.

Tiểu Bảo vận công thăm dò xung quanh nhưng không có lấy một người, y ôm Thiêm Hạ ra sau bình phong trong phòng, thăm nghĩ, Khanh Cửu người giỏi, tưởng rằng thể nhân đều sợ độc của Khanh gia người sao? Dám chọc đến ta! Còn dám động đến Tiểu Hạ của ta, đừng trách ta phá người tới trời long đất lở.

Người ngoài sợ độc của Khanh gia, nhưng Sở Tiểu Bảo từ lúc ra khỏi bụng mẹ đã nếm qua độc của Khanh Tam tiểu thư, sau uống máu Sở Lam giải trừ độc tính, từ nhỏ chính là một thân bách độc bất xâm.

Không cần phải nghi ngờ, máu y chính là dược vật giải độc tốt nhất trong thiên hạ, y dùng móng tay quẹt qua cổ tay tựa như lưỡi dao sắc bén xẹt qua, máu tươi chảy ra, lật cổ tay lại để máu chảy vào miệng Thiêm Hạ.

Ước chừng vừa đủ y mới dịch tay đi, bế huyết mạch trên cổ tay lại để máu ngừng chảy.

Tiểu Bảo một mặt lau đi vết máu bên miệng Thiêm Hạ, một mặt âm thầm tính toán, kẻ đứng đằng sau Ý Hương Uyển này nói không chừng chính là Khanh Cửu, không ngờ họ Khanh bộ dạng nhả nhặn vậy mà cũng là một kẻ bại hoại, lại có thể đi làm một tên buôn người bức lương vi xướng, xem ra Khanh Tam tiểu thư năm đó đã không dạy bảo ấu ố tử tế.

“Ưm ——” Thiêm Hạ khẽ hừ một tiếng, cuối cùng cũng mở được mắt, mở miệng câu đầu tiên là, “Tiểu Bảo, ta vừa ăn cái gì?”

Tiểu Bảo cười tinh nghịch, đang định nói dối, không ngờ Thiêm Hạ bình thường lù khù thể mà lúc này lại rất tinh tường, nhìn thấy vết thương trên cổ tay y, lập tức kêu lên ——

“Tiểu Bảo, người, người... ta... Chẳng lẽ là máu của người? Ta... uống rất nhiều”

Hần không hiểu sao mình lại thấy choáng váng, đầu óc thanh tỉnh nhưng tay chân không thể cử động, lo sợ cuống cuống chẳng biết làm thế nào, Tiểu Bảo cho hần uống thứ thuốc gì đó, ấm nóng lại có mùi máu, vừa vào miệng đã cảm nhận được vị ngọt không gì sánh bằng, nhịn không được uống vào mấy ngụm.

Đúng là máu của Tiểu Bảo sao?

Tiểu Bảo đột nhiên nhú mày, che miệng hần lại, nói nhỏ: “Khanh Cửu đã trở lại, người giả bộ vẫn bị trúng độc, chúng ta tương kế tựu kế, khám phá chân tướng, cứu Đại Mao của người”

Thiêm Hạ chưa kịp hỏi vì sao máu của Tiểu Bảo lại có thể giải độc, vừa nghe có thể cứu người, còn phải giả bộ trúng độc, lập tức lên tinh thần, hoảng sợ mới này đã sớm biến mất không còn dấu vết.

“Người xem ta giả bộ có giống không?” Thiêm Hạ nhắm nghiền hai mắt lại, vẻ mặt nghiêm túc.

Tiểu Bảo trong lòng rất muốn cười lớn, nhưng y cũng thừa biết Tiểu Hạ không biết giả vờ, thôi thì tùy cơ hành sự.

Tiếng bước chân của Khanh Cửu truyền đến, y cũng giả bộ trúng độc, ôm Thiêm Hạ ngã trên đất.

Thiêm Hạ vô cùng khẩn trương, nghe tiếng bước chân của Khanh Cửu đến sát bên mình mới dừng lại, tim đập thành thịch.

Đã sớm biết người này không phải người tốt, Tiểu Bảo còn không tin, người xem! Hần nói thầm trong lòng.

Lúc này, Khanh Cửu nhìn Thiêm Hạ, gương mặt thanh tú lộ ra vẻ si mê, gã vươn tay nhẹ nhàng chạm lên mặt Thiêm Hạ, người đẹp nhớ thương từ rất lâu rồi a!

Thiêm Hạ bị ngón tay gã chạm vào tức thì muốn nhảy dựng lên, lưng bị ngón tay Tiểu Bảo khẽ chọc mới nhả xuống.

Việc nhỏ không nhịn sẽ loạn đại mưu, hần hiểu.

Khanh Cửu thấy hai người ngã nằm trên đất vẫn còn dựa vào nhau sát sạt, cánh tay Tiểu Bảo còn ôm lấy vòng eo Thiêm Hạ, cảm thấy không gì chướng mắt bằng, một cước đá văng Tiểu Bảo đi. Lại thấy lông mi đại mỹ nhân Thiêm Hạ không ngừng rung rung, trên mặt hiện lên nét tức giận nhàn nhạt, gã càng thêm đắc ý, đây là bí độc của riêng nhà gã, người trúng độc thần trí hoàn toàn thanh tỉnh nhưng không thể cử động.

“Tiểu Hạ huynh đệ, ta ái mộ ngươi từ lâu lắm rồi. Thật vất vả mới đợi được ngày hôm nay, ngươi chắc chắn sẽ thích ta, ngươi sẽ vĩnh viễn không rời bỏ Khanh Cửu”. Giọng nói dịu dàng, rất mực si tình, nhưng cũng nói không hết cảm giác u ám, khiến kẻ khác phải sởn gai ốc.

Nói xong, gã bé Thiêm Hạ từ dưới đất lên, ra khỏi phòng, phân phó tạp dịch chờ bên ngoài: “Cho người bên trong ăn vong ưu đan, tạm thời cứ nhốt ở đây”

Vong ưu đan sẽ khiến người uống trở nên dần dộn nhưng không tử vong.

(*) vong ưu: quên ưu sầu

“Vâng!” Tạp dịch lại hỏi, “Nhưng, có cần...” Nói rồi dùng tay làm động tác cắt cổ.

Khanh Cửu lạnh lùng nhìn hắn, tạp dịch kia không dám nhiều lời nữa.

Tiểu Bảo ở trong phòng nghe thấy rất rõ, thầm nghĩ, Khanh Cửu kia không lập tức giết mình diệt khẩu, không biết là do lương tâm chưa đến nỗi vứt đi hay là còn ý đồ khác.

Khanh Cửu ly khai, Tiểu Bảo vận công nghe xem gã đi nơi nào, giả bộ nuốt “vong ưu đan” kia trước mặt tạp dịch, sau khi tạp dịch đóng cửa đi mất, lập tức lén đi theo hướng Khanh Cửu rời đi.

Khinh công của Tiểu Bảo do Thân lão lục chỉ dạy, Thân lão yêu của ma giáo khinh công độc bộ vô lâm, lúc này y thi triển thân pháp, dù là ban ngày người ngoài mắt thường cũng không thể nhận rõ thân ảnh, trong lúc di chuyển, tựa như làn khói mỏng lay động phía sau Khanh Cửu.

Ý Hương Uyển này từ bên ngoài nhìn vào chẳng qua chỉ là một kỹ viện hơi hoa lệ một chút, không ngờ bằng qua dãy phòng phía ngoài, đằng sau còn che giấu mấy khu viện lạc tịch tịch, canh gác so với phía ngoài hiển nhiên nghiêm ngặt hơn rất nhiều, thủ vệ đa phần đều là cao thủ tương đối.

Tiểu Bảo một mặt ẩn thân, một mặt suy nghĩ rất lung, từ chỗ đại tiểu phụ thân biết được, đương gia Khanh gia Tam tiểu thư tính tình cao ngạo, chắc sẽ không kinh doanh kỹ viện, mà bản thân Khanh Cửu địa vị không cao, xem võ công gã cũng chỉ thường thường, sao có thể chiêu mộ nhiều cao thủ như vậy?

Mà Thiêm Hạ bị Khanh Cửu ôm, trong lòng khỏi phải nói buồn nôn thế nào, nếu không vì đại nghiệp hành hiệp, hắn đã sớm xoay người nhảy xuống.

Cuối cùng, Khanh Cửu tiến vào một gian phòng thanh nhã, đặt hắn nằm lên giường, sau đó ngồi bên, im lặng không lên tiếng, ánh mắt lấp lánh, không biết đang nghĩ gì.

Thiêm Hạ vốn không phải người kiên nhẫn, chờ đợi bực bội không chịu nổi, thêm vào đó lại lo lắng cho an nguy của Tiểu Bảo, hận không thể bật dậy uy hiếp Khanh Cửu đi cứu Đại Mao, sau đó thả tất cả con em nhà lành bị họ Khanh lừa gạt tới đây, như vậy hắn là một thiếu hiệp rồi.

Thiếu hiệp Tề Thiêm Hạ.

Ha ha!

Nghĩ tới đó, Thiêm Hạ không khỏi nhếch khóe môi khẽ cười.

Không ngờ lại nghe được thanh âm lạnh lẽo văng lại: “Ngươi cười cái gì? Cùng ta một chỗ không vừa lòng sao?”

Thiêm Hạ lập tức mở mắt nhìn chăm chăm, may mà vẫn nhìn xuống không lên tiếng.

Khanh Cửu sát lại, mặt gã dán lấy mặt hắn, khẽ nói: “Ngươi biết không, từ nhỏ ta đã sùng bái người cậu Sở Lam của ngươi, sớm nghe nói đến ngươi, ngươi lớn lên giống y hệt Sở Lam, ngày đó vừa nhìn thấy, liền một lòng một dạ ái mộ”. Gã si mê vươn tay vuốt ve khuôn mặt Thiêm Hạ.

Thiêm Hạ nào chịu được hành động này, rất, rất, rất, rất buồn nôn, ta cũng không phải tiểu cô nương, làm gì lại chạm mặt ta, hân hạnh như đã quên mất Tiểu Bảo nhà hân ngày thường vẫn nhéo mặt hân ăn đậu hũ của hân miết.

Nghĩ cũng không muốn nghĩ nữa, quay đầu sang bên.

Khanh Cửu giật mình kinh hãi, đột ngột đứng dậy, vươn tay điểm đại huyệt toàn thân Thiêm Hạ, lẩm bẩm nói: “Sao có thể quay đầu được chứ, trúng độc của Khanh gia ta vẫn có thể cử động? Đúng rồi, tỷ tỷ từng nói, chỉ có Sở Lam mới có thể chịu được độc của Khanh gia, vì ngươi là cháu của hân sao...”

Thiêm Hạ lúc này thực sự đã không thể động dậy, trong lòng nổi giận, mắt trừng thành viên bi, thầm nghĩ, chẳng lẽ mình thực sự không thể làm đại hiệp sao? Sao không thể nhấn một chút vậy chứ?

Nếu Tiểu Bảo ở đây thì tốt rồi, chắc chắn sẽ nhắc mình.

Nhưng bây giờ làm sao đây?

Thực ra Tiểu Bảo thấy hết những gì diễn ra trong phòng, trong lòng thầm tức cười, tiểu hai lú nhà mình có thể giả vờ đến tận lúc này, có thể nói đã là kỳ công rồi.

Y vừa định tiến vào giải vây, lại nghe bên ngoài có một đứa bé đến gọi: “Cửu công tử!”

“Đã nói ai cũng không được phép tới quấy rầy!” Khanh Cửu tức giận quát.

“Cửu công tử, Linh thiếu gia, chủ tử muốn triệu Linh thiếu gia”

Khanh Cửu sững sốt, nhìn Thiêm Hạ nằm trên giường, khẽ nói: “Chờ ta một chút, ta lập tức trở lại”. Nói xong xoay người vội vã rời đi.

Đợi gã ly khai, Tiểu Bảo từ ngoài cửa sổ nhảy vào trong, giải huyệt đạo cho Thiêm Hạ, cười lớn nói: “Nếu ta không đến cứu ngươi, ngươi sẽ bị sờ bằng sạch!”

Thiêm Hạ bĩu môi, oán giận không lên tiếng, đem tay áo Tiểu Bảo ra làm khăn lau mặt.

Lau một hồi, đột nhiên nói: “Họ Khanh là lưu manh”

Lưu manh? Tiểu Bảo cười lẩn lộn.

Nhìn hân phùng má, thực dễ thương, rút tay áo về, vươn tay nhéo mặt hân, xấu xa nói: “Ta cũng chạm mặt ngươi, có phải cũng là lưu manh?”

“Hả?”

Thiêm Hạ nhìn Tiểu Bảo, đúng nga, Tiểu Bảo bình thường vẫn hay nhéo ta, sờ ta, còn hôn ta, còn cái kia cái kia, nhưng không giống, ta cũng sờ Tiểu Bảo, hôn Tiểu Bảo a!

Nhưng họ Khanh kia thì, ách —— ta không thềm sờ hân!

Lưu manh?

Hân sáng khoái hạ kết luận, cũng không nghĩ nhiều, hỏi: “Tiểu Bảo, tiếp theo làm gì? Đi cứu Đại Mao ca luôn hay là đi xem lưu manh đang làm gì?”

Tiểu Bảo lúc này cũng không hiểu đầu gỗ rốt cuộc đang nghĩ gì trong đầu, chỉ có thể tạm gác đấy, sau này tính tiếp.

Y nhìn sắc trời bên ngoài: “Cũng sắp tối rồi, Khanh Cửu rất có thể sắp trở về, đến lúc đó ngươi liền điểm huyệt hân”

“Nga”. Thiêm Hạ ngoài miệng đáp ứng nhưng trong lòng lại không thực sự tự tin vào võ công của mình.

Kỳ thực Tiểu Bảo muốn một người đi trước thăm dò, vì vậy bèn nói: “Vậy ngươi ở lại đây chờ, ta đi xem một chút”

“Không được!” Thiêm Hạ nói ngay lập tức.

Tiểu Bảo võ công kém, ta phải bảo vệ y.

Nhìn tiểu đầu gỗ kiên quyết như vậy, Tiểu Bảo bắt đắc dĩ cũng chỉ có thể cùng chờ đến tối. Bằng không với khinh công của Thiêm Hạ, trời sáng đi ra ngoài chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Hai người ở nguyên đó chờ đến tối, Khanh Cửu vẫn chưa trở về, Thiêm Hạ cũng mất sạch kiên nhẫn, Tiểu Bảo liền cùng hắn nhảy ra ngoài theo lối cửa sổ, hỏi tập dịch canh giữ bên ngoài Khanh Cửu đi nơi nào, sau đó đánh gã ngất xỉu ném lên giường trong phòng.

Tập dịch kia cũng không biết nhiều nội tình, chỉ có điều thấy Tiểu Bảo ăn vong ưu đan mà không mất đi thần trí, giống như gặp quỷ, sợ hãi nói không ra lời.

Mà cũng thật khéo, những cao thủ đi tuần trong viện lạc lúc trước hiện tại quá nửa đã ra ngoài, khinh công của Thiêm Hạ so với trước đây cũng đã tiến bộ nhiều, hai người che giấu thân ảnh, đi thẳng tới chỗ Khanh Cửu mà không hề bị phát hiện.

“Chính là chỗ này!” Thiêm Hạ nói khẽ.

Tiểu Bảo gật đầu.

Đây cũng là một gian phòng thanh nhã, nhưng còn tĩnh mịch hơn cả gian phòng lúc nãy, chưa vào trong đã có thể ngửi được một mùi hương lạ lùng theo không khí bay ra.

Tiểu Bảo thầm nghĩ, thảo nào nơi đây người canh chừng cũng không có, mùi hương lạ lùng này chính là kịch độc, may mà Tiểu Hạ vừa uống máu mình, trong thời gian ngắn sẽ không trúng phải độc.

Hai người nấp sau cửa sổ, nhẹ nhàng chọc thủng giấy dán cửa sổ nhìn vào bên trong.

Thiêm Hạ đột nhiên nhớ đến mấy tháng trước ở Chu châu, hắn nhìn lên đại hán mặt râu và Tôn quả phụ, mặt hơi nóng lên. Thế nhưng, khi hắn thấy rõ bên trong căn phòng, mắt lập tức trợn tròn.

Tiểu Bảo cũng nhìn vào trong qua một lỗ hổng khác, Khanh Cửu không ở đó, ánh nến sáng tỏ khắp gian phòng, một thiếu niên xích lô không gì che đậy nằm trên giường theo hình chữ đại (), tay chân đều bị trói, trên thân thể trắng nõn đầy những vết sẹo mảnh dài, dường như là vết roi quất. Trên hai nhũ đầu màu hồng trước ngực, là hai chiếc khuyên bằng bạc.

Thiếu niên hình như đang phải chịu đựng cái gì đó, miệng lẩm rầm rên khe khẽ, khắp người run rẩy, móng ở trên giường cựa tới cựa lui, hình ảnh quỷ dị nói không hết **

“Lưu manh!”

Thiêm Hạ sau phút kinh hoàng, lòng ngập lửa giận, nhất định là họ Khanh kia ức hiếp thiếu niên này! Hắn đẩy cánh cửa sổ nhảy vào trong.

Tiểu Bảo sợ hắn lỗ mãng nhưng ngăn không kịp, cũng đành nhảy vào theo, sau khi vào trong thì thuận tay đóng cánh cửa phía sau lại.

Trong phòng không có chần đệm gì cả, Thiêm Hạ liền cởi y bào của mình ra phủ lên người thiếu niên, mặc dù gấp gáp nhưng vẫn nhìn ra nơi phía dưới của thiếu niên cũng đeo một chiếc khuyên bằng bạc rất tinh xảo.

Thiêm Hạ giận sôi người, nhưng chẳng hiểu thế nào nhìn cảnh trước mắt, trên mặt lại hơi nóng nóng. Nhất là Tiểu Bảo lại đang ở ngay bên cạnh.

Thiếu niên thần trí mơ hồ, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, hai phiến môi đỏ mọng hơi nhếch, dường như đang nói gì đó nhưng nghe không rõ. Thế nhưng, thực sự rất đẹp.

Khác với Thiêm Hạ xinh đẹp thanh thuần tinh khiết, khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên có chút sát khí, ẩn đường có một nốt ruồi son, càng thêm vẻ tà mị.

Tiểu Bảo thấy nốt ruồi son kia, nhú mày, Đại Mao kia ngày trước ở ẩn đường chẳng phải cũng có nốt ruồi son sao?

Thiêm Hạ cởi dây trói cho thiếu niên, còn gọi thử hai tiếng: “Này, tỉnh tỉnh a, chúng ta tới cứu ngươi!”

Thiếu niên không hề phản ứng, vẫn rên khe khẽ khó chịu, Thiêm Hạ hơi hoảng hốt: “Tiểu Bảo ——”

Tiểu Bảo không nói, đặt tay lên mạch cổ tay của thiếu niên, đúng là đã bị hạ cầm chế (*). Nhưng công lực của Khanh Cửu không thể sử xuất thủ pháp thâm thúy như vậy được.

Sự tình dường như càng ngày càng phức tạp, y yên lặng thi triển khí kinh (*), giải cầm chế cho thiếu niên.

Thiên Hạ nhìn động tác của Tiểu Bảo, đột nhiên trầm nghĩ, mình dạy Tiểu Bảo công phu điểm huyết mới hơn tháng thôi à, sao y có thể lợi hại như vậy? Mới này giải huyết cho mình, thủ pháp thực sự rất nhanh a!

Quên mất có y vẫn đang ở đây, hần buột miệng nói thành tiếng: “Tiểu Bảo, người thật giỏi!”

Tiểu Bảo thoáng chút giật mình, buông tay, quay lại nhìn hần.

Đúng vậy, mình không muốn giả bộ trước mặt đầu gỗ nữa nữa, không muốn chút nào. Nhưng nếu như hần biết được võ công đích thực của mình, nếu như hần biết thân thể của mình, nếu hần đổi ý đi lấy vợ... Trong lòng chưa bao giờ rối rắm đến như vậy.

“Sao thế?” Thiên Hạ kéo tay y, Tiểu Bảo có vẻ là lạ.

Tiểu Bảo vội cười, đổi đề tài nói: “Tiểu Hạ, hình như hần bị hạ mị được” (tương tự xuân được)

Môi được? (thuốc nắm mốc – mị được và môi được phát âm gần giống nhau)

Đó là cái gì?

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Thiên Hạ, Tiểu Bảo bóp trán, nghĩ nghĩ, cái này nói thế nào với hần bây giờ, “Chính là loại được sau khi ăn vào sẽ động tình”. Suy nghĩ một lúc, cũng chỉ có thể nói thật.

Động tình?!

Thiên Hạ đột nhiên thấy tim nảy cả lên, kia, thiếu niên trước mắt kia, chính là đang động tình? Nhìn động tác của hần... Thiên Hạ không khỏi nghĩ tới sáng nay, chính là sáng nay, Tiểu Bảo và mình... làm chuyện xấu... Cũng là động tình!

Nhưng, nhưng ta không ăn được a?!

Hần len lén liếc về phía Tiểu Bảo, lại phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình chằm chằm, nhìn không hề chớp mắt, ánh mắt kia không khác chút gì ngày thường, dường như có thể bắn ra hàng loạt mũi tên nóng hừng hực, tất cả đều cắm phập lên mặt mình.

Xong, xong, mình tới cứu người cơ mà!

Sao có thể động tình như vậy?

Hần lắp ba lắp bắp nói: “Tiểu Bảo, người, người mau làm hần dừng động, động tình a”

Cái này hình như có chút khó nga, Tiểu Bảo ngây ngẩn nhìn Thiên Hạ, đầu gỗ thực sự rất xinh đẹp, càng nhìn càng thấy đẹp lắm, sao mình có thể phí phạm nhiều thời gian đến như vậy?

Hai người cứ thế ngây ngốc trong không khí mập mờ ái muội, mãi đến khi trước cửa phòng vang lên tiếng bước chân mới giật mình tỉnh lại.

Trốn không kịp!

Khanh Cửu đẩy cửa ra, còn chưa bước vào đã nói: “A Linh, lại giúp người trốn thoát một thời gian, làm sao cảm tạ ta ——” còn chưa nói xong đã thấy Tiểu Bảo và Thiên Hạ đứng ở bên trong.

“Các người!”

Thấy người này, Thiên Hạ lập tức bùng bùng lửa giận, quát to: “Người lưu manh đáng ghét!” Lập tức xuất chiêu.

Võ công Khanh Cửu mặc dù cao hơn Thiên Hạ nhưng không hơn được mấy phần, hơn nữa lại bất ngờ không kịp phòng bị, ngực trúng một chiêu bật ra ngoài. Nhưng gã cũng không phải kẻ tầm thường, nhanh chóng định cước bộ, vòng qua giường thiếu niên đang nằm.

Thiêm Hạ đánh tiếp một chưởng, Tiểu Bảo biết hẳn có thể đối phó được liền yên lặng đứng một bên quan sát.

Khanh Cửu sau khi trúng một chưởng đã bị thương nặng, lúc này ráng tiếp chưởng thứ hai, khó khăn nói: “Thiêm Hạ sao ngươi lại đối xử với ta như vậy? Ta kém Sở Kháng Thiên kia ở chỗ nào, nếu ngươi qua lại nghiêm túc hơn với ta, ngươi sẽ biết Khanh Cửu ta mới là người thực sự yêu thương ngươi!”

Thiêm Hạ nghe những lời này càng giận ngút trời: “Ngươi sao có thể so với Tiểu Bảo, ngươi cùng một chỗ với đám người đó, nhất định không phải người tốt gì, còn bắt nạt người như thế này, lưu manh! Lưu manh!”

Gần đây hẳn luận bàn cùng Tiểu Bảo, võ công tăng tiến rất nhanh, chưởng thế dồn dập, bức Khanh Cửu đến góc không thể trả đòn.

“Ngươi nói đi, ngươi có hối cải không?” Đạp một cước lên ngực Khanh Cửu, Thiêm Hạ hỏi.

“Ta chỉ, chỉ... yêu thương các ngươi, ta...” Khanh Cửu ói ra máu.

Thiêm Hạ thấy gã ói ra máu, lực chân giảm đi một chút, mặc dù hẳn rất ghét Khanh Cửu nhưng cũng không cảm thấy gã đáng chết, huống hồ lần đầu ra giang hồ, đây lại là lần đầu tiên hẳn đánh người học máu, tâm trạng không khỏi bối rối, hẳn ngoảnh lại nhìn về phía Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo thấy hẳn hành hiệp trượng nghĩa rất sáng khoái, tâm trạng cũng hào hứng lây, chỉ có điều sợ rằng sau lưng Khanh Cửu còn có kẻ khác, y vừa định nói vài câu với Thiêm Hạ, lại xảy ra sự cố bất ngờ —

Thiếu niên vẫn nằm trên giường rên rỉ khe khẽ đã trở người xuống giường, một chân giẫm ngay cổ họng Khanh Cửu, trong mắt hẳn tràn đầy hung ác, khuôn mặt xinh đẹp tất cả đều là sát khí, một chân kia giẫm lên chưa biết bao nhiêu hận ý, cương quyết không gì sánh được.

“Ngươi cũng có ngày hôm nay sao?” Thanh âm khàn khàn, có phần trúc trắc, giống như đã nhiều ngày không nói.

Thiêm Hạ ngẩn người, nhất thời không biết làm sao.

Tiểu Bảo kéo hẳn đến bên cạnh, mặc dù y cũng không muốn giết Khanh Cửu nhưng thiếu niên bị đối xử như vậy hiển nhiên muốn giết cừu nhân, mình cũng không có lý do gì để ngăn cản.

Thiếu niên không ngừng tăng lực chân, khuôn mặt Khanh Cửu đỏ bừng trắng căng, chỉ lát sau, gã đã rơi vào tình trạng thở ra thì nhiều mà hít vào chẳng được bao nhiêu.

“A, Linh...” Gã khó khăn nói từng chữ, “Ngươi muốn giết ta sao? Vậy, giết đi... Tiếc là, tiếc là, ta chết rồi, cơ thể này của ngươi... Phải làm sao?”

Thiếu niên nghe vậy, hai mắt giống như muốn bốc hỏa, biểu tình trên mặt phức tạp vạn phần, nét tàn nhẫn dường như lẫn một tia lưỡng lự, trong phần hận lại có chút lo sợ, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, gương mặt lập tức trở lại như cũ, càng thêm dứt khoát kiên quyết.

Hắn nghiêng răng nói: “Hôm nay ngươi không thể không chết”

Thiêm Hạ ở một bên nghe không hiểu, Khanh Cửu chết rồi, cơ thể thiếu niên sẽ có chuyện sao? Vì họ Khanh hạ thuốc nắm mốc động tình?

Tiểu Bảo nhìn tình trạng thiếu niên, hơi đoán được một chút, chẳng lẽ Khanh Cửu thực sự điều giáo thân thể thiếu niên thành cái loại không thể rời bỏ gã?

Trên đời thực sự có loại chuyện kỳ lạ này? Năm xưa nghe mấy ma tướng thúc thúc nói, còn tưởng bọn họ ba hoa kia!

“Nếu ta chết, ngươi, ngươi có thể trốn khỏi hẳn sao, A, Linh, ta, cũng đâu thương tổn gì ngươi, ta chỉ cảm thấy ngươi rất đẹp...” Không ngờ Khanh Cửu lại phong lưu đa tình đến thế, sống chết ngay trước mắt còn lộ ra thần sắc si mê, bình thần nhìn người thiếu niên.

Thiếu niên bị gọi “A Linh”, tay nắm chặt, nhưng chân lại bớt mấy phần lực đạo.

Tiểu Bảo tinh ý thấy rõ, vừa định nói A Linh này đối với Khanh Cửu cũng không phải hoàn toàn là hận, đã thấy Khanh Cửu trên đất cứ như bị đánh rất dữ, tứ chi đột nhiên co quắp, toàn thân co giật, A Linh cũng ngẩn người, ánh mắt âm trầm khó dò, nhưng lại thực sự bỏ chân ra.

Nhưng sau khi hấn bỏ chân, Khanh Cửu vẫn không ngừng co giật, nhìn về phía A Linh, lại nhìn về phía Thiêm Hạ, ánh mắt có sợ hãi, có bất đắc dĩ, không cam lòng, ai oán...

Thiêm Hạ nhin không được tiến lên một bước, dù sao cũng là một sinh mệnh, đến cùng vẫn không thể bỏ mặc nhìn hấn chết như vậy được.

Ai dè, hấn còn chưa đến trước mặt, người trên đất đã thôi giãy dụa, không còn chút thanh âm hô hấp.

Trong phòng hoàn toàn im ắng, thiếu niên lẳng lặng cúi người, duỗi tay đặt lên cổ Khanh Cửu.

Một lúc lâu sau, hấn mới rụt tay về, ngậy ngốc nhìn chằm chằm người trên đất, khe khẽ nhả ra một câu: “Hấn chết rồi!”

Chết rồi?

Tiểu Bảo và Thiêm Hạ đều chết trân tại chỗ.

Khanh Cửu chết rồi?

Nhanh như vậy.

Mặc dù trúng hai chưởng của Thiêm Hạ, một cước của A Linh cũng khiến gã không dễ mà thở, nhưng cũng không thực sự dẫn tới chết người a! Hơn nữa màn co giật mới rồi thực sự quỷ dị vô cùng.

Tiểu Bảo nhất thời cũng không nghĩ ra lý giải, chỉ có thể nói, có lẽ là mệnh của Khanh Cửu rồi!

Ba thiếu niên trong phòng đều không nói năng gì, tạm thời bất luận Khanh Cửu tốt hay xấu, cái chết của gã cũng thực sự gây chấn động rất lớn.

Không nói đến Thiêm Hạ, cho dù là Tiểu Bảo, thông minh lanh trí đến đâu cũng chỉ là một thiếu niên lần đầu bước chân vào giang hồ, lúc này trong lòng cũng có chút bất an.

Y nhìn A Linh đang trần như nhộng, hỏi: “Hấn chết rồi, người còn phải trốn ai?” Khanh Cửu đã không thể trả lời câu hỏi kẻ đứng phía sau gã là ai, chỉ có thể hỏi A Linh.

A Linh liếc mắt nhìn y, cũng không mở miệng trả lời, thông thả đi tới trước giường, mở tủ quần áo lấy ra một chiếc y bào khoác lên người, động tác thanh tao, tư thái ưu nhã xinh đẹp, trái lại Thiêm Hạ và Tiểu Bảo có phần không được tự nhiên.

Thiêm Hạ vô thức giật giật góc áo Tiểu Bảo, không muốn Tiểu Bảo nhìn người này a.

Thế nhưng A Linh sau khi mặc y bào lại có vẻ kỳ quái, trông như toàn thân đều khó chịu, làn da trắng ngấn chầm chậm ửng đỏ, hấn cắn chặt môi, dường như đang phải chịu đựng cái gì đó.

“Trên y phục người có thứ gì à?” Thiêm Hạ tò mò hỏi.

A Linh cắn môi, vừa mở miệng, nhưng thanh âm lại vẫn như tiếng rên rĩ khe khẽ, hấn đột ngột quay đi, ngã ngồi xuống đất, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt chỉ còn vẻ tuyệt vọng.

Tiểu Bảo mơ hồ hiểu ra, nói: “Có lẽ người đã trúng phải mị dược Khanh Cửu đặc chế, da rất mẫn cảm, sau này ——” giải độc là được thôi.

A Linh ngẩng đầu, trên khuôn mặt của thiếu niên kiên cường có hai vệt nước, mắt hấn chẳng biết nhìn về phía nào, lạnh lùng nói: “Sau này, ta còn có sau này sao?”

Thiêm Hạ hoàn toàn quên mất ghen tị, vội an ủi nói: “Đương nhiên có sau này a, môi được gì đó của Khanh Cửu, Tiểu Bảo ——” độc gì Tiểu Bảo cũng có thể giải.

Nhưng nghĩ đến Tiểu Bảo cho người khác uống máu để giải độc, hấn lại chần chừ không nói nữa, mặc dù cứu người là chuyện tốt nhưng nếu Tiểu Bảo dạy người ta uống máu, sẽ gặp nguy hiểm a!

A Linh lại nhìn hần, tâm trạng bình tĩnh hơn một chút, nói: “Các người đã có thể tới nơi này, chứng tỏ không sợ độc của Khanh Cửu, cũng xem như có tài, ta liền nói cho các người hay, kẻ thực sự đứng đằng sau chỗ này, lợi hại hơn Khanh Cửu rất nhiều, chẳng qua muốn lợi dụng thủ đoạn điều giáo của Khanh Cửu nên mới kiêng nể hần vài phần. Các người... cẩn thận một chút!”

Tiểu Bảo nghe vậy nhú mày.

Khanh Cửu dù sao cũng là thân đệ của đương gia Khanh gia, lúc này chết đi, chắc chắn sẽ âm ỉ, mặc dù y không sợ nhưng thân thể của mình thực sự quá nhạy cảm, quan trọng hơn là bên người còn có đầu gối Tiểu Hạ.

Nhưng, đột nhiên khoe miệng y khe nhếch, má lúm đồng tiền lấp ló, trong nét tinh nghịch thông minh lại lộ ra chút sát khí ——

Nếu chuyện đã đến nước này, chi bằng tốc chiến tốc thắng, đơn giản chỉ cần tóm được kẻ đứng đằng sau kia, đáng chết liền chết đi!

Quyết định rồi, ấn đường y thôi nhú, mỉm cười nhìn về phía Thiêm Hạ.

Thiêm Hạ nào suy nghĩ phức tạp như vậy, nghe nói đằng sau Khanh Cửu còn có kẻ ác khác, lập tức muốn đi hành hiệp trừ ác.

Tiểu Bảo xử trí chu đáo, y giấu thi thể Khanh Cửu vào trong tủ, nói với A Linh: “Ở đây toàn là khí độc, người ngoài không dám vào, người chịu khó chờ, mấy ngày nữa tất cả sẽ kết thúc”

A Linh khốn khổ chịu đựng khó chịu do quần áo cọ xát trên da, chỉ hơi gật đầu không hề lên tiếng.

Khuôn mặt hần lấm chấm mồ hôi, màu da trắng sáng nhiễm sắc đỏ loang lổ, nốt ruồi son nơi ấn đường càng thêm đỏ, đỏ tới lấp lánh, nói không hết vẻ yêu mị, trong đầu Tiểu Bảo chột lóe lên, A Linh này, khiến y nghĩ đến Thân lục thúc.

Thiêm Hạ lên tiếng giục y: “Tiểu Bảo ——” giọng nói rõ ràng không bằng lòng.

Ai, Tiểu Bảo vò đầu, đầu gối cứ thích ghen bậy, dễ thương ghê, y cố tình nói nhỏ: “A Linh rất đẹp heng?”

Thiêm Hạ bĩ môi, những vằn thành thực gật đầu, mặc dù A Linh có chút kỳ quái nhưng đúng là rất đẹp. Nhưng gật thì gật, trong lòng hần rất khó chịu.

Tiểu Bảo cười ngất trong bụng, sát lại hôn chụt lên môi hần: “Không đẹp bằng Tiểu Hạ người nha!”

Thiêm Hạ đỏ phừng mặt, lén liếc về phía A Linh, thấy hần không nhìn bên này mới thở phào nhẹ nhõm, kéo Tiểu Bảo chạy ra ngoài.

Tiểu Bảo nhìn gia hỏa lơ ngơ (như bò đeo nợ) bên cạnh, trong lòng ấm áp dịu dàng quá đỗi, nhưng hành động đêm nay có thể vô cùng nguy hiểm.

“Nhất định phải nghe ta chỉ huy”

Thiêm Hạ gật đầu rất nghiêm túc.

Hai người ra khỏi gian phòng thanh nhã vừa rồi, định tóm một người lại hỏi, đã thấy một nhóm tiểu quan ăn mặc mỏng manh theo hướng dẫn của tạp dịch đi về phía viện lạc sâu bên trong.

Thật bất ngờ Đại Mao ở ngay trong đó.

Thiêm Hạ nhìn chung rất nghe lời, Tiểu Bảo không nói gì cũng biết nhịn không lao lên. Nhưng tay thì không nhịn được kéo ống tay áo Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nói nhỏ: “Chúng ta im lặng đi theo”

May mắn sao dọc đường đi cao thủ phòng vệ rất ít, đến tận khi nhóm tiểu quan dừng lại ở tòa lầu các sâu tít trong cùng hai người cũng chưa bị phát hiện.

Lầu các được rừng cây bao phủ, vô cùng bí mật, bên trong đèn thấp sáng rực nhưng bên ngoài không có lấy một ánh đèn, Tiểu Bảo và Thiêm Hạ nấp trong chỗ tối, khe khẽ trao đổi.

“Kẻ đứng đằng sau có ở trong không?” Thiêm Hạ nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Bảo nhẹ gật đầu. Chỉ có điều, muộn thế này rồi hắn còn muốn nhiều tiểu quan hầu hạ như vậy? Hai người vừa định hành động, lại nghe xa xa có tiếng trò chuyện huyền ảo.

Thiêm Hạ không nghe ra có gì lạ, chỉ nghĩ là khách nhân tới kỹ viện chơi bởi, nhưng sắc mặt Tiểu Bảo lại khê biến.

Y nín thở nhìn về phía con đường nhỏ, chậm chậm xuất hiện quả nhiên đều là những khuôn mặt quen thuộc.

Lần lượt là ba trưởng lão phái Côn Luân, Không Động, tục gia đệ tử ngang hàng với phương trưởng Thiếu Lâm Kim Đại Thắng, còn có mấy người quá nhẵn mặt thiếu chương môn phái Hoa Sơn Huống Vân Phong, thiếu trang chủ Bình Yên sơn trang Tiết Hành Chi, cùng Sa Linh Nam, thêm vào Khanh Cửu vừa mới chết thì gần như toàn bộ người của các đại phái bạch đạo võ lâm đều đã tới.

Đoàn người rất thân thiện, bầu không khí vô cùng hòa hợp, dường như nơi đây chẳng phải kỹ viện kỹ quán mà là đại sảnh nghị sự của võ lâm chính đạo.

Thiêm Hạ có phần bối rối, mặc dù đằng sau đều là mấy kẻ đồng lứa mà hắn rất ghét, nhưng đằng trước lại đều là võ lâm tiền bối phụ thân từng nhắc đến, ai cũng là trưởng bối nổi danh hiệp nghĩa, thế nào lại gặp bọn họ ở loại địa phương này.

Tiểu Bảo trong lòng cười nhạt, thầm nghĩ, quả là náo nhiệt, chỉ thiếu đại thiếu gia Thiêm Xuân của Tề Gia.

Nhưng trong số những người này cao thủ đứng đầu công phu siêu phàm không thiếu, đến lúc hành sự chỉ cần một sơ suất nhỏ đã sợ khó mà toàn thân trở ra.

Y đang âm thầm tính toán, đã thấy một đại hán trung niên đi ra từ trong lều các, cười vui vẻ nghênh tiếp: “Các vị quang lâm, thực là vẻ vang cho kẻ hèn này!”

Thiêm Hạ thấy người này, lập tức hóa đá, hóa ra, hóa ra là chương môn phái Lục Hợp Sa Linh Tây! Kinh ngạc miệng không khép lại nổi.

Tất cả câu hỏi đều đã có lời đáp.

Vì sao Ý Hương Uyển có thể ngang nhiên mở ra ngay dưới mí mắt tổng đàn phái Lục Hợp, vì sao có người cả gan ở An Khánh phủ này bức lương vi xướng, vì sao Khanh Cửu cũng chỉ là quân cờ, vì sao một cái kỹ viện nho nhỏ cao thủ lại nhiều như mây, bởi vì kẻ đứng đằng sau là bạch đạo võ lâm số một Sa Linh Tây bang chủ!

Phái Lục Hợp hai mươi năm qua ăn nên làm ra, lôi kéo nhân mã chúng phái hao tổn không biết bao nhiêu, sợ là tiền tài đều từ kinh doanh kỹ viện mà ra, nói không chừng Ý Hương Uyển vang danh đại giang nam bắc chỉ là một trong số đó.

Họ Sa mời cao thủ các phái đến đây, một là lôi kéo, quan trọng hơn là bịt mồm bọn họ.

Chớp mắt, trong đầu Tiểu Bảo lướt qua rất nhiều ý nghĩ, xong xong xong, lần này sợ là không tránh khỏi dính nước đục rồi.

Y cắn răng, kéo Thiêm Hạ vọt tới phía sau đoàn người, trong số những người đang vào lều các, Sa Linh Nam là người đầu tiên kêu lên: “Tề Thiêm Hạ, Sở Kháng Thiên? Sao các ngươi lại ở chỗ này?”

Đám người đằng trước đều nháo nhào quay đầu lại, nhìn thấy Thiêm Hạ, sắc mặt đều rất khó coi, tiếp đó một số thì hậm hực, một số lại xấu hổ, nói chung là phức tạp vô cùng, trong khoảng thời gian ngắn không ai có thể nói gì.

Vốn đến kỹ viện chơi bởi cũng có thể gọi là phong lưu không hạ lưu, không có gì mất mặt cả, nhưng nhị thiếu gia Tề gia này lại rất giống Sở Lam, cha cậu ta Tề Gia Nghĩa là một người nghiêm túc cứng nhắc, gặp tại nơi khoái hoạt này quả là rất không tự nhiên.

Chỉ có Sa Linh Tây thấy hai người Bảo Hạ, ánh mắt sáng chói, cười lớn nói: “Tề gia hiền chất, quả là hiểu tình thú hơn cha mình, Linh Nam hảo hảo tiếp đãi, mọi người khó có dịp gặp nhau!”

Hắn quả thực vô cùng đắc ý, các môn phái đều dễ dàng bị hắn xỏ mũi dắt đi, chỉ riêng Tề gia từ trên xuống dưới đều là đồng đá lên hố phân, bây giờ Tề Thiêm Hạ tự động dâng tới cửa, thật là chuyện kỳ diệu, chỉ cần Tề gia gật đầu, bảo tọa minh chủ hắn ngồi chắc rồi!

Mọi người vào đại đường bên trong lầu các, cứ tưởng phải tráng lệ lắm, không ngờ trái lại sắp đặt có phần tao nhã.

Bốn phía đại đường đều có rèm che buông rủ, có thể nhìn thấy lò mờ bên nhỏ bên trong, Sa Linh Tây vỗ tay mấy cái, hai nhóm nam nữ thiếu niên kiều mị động lòng người từ phòng trong tha thướt đi ra, chia ra các bàn quỳ xuống cúi đầu chờ đợi.

Sa Linh Tây cười nói: “Các vị xin cứ tự nhiên, hôm nay nhất định phải tận hứng!”

Mấy nhân vật cấp bậc đại lão của bạch đạo lúc đầu còn e dè, chỉ hơi dừng bước trước chúng mỹ nam mỹ nữ này, cuối cùng vẫn là thiếu niên Huống Vân Phong nóng tính, nhanh chóng chọn tiến vào sau bức rèm có một tiểu nương dung mạo cực kỳ xinh đẹp.

Đã có người mở đầu, những người còn lại cũng không giữ được kiên nhẫn nữa, đều tiến vào sau rèm. Tiểu Hạ nhìn thấy Đại Mao, lập tức kéo lấy Đại Mao, học mấy người khác tiến vào sau rèm che, Tiểu Bảo nhếch miệng, cùng theo vào trong.

Sa Linh Tây nheo mắt, tap dịch bên cạnh ghé vào tai hắn nói nhỏ, hắn lộ ra ý cười, không ngờ lão nhị Tề gia lại có sở thích chơi ba người. Tuy nhiên đã ở đây rồi, không sợ người chơi trò điên cuồng gì, chỉ sợ người không chịu chơi.

Chỉ một lúc sau, hơn phân nửa ánh nến bên trong đại đường đã tắt, trong bóng tối chỉ nghe thấy thanh âm nũng nịu run rẩy, tiếng thở gấp dồn dập, Thiêm Hạ cũng ở sau rèm che nghe được mà mặt đỏ tai hồng, nói nhỏ: “Tiểu Bảo, bọn họ, bọn họ đều là bại hoại!”

Tiểu Bảo khẽ cười: “Nam nhân trên đời này đều thích ăn phở cả”. Ai nói không thích đi kỹ viện đều là nói dối.

Thiêm Hạ ngẩn người, nhìn Tiểu Bảo, bĩu môi, lúng túng nói: “Ta sẽ không thể. Tiểu Bảo người ——” người cũng sẽ không thể chứ?

Tiểu Bảo ôm choàng lấy hắn, hôn lên mặt ai kia.

“Tiểu Bảo ——” Thiêm Hạ hơi hơi xấu hổ, những người khác cách rèm che sẽ không thấy, nhưng Đại Mao đang ở ngay đây mà!

Đại Mao nhìn hai người, trong lòng tỉnh như ruồi, dù gì hắn đã sớm nhìn ra ái muội giữa hai người, lúc này chẳng bày ra chút ngạc nhiên nào, trái lại còn quay đi xem như không biết.

Tiểu Bảo rất thích trêu Thiêm Hạ, nhưng lúc này còn có đại sự phải làm, chỉ hôn mấy cái rồi thôi, nhân thể ghé vào bên tai hắn nói: “Đợi người rời đi, chúng ta đi nhìn xem họ Sa làm chuyện xấu gì”

Chiều này của họ Sa quả là lợi hại, các đại lão bạch đạo xưa nay phong phạm chính nhân quân tử, cả ngày đeo cái mặt lão đại, hôm nay lột lớp vỏ bên ngoài, hiện ra bên trong dơ bẩn xấu xí, trước mặt Sa Linh Tây không còn chút uy quyền nào nữa, chỉ có thể để hắn nắm mũi dắt đi.

Thiêm Hạ khẽ gật đầu, nhưng trong lòng lắm bực, những lão lưu manh này mà nguyện ý rời đi a!

Kết quả không bao lâu sau, đúng như dự đoán của Tiểu Bảo, các đại lão dù sao cũng phải giữ chút mặt mũi liền đưa tiểu nương tiểu quan lên phòng đã an bài trên lầu.

Đại Mao cũng rất thông minh, sớm cởi nửa quần áo, chải cài tóc lộn xộn, Tiểu Bảo nhân cơ hội đưa hắn cùng lên phòng trên lầu.

Ở trong phòng làm ra đủ loại âm thanh, lừa được tap dịch bên ngoài, cho đến tận canh hai, Tiểu Bảo và Thiêm Hạ mới chuẩn bị lên ra ngoài thám thính.

Đại Mao từ đầu đến cuối vẫn bất an, kéo Thiêm Hạ nói: “Nhị Quan, người nọ căn bản, căn bản còn không bằng cầm thú, các người đầu không lại đầu, ta, ta ra ngoài cũng... Nương ta nhờ người...”

Tiểu Bảo nắm vai hấn, nói chắc chắn: “Mẫu thân ngươi nhất định sẽ do ngươi chăm sóc”. Nói xong liền rời đi cùng Thiêm Hạ.

(*)

cầm chế: nghĩa tương tự cầm đoán, đặt vào văn cảnh thì không phù hợp, có lẽ nó là một thủ pháp võ công nào đó khiến con người mê man bla bla.

khí kinh: có ba nghĩa: khí lạnh, khí phách cao ngạo, ngũ khí kiên định, tất cả đặt vào văn cảnh cũng đều không phù hợp, search gg có cái gọi là hình ý ngũ hành khí kinh bí công – cường thân chữa bệnh, đoán khí kinh là một loại công phu gì đó, và nó có thể giải trừ cái cầm chế ở trên = =

Tiện thể, cái bàn nhỏ đằng sau rèm che trong truyện là cái bàn thấp tịt dùm trong thiết đãi tiệc rượu vẫn thấy trong phim cổ trang.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-3-he-liet-so-so-tieu-bao-binh-thien-ha>